Atelierul de scenaristică SECVENŢE

Proiect susţinut de sagafilm

şi finanţat de

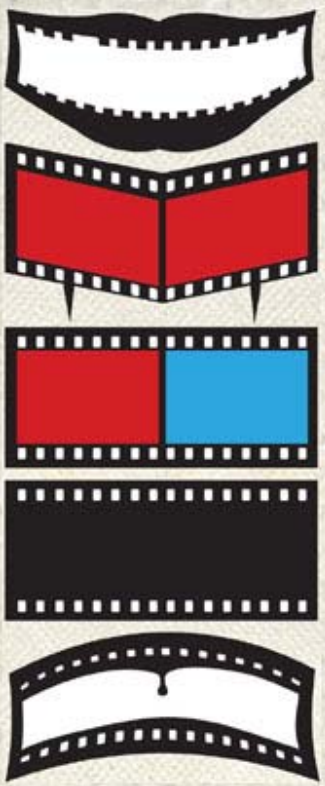

Asociaţia Secvenţe

Maria David - Oameni mari
Raluca Enăchescu - Joaca de-a părinţii
Aurora Mureşan - Adagio
Lucian Ţion - Some Other Place

LiterNet.ro 2012

Maria David - *Oameni mari* / **Raluca Enăchescu** - *Joaca de-a părinții* / **Aurora Mureşan** - *Adagio* / **Lucian Țion** - *Some Other Place*

Redactor şi Editor format.**pdf** Acrobat Reader: Răzvan Penescu
Corectură: Anca-Maria Pănoiu

Text: © 2012 Autorii. Toate drepturile rezervate.
Coperta este bazată pe afişul Atelierului de scenaristică *Secvențe*.
Scurtmetrajele publicate în acest volum au fost scrise în cadrul Atelierului de scenaristică *Secvențe*, organizat de Asociația culturală *Secvențe*, în parteneriat cu *Saga Film*, cu susținerea Centrului Național al Cinematografiei şi al Administrației Fondului Cultural Național.

© 2012 Editura LiterNet pentru versiunea.pdf Acrobat Reader.
Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor siteuri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sînt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

ISBN: 978-973-122-076-5

Editura LiterNet
http://editura.liternet.ro office@liternet.ro

Cuprins

Maria David: ***Oameni mari*** **3**

Raluca Enăchescu: ***Joaca de-a părinții*** **95**

Aurora Mureşan: ***Adagio*** **195**

Lucian Țion: ***Some Other Place*** **337**

Maria David: *Oameni mari*

1. INT/ DIMINEAȚA. DORMITOR.

Întuneric, draperiile trase. Din bucătărie - muzică la radio şi se aud zgomote de farfurii, căni. Ceva se sparge. Mara, în pat se foieşte de pe o parte pe alta. La un moment dat îşi pune plapuma în cap şi stă aşa câteva secunde apoi se ridică brusc, îşi caută papucii şi iese.

2. INT/ DIMINEAȚA. BUCĂTĂRIE

Intră Mara, somnoroasă, îmbrăcată într-o pijama cu un desen tweety pe bluză. Alex tocmai pune o farfurie în chiuvetă. Zâmbeşte larg.

ALEX

Te-am trezit? Scuze...

Mara se apropie de el, îl ia în braţe şi se uită peste umărul lui, pe geam, în curte, la o găleată sub formă de coş de baschet atârnată de un copac. El o pupă pe frunte.

MARA

Nu... chiar. Oricum, trebuia să mă trezesc. Când ziceai că aduci coşul ăla de baschet?

ALEX

(pune cafeaua în căni)

Mâine.

Mara îl priveşte, iar Alex are o expresie de vinovăție alintată.

ALEX

Am spart o farfurie... aia cu Pinocchio.

MARA

(dezamăgită, face un pas înapoi)

Cu Pinocchio?

ALEX

(o trage spre el, blând)

Lasă, mă, că-ți iau alta. De om serios.

MARA

(oftează)

Păi tocmai de-aia îmi plăcea. Că nu era de om serios!

ALEX

(o mângâie pe cap apoi o pupă pe frunte)

Ştiu. Îmi pare rău. Totuşi, măi Pătrățea, vezi?! Te-ai trezit, cafeaua e gata... ce să vrei mai mult?!

MARA

(îl ia în brațe şi se alintă apoi ia o gură de cafea)

Să ştii că daaaaa... zahăr?

ALEX

Asta... pui tu!

Mara îşi pune zahăr în timp ce Alex o priveşte zâmbind.

ALEX

Până la cât ai azi?

MARA

(în timp ce îşi aprinde o țigară)

Trei. Şi-apoi pregătire... vreo două ore. Depinde. Tu?

ALEX

(in timp ce se încalță)

Pe la 6 zic că termin. Azi vine Budeanu cu ăla. Tot nu ştie ce design vrea...

Alex iese pe hol şi i se aude doar vocea.

ALEX

Fii atentă că mergem la Nautilus... să nu te-aud că nu ți-e foame sau că n-avem bani...

MARA
(râde)

Nautilus?

Alex revine în bucătărie, zâmbind.

ALEX

Măi, Mara! Am zis ca ieşim o dată pe săptămână, ieşim. Azi am chef să mănânc peşte. Data viitoare găseşti tu alt loc...

MARA
(râde)

Acasă! O rețetă-minune şi gata! Poate într-un an strângem şi noi banii aia pentru Praga!

Alex dă din cap cu neîncredere.

MARA

Chiar am visat că eram la Praga... şi că...

ALEX

Cu visatul rămâi. Ți-am zis să te hotărăşti: ori mansarda, ori Praga. Aşa că... apropo vine Bogdan sâmbătă să punem parchetul...

MARA
(țopăind de bucurie)

Şi-o să am eu camera mea de lucru?

Alex dă din cap că da şi îşi aprinde şi el o țigară. Mara se aşază pe scaun şi îşi întinde picioarele pe calorifer. Alex i le masează uşor.

MARA

Auzi? Dar o mansardă la Praga? Aşa nu merge?

ALEX

Ba da, dacă faci tu rost de bani...

MARA

(entuziasmată)

Şi ştii ce mai vreau? Să ieşim puțin din oraş. Pe bune... parcă nu mai am aer!

Alex îşi pune cana în chiuveta şi vine să o ia în braţe.

ALEX

Ieşim. Pe munte! Week-endul viitor. E ziua lui Doru.

MARA

Nu pot să cred. Iar Bârcaciu?

ALEX

(râde)

Iar Bârcaciu. Dar de fiecare dată, altfel !Sunt bun, nu? La reclame...

MARA

(râde şi ea şi îl pupă)

Cel mai bun! Dar eu n-am chef! Te duci tu, ca reprezentant al familiei.

ALEX

(dezamăgit)

Nu vii? Iar mă-ntreabă ăştia ce-i cu tine... şi-aşa Doru e de-al tău, deci...

MARA

(aer serios)

O fi fost de-al meu, acum e la comun! Cred că-i şi banchetul atunci...

Alex vrea să spună ceva, Marei îi sună telefonul. Tot timpul cât Mara vorbeşte Alex se învârte pe lângă ea, are un aer nemulţumit.

MARA

(atitudine degajată)

Alo? Da. Eu sunt. Bună dimineața. Nu, nu sunt la școală. Păi da... e cam greu să vă spun așa... că nu știu... mi-aduc aminte că avea probleme la matematică dar... cel mai sigur e să mă sunați după 11. Nu, nu. Cu disciplina, nu. Bine, ne auzim mai târziu. La revedere.

ALEX

(aer nemulțumit)

Nici acasă nu scapi de ăştia! De ce naiba răspunzi?!

MARA

(surprinsă)

Eşti culmea! De unde era să ştie femeia că nu sunt la şcoală?

Alex iese pe hol, Mara priveşte pe fereastră. Alex se întoarce în bucătărie.

MARA

(îl ia în braţe)

Nu fi naşpa.

ALEX

(râde)

Nu sunt! Hai c-o tai! Ne-auzim mai târziu, ok? Şi vezi... s-o suni pe maică-mea! Tot vrea să vorbească cu tine şi mi-a zis că nu te găseşte.

MARA

Mă găseşte dar în ore şi n-am timp să stau mult de vorbă.

Alex se strâmbă, Mara observă.

MARA

(dă din umeri)

Nici cu maică-mea n-am mai vorbit de... de o săptămâna cred. Nu pot na, ce să fac?

ALEX

(resemnat)

Treaba ta...

MARA

Mi se pare sec să vorbesc cu ea la telefon. Mi se face şi mai dor...

ALEX

Da cu maică-mea ai putea totuşi...

MARA

Aş putea... bine, o sun!

În hol, Alex ia haina din cuier, Mara se uită lung la el, e cu ceaşca în mână. Se sărută. Alex iese pe uşă, Mara încuie şi se întoarce în bucătărie, dă drumul tare la radio şi începe să danseze pe o melodie oarecare, ritmată. Iese apoi pe hol şi tot în paşi de dans scoate nişte haine din debara, se opreşte puțin în fața oglinzii, se strâmbă comic, apoi se îndreaptă spre baie şi dă drumul la apă.

3. INT SALA DE CLASĂ.ORA DE ROMÂNĂ, DUPĂ-AMIAZA.

Pe tablă scrie Enigma Otiliei *şi sunt notate câteva idei. În clasă sunt 20 de elevi, mulți dintre ei au fețele plictisite. Mara se plimbă printre bănci şi vorbeşte, căutând în acelaşi timp să capteze privirile elevilor. Foarte puțini o urmăresc cu atenție.*

MARA

... se poate discuta exact în temenii ăştia: Otilia, victima unor prejudecăți din cauza statutului pe care îl are. Iar Pascalopol, singurul care se dovedeşte a fi generos. Plecând cu el, ea are şansa reală de a-şi depăşi condiția.

Tăcere. Mara observă privirile apatice şi caută aprobarea unui băiat din prima bancă, Horia. Acesta zâmbeşte.

MARA
(cu elan)
Şi chiar nu cred că a alege ceea ce e mai bine pentru tine e un gest condamnabil.

Două eleve şuşotesc şi se machiază pe ascuns. Mara le observă. Se opreşte lângă ele şi aşteaptă câteva secunde până când ele îi sesizează prezența.

MARA
(conspirativ)
Maybelline sau L'Oréal?

Fetele se opresc fâstâcite.

MARA
Întotdeauna am vrut să ştiu. Chiar, unele sunt mai scumpe. L'Oréal parcă... dar... dacă ziceți voi că merită...

O FATĂ
(oftează)
Ne scuzați...

MARA
Pe bune acum.

ALTĂ FATĂ
(zâmbeşte)
Eu aş zice că Maybelline. *Full n soft collosall* pentru volum sau *XXL* pentru *extension*. Şi de la Rimmel e bun *lash maxxx*.

MARA
Deci Maybelline. Mulțumesc.

PRIMA FATĂ
(rânjeşte)
E îndrăgostită, doamna diri.

MARA

(ironic)

A, păi atunci, scuză-mă că te-am deranjat. Mai bine scoți toată trusa aia pe banca şi te aranjezi cum trebuie.

HORIA

(pufneşte ironic)

Eu înțeleg povestea asta cu a alege ce e bine pentru tine. Dar dragostea nu era tocmai altruism?

MARA

Una e altruismul, alta e abandonul. Renunțarea la tine, ca persoană, pentru binele celuilalt.

HORIA

Aş fi vrut ca Otilia să-l aleagă pe Felix. E tot un *outsider* în lumea aia... ar fi fost mai mişto să reuşească împreună. Sau să nu reuşească, dar tot împreună...

MARA

(râde)

Te-a lovit romantismul acum!

HORIA

Ce vină are Felix că o iubeşte?

MARA

Dar nu a vorbit nimeni de nicio vină! Foarte bine, să o iubească. Doar ca iubirea asta a lui are o mare doză de egoism.

ALINA

(spre Horia)

N-ar fi avut niciun sens. Poate doar dacă Otilia ar fi fost naivă. Dar nu e. Ea ştie ce se va întâmpla dacă îl va alege pe Felix.

Mara o urmăreşte cu atenție şi se îndreaptă spre ea, în timp ce dă aprobator din cap

ALINA

(aer mândru)

Cred că şi în cazul asta se poate vorbi de o prejudecată, nu?

MARA

(zâmbeşte)

Dezvoltă!

ALINA

Lumea e obişnuită să considere femeile nişte fiinţe romanţioase şi naive,

VLAD

(ultima bancă)

Şi? Nu-i aşa?

ALINA

(gest de lehamite)

Iar bărbaţii - tipi pragmatici şi realişti, capabili să ia decizii corecte, şi aici e...

VLAD

O apăraţi aiurea! Fata alege banii. Şi atât. Iar Felix rămâne ca fraierul...

MARA

(ironic)

Privesc pozele cu tine şi parcă zâmbeşti la mine... despre ce vorbim?

VLAD

(ofensat)

E bine c-ascultaţi Liviu Guţă...

MARA

Da, mă reprofilez pe imaginarul manelist!

HORIA

(râde)

Lăsaţi, Vlad are şi el frustrările lui! Nu te-a mai căutat aia din club când a auzit că n-ai maşină sau ce?

VLAD

Bine că eşti tu deştept!

MARA

(se uită la ceas şi râde)

Hai să nu derapăm! Deci nu te-a mai căutat! Lasă, măi Vlad, că apar altele... temă!

VOCEA UNEI FETE

(dezamăgită)

Iar temă?

VLAD

(ironic)

Nu se poate! S-a terminat şi ora asta?

MARA

Întotdeauna am apreciat entuziasmul vostru! Comentați într-un text de minim o pagină gestul Otiliei din finalul romanului...

VLAD

Perfect! Praf o fac!

Mara se îndreaptă spre catedră.

HORIA

(în timp ce îşi adună lucrurile)

Rămâne pe azi la 6? După pregătire, direct?

MARA

Bine c-ai zis! Nu. Eu nu pot azi! Mâine? Sau mergeți voi şi ne vedem în altă zi.

Horia ezită să dea un răspuns, se uită spre Vlad, care e lângă el

VLAD

(zâmbind)

Nu, că nu se poate fără dumneavoastră! Mâine, la cât?

MARA

La 5? E ok?

HORIA

La 5!

4 INT. FUMOAR. DUPĂ-AMIAZA

Încăpere mică, îmbâcsită. Câteva scaune şi o masă. Mara intră cu un aer obosit. Ana fumează o ţigară şi se uită pe geam.

ANA

Bine c-ai venit! Să dea naiba, după-masa e pustiu! Mai ai?

MARA

(îşi aprinde o ţigară)

Nu, am terminat.

ANA

(pufneşte)

A, tu ai avut pregătire cu-ai tăi?

Mara dă din cap că da şi vine şi ea la fereastră. Tăcere scurtă. Ana o priveşte lung.

ANA

Nu te-nțeleg. Crezi că-ți ridică ăştia vreo statuie? Măcar ai avut mulți?

MARA

Vreo 12.

ANA

Ditamai ratingul!

MARA

Dap!

Ana începe să se mişte prin încăpere, gesticulând şi turuind.

ANA

Eu le-am dat drumu'. Nu mă mai țin nervii! Ăştia din a X-a seral nu vin niciodată mai mult de cinci. Acum erau trei. Şi... tipa aia mai în vârstă... Ildi, a venit iar cu fetița. Deci patru!

MARA

Cunosc senzația!

ANA

(se așază pufnind nervos)

M-am plictisit! Vreau acasă!

Mara îi arată țigara.

ANA

Zi-mi nişte filme mişto! Vine Dan în week-end... şi nişte muzică!

MARA

(încurcată)

Păi...

ANA

Ceva ce ai văzut tu şi ți s-a părut mai ciudat aşa... că şi Dan e ca tine! Numai cu de-astea de care n-a auzit nimeni...

MARA

Ei, n-a auzit nimeni...

ANA

(îi întinde o hârtie să noteze)

Hai, scrie-mi aici!

Mara stă puțin pe gânduri apoi notează ceva şi o priveşte pe Ana.

MARA

Mazzy Star - asta e o trupă de rock alternativ. Vocea tipei e mişto. S-ar putea să-i placă. Sau Thievery Corporation. Alex zice că ăştia sunt prea chill. Nici nu vrea s-audă.

Tăcere scurtă.

ANA

Dacă zici tu... şi un film?

MARA

Une séparation. Iranian. Scenariu fain, actorii... hm...

ANA

Premii, ceva?

MARA

Nominalizare la Oscar pentru cel mai bun film străin... ți-l aduc pe stick, dacă e...

ANA

Perfect! Eşti o comoară!

MARA

Ştiu!

Tăcere câteva secunde. Ana se ridică să ia haina pe ea, se uită întrebător la Mara.

ANA

Plecăm şi noi?

Mara oftează, îi arată că vrea să-şi termine țigara.

ANA

(se aşază resemnată)

Eşti nebună. Când ai mai aprins una? Mai răreşte-le, femeie, că mori la 30 de ani!

Tăcere scurtă.

MARA

(ezită)

Am avut şedința a cu părinții. Ieri seară

ANA

Şi eu trebuie s-o fac. Nu ştiu când. Şi să vină şi Lungu! Cică să le spună de reabilitarea liceului, habar n-am. La tine a fost?

MARA

Nu. Chestia e că... am avut nişte... s-au plâns câțiva părinți că nu prea se face bio... şi sunt unii care dau bacul şi nu...

ANA

(atentă)

Interesant.

MARA

Sau că-i pui absenți deşi sunt în clasă! Când te enervezi...

ANA

Şi tu ce le-ai zis?

MARA

Păi... ce era să le zic... erau şi copii şi părinți. Ei povesteau ceva, părinți erau supărați... am zis c-o să văd care e problema şi...

Cele două se privesc în tăcere.

ANA

(iritată)

Dar să mă-ntrebi şi pe mine să vezi dacă nu cumva ăia de la tine din clasa mint?! Te-ai gândit?

MARA

Acum ce ai impresia că fac?

ANA

(se ridică brusc)

Dar eşti deja convinsă că ei au dreptate! Hai, Mara!

MARA

Nu sunt convinsă de nimic! Ce dracu'?! Te-ntreb ce se întâmplă la ora ta cu clasa mea...

ANA

(în timp ce ia haina pe ea)

Ştii ce mi se pare culmea?! Că tocmai tu vii şi-mi spui chestiile astea... că nu ştiu ce... că ei fac... tu?!

MARA

Adică?

ANA

(se plimbă agitată)

Adică după ce că toată şcoala vorbeşte despre tine şi Nedelcu, ai tupeu să te joci de-a profesorul model şi să...

MARA

Poftim?

Ana merge spre uşă dar nu deschide, rămâne acolo.

ANA

De parcă nu ne-am cunoaşte! Cu Nedelcu? Să te expui aşa, după ce că ai mai comis-o o dată...

MARA

(tăios)

Chiar nu-nțeleg despre ce vorbeşti!

ANA

(din uşa larg deschisă)

Sunt convinsă! O să-nțelegi! Şi de-ai tăi am eu grijă, nicio problemă! Nici prietenul tău nu o duce prea bine, din câte îmi amintesc!

Ana iese trântind uşa, Mara rămâne blocată. Continuă să fumeze

5 INT. RESTAURANT SEARA

Alex încântat ca un copil, se uită în meniu, Mara e agitată, fumează.

ALEX

Caracatiță vreau! Fii atentă! Caracatiță condimentată la grătar... oregano... bun, enibahar... cimbru... maică-mea pune cimbru în orice... caracatiță la cuptor... cu rozmarin... tu ce vrei?

Mara dă din umeri.

ALEX

Mara?

MARA

Nici nu mi-e foame!

ALEX

(râde)

Lasă-i mă, în pace, n-are rost să comentăm.

MARA

Uşor de zis!

ALEX

O să gândeşti mai bine cu burta plină!

Alex îi întinde meniul şi face semn chelnerului, care se apropie, că mai au nevoie de timp. Vede că Mara tot nu alege nimic

ALEX

Şi ce vrei să-ți spun? Era de aşteptat! Mai ții minte ce față a făcut Lungu când ne-am întâlnit în oraş cu ea? Şi era deja vacanța de vară, nici nu mai eram elev acolo! Şi când a sunat-o pe maică-mea, aia de chimie...

MARA

Lungu oricum e mai înțepată de fel. De când cu sarcina s-a mai umanizat şi ea... aia de chimie e mai bătrână, are altă mentalitate... Dar Ana? Şi de ce li s-a pus pe pata pe Horia...

ALEX

(îi arată meniul din nou)

Dacă nu era el, era altul, crede-mă! Hai!

MARA

(se uită lung, apoi spune pe un ton sec)

Ton.

ALEX

(indignat)

Ton? Ton ai şi acasă. Mai încearcă...

MARA

(îi întinde meniul)

N-am chef, pe bune! Alege tu!

Alex oftează şi se uită cu atenție apoi îi face semn chelnerului, Mara îşi mai aprinde o țigară

CHELNER

Pot să iau comanda?

ALEX

O caracatiță la cuptor şi o porție de scoici Saint-Jacques gratinate. Sau nu... stați! Mai bine Saint-Jacques cu sparanghel în sos de vin...

CHELNER

Şi de băut?

ALEX

Un vin alb...

CHELNER

Pot să vă recomand Cinque Terre sau...

ALEX

Îmi plac recomandările. Avem pe cine să dăm vina apoi... Mara?

MARA

(tresare)

Da, e bine.

ALEX

(face cu ochiul chelnerului)

Deci o sticlă de gin pentru mine şi o sticlă de votcă pentru doamna! Fără gheață şi fără lămâie, vă rog. Ea consumă sec!

Mara tresare doar la cuvântul votcă, se uită nedumerită la Alex, care zâmbeşte...

ALEX

Da, e bine... Cinque Terre!

Tăcere câteva secunde. Alex îşi aprinde o țigară apoi se uită lung la Mara, care e tot abătută şi se joacă cu furculița pe fața de masă. Apoi se uită în jur, se opreşte cu privirea asupra unui cuplu de vârstă medie, aspect comun. Femeia râde foarte tare la cuvintele bărbatului.

ALEX

Şi cine-i Horia ăsta?

MARA

(tresare)

Poftim?

ALEX

Cine-i băiatu' ăsta?

MARA

Unu de la mine din clasă.

ALEX

Asta mi-am imaginat! Mai zi-mi...

MARA

Liniştit. Isteț... cel mai bun la română... joacă baschet.

Alex o priveşte atent în timp ce ea pare concentrată să realizeze un portret al băiatului, de parcă l-ar vizualiza.

MARA

Are un fel de sinceritate din aia care te obligă să fii corect. Mie îmi place dar îi enervează pe mulți...

ALEX

(râde forțat şi îşi aprinde o țigară)

Deci nu semănăm! Eu eram popular! Băi, Mara! Poate e Ana geloasă... că tu te-nțelegi bine cu...

MARA

(gest de lehamite)

Hai, să fim serioşi! De parcă îşi propune cineva să fie popular acum! Şi oricum, nici eu nu sunt aia care se bucură de prea multă simpatie.

ALEX

Să ştii că unii profi exact asta vor. Să placă. Sau să se pună bine cu elevii! Şi ar mai putea fi o variantă.

MARA

Care?

ALEX

(îşi încrucişează mâinile la piept)

Poate el te place. Poate e obsedat de tine. Ştii cum sunt ăştia mai timizi. Tac şi fac. Şi dacă îi merge gura aiurea prin liceu...

MARA

(se dă înapoi cu scaunul)

Nuuu! E un tip normal! Ce obsesie? *(pauză scurtă)* Hai, mă, Alex, ai şi tu nişte idei!

Tăcere câteva minute. Alex se uită iar spre femeia care râde în hohote şi zâmbeşte şi el deşi nu aude nimic din ce se vorbeşte la masa respectivă.

ALEX

Fii atentă! Cică era un arab şi avea doua neveste. Şi se tot dă mare la un prieten de-al lui, că ce fain e, ce senzații mişto, chestii de-astea... îşi ia şi ălalalt încă o nevastă şi noaptea, se duce la ea. Aia nu vrea. Cică dacă nu a fost ea prima nevastă, locul II n-o mulțumeşte. Se duce la prima. Nici aia nu vrea că na... dacă şi-a mai luat o nevastă înseamnă că ea nu e suficient de bună. Şi pleacă ăsta la moschee, supărat. Când să adoarmă

vede că mai e cineva acolo... prietenul lui! Îl întreabă ce caută, ăla zice că nu-l mai vor nici nevestele lui de mult. Şi că l-a mințit ca să nu se mai simtă singur în moschee. Să sufere împreună! Ca nişte prieteni adevărați!

Mara, care l-a urmărit foarte concentrată, se strâmbă puțin, încercând să zâmbească

ALEX

(râde relaxat)

Da, ştiu... nu mă pricep. Dacă-l auzeai pe Dancu azi, mureai de râs...

Li se aduce comanda. Alex, foarte încântat, începe să mănânce. Mara stă câteva secunde, nici nu pare să vadă ce e în farfurie.

MARA

(brusc)

Ştii ce mă miră? Că până azi n-am auzit nimic! Şi exact acum, la spartul târgului...

ALEX

(zâmbeşte în timp ce mănâncă)

N-ai auzit tu! Lasă, mă, Mara, trec toate! Eu nu-mi fac griji!

MARA

Oare câți din şcoală cred chestia asta? Poate şi maică-ta a aflat deja...

ALEX

(rânjeşte)

Mai bine vezi-ți de-ale tale! Important e să nu cred eu!

MARA

(ironic)

Serios?!

ALEX

(râde)

Mă Pătrățea... eşti praf! Taci şi papă acolo, că dacă nu, îți mai zic un banc! Cică...

Mara zâmbeşte.

6. EXT. TEREN BASCHET DUPĂ-AMIAZA

Mara, Horia, Vlad şi Miță - stau pe jos, beau apă şi fumează.

MIȚĂ

Doamneeeee... e greu!

VLAD

Te cred. Ce-a dat Liviu de băut?

MIȚĂ

(râde)

Ce n-a dat... ai plecat exact când era mai mişto, să mor io!

VLAD

Aveam o treabă...

HORIA

Miruna? Sau Alexandra?

VLAD

Mă descurc şi eu cum pot...

MARA

(râde)

Nici nu vrem să ştim! Mai jucăm unu sau...

VLAD

(serios)

Jucăm da mai schimbăm şi echipele. Că m-am săturat să tot pierd, ce dracu',..

MARA

Mai şi pierzi în viață, măi Vlad, tu ce crezi?

VLAD

(zâmbeşte)

Eu cu Horia şi dumneavoastră cu Miță. Am şi eu o pată!

MARA
(mirată)

Adică?

VLAD
(râde)

Adică vreau să-l văd cum ține la dumneavoastră!

HORIA

Sunt jucător profesionist!

MIȚĂ
(spre Mara)

Foarte tare! De când aştept asta...

MARA
(ridică din umeri)

Perfect. Le arătăm cum se joacă?

Joacă câteva minute. Mara înscrie de două ori două coşuri de 3, profitând de faptul că Horia nu se apără cum trebuie.

VLAD
(iritat)

Tu te aperi sau? Nu vezi c-aruncă?

HORIA
(nervos şi el)

Şi ce vrei să fac?

VLAD

Să joci, aia să faci! Că dacă era Miță, până acum îi puneai capac! Facem schimb, țin eu la ea...

Horia face semn că nu e nevoie. Se reia jocul. Mara îi priveşte pe rând pe amândoi. La un moment dat vrea să arunce, nu e atentă şi Horia îi pune capac. Vlad recuperează şi marchează

VLAD

(râde zgomotos)

Aşaaaa, măi băiatule! Vezi că se poate?!

Mara profită de un moment de neatenție şi înscrie.

MARA

(spre Horia)

Bineînțeles că se poate! Ție chiar ți-e frică să ții la mine?

Horia se uită la ea lung, pe Vlad îl pufneşte râsul.

VLAD

Mai ştiți? Ținând cont de faptul că-i sunteți dirigintă... încă...

MARA

Hai... fără glume de-astea!

VLAD

Ziceam şi eu...

MARA

Jucăm sau?

MIȚĂ

Jucăm, jucăm că mie-mi place aşa...

Camera mai prinde două faze - una în care Vlad dă un coş de 3 puncte şi încă una în care Horia dă un slam după ce Mara se dă din fața lui şi-l lasă să treacă.

VLAD

(ton glumeț)

Dar văd că şi dumneavoastră vă e frică să...

MARA

(puțin nervoasă)

N-ai văzut cu ce viteză venea? Mai tare îl încurcam dacă vroiam să mă apăr...

MIȚĂ

Deci? 11- 9?

HORIA

Da. Am cam câştigat.

MARA

Revanşa?

VLAD

(se uită la ceas)

Eu trebuie să plec. Am meditații la mate.

MARA

(râde)

Totul până la şcoală!

Vlad face un semn de lehamite apoi se uită la Horia, care aruncă singur la coş.

VLAD

Eşti cu maşina, nu? Mă duci şi pe mine la Județean?

HORIA

(se uită spre Mara)

Nu vreți să vă duc spre casă?

Vlad se uită nervos spre Mara şi Horia. Mara se uită şi ea la ei.

MARA

Hm... nu, nu-i nevoie, mersi! Am chef să merg puțin pe jos. Mai iau aer.

HORIA

(glumeț)

N-aveți treburi de-alea, de oameni mari?

MARA

(surprinsă)

Adică?

HORIA

(râde)

Așa spuneți mereu... că vă grăbiți c-aveți treburi de oameni mari

VLAD

(se uită spre Mara)

Ce mari, mă? Nu vezi cât e?

MARA

(râde)

Nu, azi sunt un om liber. Merg şi la teatru deseară...

HORIA

Fain.

VLAD

Nu ne luați și pe noi?

MARA

Haideți!

VLAD

(în timp ce îşi bagă treningul în rucsac)

Glumeam! După 3 ore de mate nu o să mai funcționez normal

HORIA

Aş veni da'... am ceva de făcut.

VLAD

(râde)

Te-ntâlneşti cu aia de la Unirea?

Mara îl priveşte curioasă pe Horia.

HORIA

N-ai tu treabă!

MIȚĂ

(încă aruncă la coş)

Eu n-aş veni... dar dacă mergeți la vreun film vreodată, puteți să-mi spuneți şi mie... o comedie, ceva...

HORIA

(spre Mara)

Serios acum, îl las pe Vlad şi vă duc...

MIȚĂ

Şi pe mine?

VLAD

Tu stai la 2 minute... puțină mişcare nu strică...

MARA

(către Horia)

Nu, mersi, e ok aşa!

MIȚĂ

(în timp ce aruncă la coş)

Bine, mă, că numai pentru mine e bună mişcarea...

MARA

Tu o să fii mereu în formă.

VLAD

(spre Mara)

Poate într-o zi bem şi noi berea aia pe care o tot promiteți din clasa a IX-a.

MARA

(râde)

Într-o zi în vacanța de vară, poate!

VLAD

E o promisiune?

MARA

Clar. Bine, acum la tine, aş mai avea o condiţie: să iei la bac peste 8.

VLAD

La română? Niciodată! Ia Horia. Nu se pune?

MARA

Nu se pune.

Vlad se uită amuzat spre Horia care se uită la Mara cum fumează.

VLAD

Hai, mă... mergem?

HORIA

(râde)

Pe mine mă-ntrebi? Eu te-aştept de cinci minute...

Cei doi se îndepărtează, Mara le face semn cu mâna de la revedere atunci când Horia întoarce capul. Ea se întoarce spre coş şi mai aruncă de două ori. Miță se aşază pe jos.

MARA

Păi ce facem aici? Şomăm? Nu ai chef de-un turu' Franței?

MIȚĂ

(se ridică bucuros)

Aşa spuneți!

Mara ia mingea şi se duce sub coş. Aruncă de-acolo cu mâna stângă şi reuşeşte. Țopăie. Miță pufneşte în râs.

7. INT BAR, MUZICĂ CHILL, SEMI-ÎNTUNERIC

Mara, Alex, un tip şi o tipă stau la masă şi vorbesc. Tipul este destul de solid, zâmbeşte ironic mereu şi pare şmecheraş. Tipa, aranjată, machiată. Atmosferă veselă.

TIP

(spre Mara, e puțin amețit)

Degeaba vrei să mă convingi, mie nu mi-a plăcut. Nu avea acțiune deloc...

MARA

Dar de ce crezi tu că vreau să te conving de ceva?

Alex îi face semn tipei să fie atentă la Mara.

ALEX

Acum începe...

MARA

(nu bagă de seamă)

E doar un spectacol lectură. Mie mi s-a părut fain!

ALEX

(râde)

Şi mie... mă rog, aş fi preferat ceva mai vesel...

MARA

(tot mai prinsă de subiect)

Au puşcăriaşii ăştia nişte poveşti... realitatea bate ficțiunea oricând!

TIP

(râde spre Alex)

Se crede la şcoală...

ALEX

(râde şi el)

Da...

MARA

Da de unde!

TIP

(spre Mara)

Tu dacă n-ai mai fi profesoară, nu ştiu ce te-ai face!

MARA

Crezi? De fapt, s-ar putea să ai dreptate... mi-ar lipsi mult.

TIP

Nu-nțeleg ce... a, că ai patru ore pe zi şi dup-aia eşti liber ca...

MARA

(indignată)

Hai, că nu sunt patru niciodată. Băi, ce mă scoate din sărite chestia asta, că profii stau degeaba. Şi tocmai tu zici...

TIP

Păi de-aia... sincer... eu prea multe nu făceam. Era mişto când aveam o clasă mai fainã, jucam un fotbal, un baschet... în rest?!

MARA

Aşa e mereu... sunt clase şi clase, ce vrei?

TIP

Erau unii care nu veneau tot anul la sport, Mara!

MARA

Aşa şi?

TIP

Aşa şi stăteam ca prostu' şi mă uitam pe geam. Sau veneam la tine la oră. Dacă-i puneam absenți, îmi săreau diriginții în cap...

MARA

Şi?

ALEX

Nu se compară, mă, ce faci tu la română cu ce face el la sport...

MARA

(râde)

Mie mi se pare mai greu la sport. Se mişcă toți în toate părțile. Măcar eu îi am într-un cadru organizat.

TIP

Oricum, nu-mi plăcea... şi când mai veneau şi divele alea...

ALEX

(râde)

Hai că unele erau bune!

TIP

Erau, tocmai asta era problema...

MARA

Eşti cu capu'!

TIP

Da, mă, erau bune... dar tot nu m-aş întoarce la şcoală!

ALEX

(râde)

Fain aşa! Mara n-ar pleca de-acolo!

Un moment de tăcere. Tipul o pupă pe frunte pe prietena lui, Mara se uită spre Alex, care se uită curios la cei doi.

TIP

(privindu-i pe amândoi)

A, da' ce-am auzit eu?! Că ai un nou prieten... ce clasă ziceai că e ?

MARA

Poftim?

ALEX

(se trage cu scaunul mai în spate)

A XII-a. Dar vezi că se enervează acum

MARA

Normal că mă enervez.

TIP

Nu ştii de glumă! Ce dracu'! Oricum, trebuia să te aştepți... ți-am zis de-atunci!

Alex râde, Mara se uită sec spre el.

TIP

(spre Alex)

Măcar eu le comiteam! Şi nici nu s-a aflat nimic! Ai auzit ceva?!

MARA

Nu pot să te-nțeleg la fazele astea...

TIP

Nici n-ai cum! Când eşti bărbat şi ți se oferă tot felul de... nu poți să zici nu! Însurat nu eram, prietenă stabilă nu aveam... ce mama dracu'!

MARA

Erai un soi de idol? Picau toate ca muştele în jurul tău, nu?!

TIP

Cam aşa... fără modestie...

MARA

Şi regulile? Şi...

TIP

Bine c-ai respectat tu regulile şi uite ce se-ntâmplă!

ALEX

(serios spre Mara)

Are dreptate!

TIP

Zi mersi c-a avut răbdare...

ALEX

Eram îndrăgostit, na...

TIP

(râde)

Şi ea, speriată! Ei uite acum că nu mai e şi recidivează!

MARA

Eşti chiar tâmpit!

Tipul se ridică de pe scaun şi vine spre ea şi o ia în braţe. Mara se împotriveşte la început, apoi când vede cum se strâmbă la ea, începe să zâmbească

TIP

Băi, Mara, tot nu ştii mă, de glumă... dacă vrei... trec eu puțin pe la şcoală şi fac ordine acolo. Intru peste Ana şi-i zic vreodouă...

Mara pufneşte în râs.

TIP

(spre Alex)

Vezi?! *She's back*! Ştie să râdă... acu mă duc la locul meu! Am şi eu o prietenă, tu ai un soț... nu se poate să ne arătăm aşa, sentimentele...

MARA

Eşti praf!

TIP

Tâmpit, praf...

MARA

(se uită la ceas şi tresare)

Voi ştiți cât e?

TIP

Contează?

ALEX

Mai ai bere în pahar.

MARA

(bea repede)

Asta nu-i o problemă. E 11.53. Am ore de la 7 jumate. Deci...

Alex se uită trist la berea lui plină, Mara observă, apoi se uită şi la ceilalți, tipul mai are, fata nu.

ALEX

Păi...

MARA

Pot să chem un taxi şi gata... mai rămâneți voi. Tu de la cât mergi mâine?

ALEX

De la cât vreau eu! Mâine am doar cursuri...

TIPA

Aş merge şi eu...

TIP

Na, ce ne facem?

MARA

(râde)

Sunt convinsă că nu ne veți simți lipsa chiar atât de tare. Chem un taxi şi ne vedem acasă...

TIP

Hai că vă chem eu. Ştiu pe cineva...

MARA

(râzând)

Ăsta tot timpul ştie pe cineva care ştie pe cineva...

TIP

(vorbeşte la telefon)

Da. La Okian. Ok. Mersi fain! În 2 minute.

Mara se uită la ceas şi pare foarte preocupată de ceva în timp ce se îmbracă.

MARA

Perfect! Mai am 5 ore şi ceva.

TIP

6 ore poate...

ALEX

A, nu... că mai face şi gimnastică... şi duş... şi poate chiar dansează puțin...

MARA

(îl îngână râzând)

Poate chiar dansează puțin... ştiu că oricum, îți place de mine!

Tipul şi tipa îi privesc amuzați. Mara îl pupă pe Alex pe frunte.

8. INT. ŞCOALA. SALA DE CLASA. DUPA-AMIAZA.

Mara e la catedră, directoarea, o femeie masivă, înaltă de aproximativ 40 de ani, însărcinată, se uită prin clasă, la mobilier.

DIRECTOAREA

Băncile astea două din spate... la atelier... ți-l trimit pe Gelu să le ia, într-o după-amiază.

Mara nu zice nimic, directoarea continuă să se plimbe greoi prin clasă, privind acum geamurile.

DIRECTOAREA

Nici perdele n-ai?

MARA

Nu mai avea Moni pe stoc şi a zis că-mi dă la toamnă...

DIRECTOAREA

Să vedem cum facem... nu cred să nu mai fie nimic...

Directoarea se opreşte în fața catedrei şi o priveşte pe Mara direct în ochi. Mara îi susține privirea, apoi îi priveşte burta proeminentă.

MARA

Luna viitoare?

DIRECTOAREA

Da. Geamăn. Inteligent şi sensibil.

Mara zâmbeşte politicos, directoarea se uită apoi la catedră, la maldărul de foi

DIRECTOAREA

Merge?

MARA

Sincer, nu prea...

DIRECTOAREA

Asta-i meseria. Trebuie să-i învețe cineva şi pe ei, nu?

MARA

Evident

DIRECTOAREA

Alex?

MARA

Îşi dă licența anul ăsta... lucrează...

DIRECTOAREA

IL, nu?

MARA

Da. Design industrial.

DIRECTOAREA

Se câştigă bine! Şi Mihai tot acolo a terminat. V-ați mutat?

MARA

(râde)

A, nu, stăm la mama. Ea, la soră-mea, în Germania. Migrăm...

DIRECTOAREA

E la sora ta?

MARA

Da. E Matei prea mic. Andreea lucrează...

DIRECTOAREA

Aşa e, aşa e... şi? Tu, nimic?

MARA

Ce, nimic?

Directoarea coboară privirea spre burtă şi o mângâie.

MARA
(hotărâtă)

Aaaa, nu. Încă nu.

Mara vrea să spună ceva dar ezită, cele două se privesc câteva secunde.

DIRECTOAREA

Să nu vină doamna Andronic pe la şcoală de 4 ani... nu? Atunci a ieşit la pensie?

MARA

Da. Când a terminat Alex.

DIRECTOAREA
(ton sfătos)

De când a plecat ea, nici nu mi-a mai venit unu' cum trebuie la mate. Numai suplinitori...

Directoarea, uşor agitată, începe să se plimbe prin fața catedrei, îşi masează burta.

DIRECTOAREA

Eşti cuminte, da? Acum vorbim cu Mara. Dup-aia n-ai decât să loveşti cât vrei...

Se opreşte brusc în fața Marei şi îşi încrucişează mâinile pe burtă.

DIRECTOAREA
(oftează)

În fine... de fapt ce vroiam eu să vorbim?! Să nu crezi că am venit să pun pile...

Mara o priveşte aproape amuzată.

MARA

Dacă nu e vorba despre pile, atunci m-am liniştit!

DIRECTOAREA

Uite care e problema... ai unu, în XII B - Găitan. E nepotul lui Marin, inspectorul de sport. Îl ştii, nu?

MARA

Pe copil, da. Pe inspector nu.

DIRECTOAREA

(turuie)

Un nebun. Am fost colegi de generală! Ideea e că nu vreau să crezi că-ți forțez mâna sau ceva... te rog doar să nu îl asculți mâine, când ai cu ei. Mai lasă-l câteva zile. E cam speriat.

MARA

Nu ştiu dacă are efect. De obicei nu învață...

DIRECTOAREA

Mara, de restul... se ocupă el. Şi dacă vrea să treacă, pune mâna pe carte! Asta i-am spus şi lui Marin! Deci, îl laşi în pace mâine, da?

MARA

(râde)

Promit!

DIRECTOAREA

(mieros)

Uite de-aia îmi place mie de tine! Ai un stil aşa...

Mara o priveşte lung, directoarea scrie un mesaj pe telefon. Se enervează.

DIRECTOAREA

Şi i-am zis că nu vreau nici un i-Phone... de l-aş pierde odată!

Mara începe să râdă, directoarea zâmbeşte.

DIRECTOAREA

Nu-i de râs, Mara, nu-i de râs!

9. INT. ŞCOALA. CANCELARIE. PAUZA

Mara e în cancelarie, la masă, semnează condica. De partea cealaltă stau trei profesoare de vârstă medie, care şuşotesc ceva. În colț e Ana, care corectează nişte lucrări. Mara surprinde privirea acesteia câteva secunde, o priveşte şi ea, apoi Ana renunță şi continuă să corecteze iar Mara să semneze. Schimbul de priviri a fost văzut de cele trei, care se privesc şi ele cu subînțeles.

PROFA ROŞCATĂ

(tuşeşte forțat)

Da, exact asta spuneau. L-a acuzat de viol. Şi are 17 ani şi 11 luni. Vă dați seama?

PROFA ŞATENĂ

(aer cochet)

Apoi dragă... foarte bine i-a făcut! Trimiți copilul la şcoala şi uite ce se poate întâmpla!

PROFA ROŞCATĂ

Nu, în excursie a fost...

PROFA ŞATENĂ

Da, da... am înțeles eu dar tot de la şcoală a pornit, nu?

Profesoara de sport, o femeie mai în vârstă, îmbrăcată în trening, aer vesel, se întoarce brusc de la geam şi se uită spre cele trei.

PROFA DE SPORT

Eu nu cred că e chiar aşa! Ați văzut-o pe fata aia?

PROFA ROŞCATĂ

Măi Vera, are 17 ani. Iar el vreo 20 si ceva... profesor de sport... nu ştiu ce se întâmplă la orele astea ale voastre...

ANA

(fără să ridice ochii din hârtii)

Şi nu numai!

MARA

(ton ironic)

Niciun loc nu mai e sigur!

PROFA DE SPORT

(caută într-o mapă)

A, Mara, nu te-am văzut! Uite, diploma. Şi felicitări!

MARA

Mersi, Vera

PROFA DE SPORT

(spre celelalte colege)

Locul III, pe țară. Şi cu Horia accidentat, şi fără rezerve... păcat că direcțiunea nu apreciază...

PROFA ŞATENĂ

Dacă nu mai e Mişi director, nu mai are sportul trecere, nu?

PROFA ROŞCATĂ

De când are, dragă, româna treabă cu baschetul?

PROFA DE SPORT

Horia şi Vlad sunt de la Mara din clasă. Iese cu ei la antrenamente...

PROFA ROŞCATĂ

Chiar mă întrebam eu într-o zi, v-am văzut mergând spre sală... tu cu ăsta... cum îl cheamă...

PROFA BRUNETĂ

Nedelcu, probabil.

PROFA ROŞCATĂ

Da, Nedelcu. Nu ți-e frică? Ei mai sunt şi nesimțiți. Cel puțin ăsta e de un tupeu ce n-am vazut! Plus că sunt ditamai băieții şi tu... micuță aşa... sau vine şi Alex cu tine?

MARA

(zâmbeşte fals)

Alex? Nu. De ce să-mi fie frică? E un sport, există nişte reguli.

Profa roşcată dă din cap a neîncredere şi se uită spre celelalte colege pentru a căuta confirmare

MARA

Credeți că ar vrea să se răzbune pentru vreo notă proastă şi să îmi dea un cot sau...

PROFA ROŞCATĂ

Nu chiar, dar... tot nu poți să ai încredere că...

PROFA DE SPORT

Eşti culmea, doar nu zici acum că ar lovi-o pe teren?! Şi Horia nu e nesimțit deloc.

UN PROF

(îşi drege vocea)

Eu văd altfel. Cum pari de vârsta lor, să nu uite că eşti profesoară... nu-mi spune că nu te-au atins ca din greşeala sau...

MARA

(iritată)

Baschetul e un sport dur şi presupune contact fizic. Acum nu-mi dau seama ce fel de atingeri insinuați dumneavoastră dar...

Profesoara roşcată zâmbeşte ironic spre colegele ei.

UN PROF

(râde)

Stai, stai puțin că nu vreau să insinuez nimic, întrebam şi eu... sincer îți zic, dacă eram de vârsta lor, aveam o profă ca tine, mă gândeam şi la altceva!

PROFA BRUNETĂ

(aer cochet)

Şi dacă veneam eu pe teren, nu te-ai fi gândit deloc? Numai astea tinerele şi fâşnețe vă plac...

Mara vrea să răspundă ceva, se înroşeşte, profa de sport intervine.

PROFA DE SPORT

Prostii! Se pot gândi şi din bancă. Am avut elevi, când eram în primii ani, care erau îndrăgostiți de mine. Unu mi-a trimis şi scrisori...

PROFA ŞATENĂ

Ei vor mai mult când li se permite! De mine nu s-a îndrăgostit niciunul, slavă Domnului! Dar cine mai ştie acum... când nici profesorii nu mai par profesori şi nici elevii nu mai par elevi...

Se aude soneria. Profa şatenă o priveşte lung pe Mara. Ana îşi ia geanta şi iese pe uşă. Celelalte se ridică cu greu şi ele şi se îndreaptă spre dulapul cu cataloage apoi spre ieşire.

MARA

(spre profa de sport)

Ai cu ai mei, nu? Iau puțin catalogul, vreau să văd ceva.

PROFA DE SPORT

(din uşă)

Da. Ia-l, oricum am caietul în sală...

Mara rămâne singură in cancelarie, se aşază la masă cu catalogul şi deschide la pagina lui Horia. Începe să numere absențele.

10 EXT. CURTEA ŞCOLII, DUPĂ-AMIAZA

Mara se îndreaptă spre poarta şcolii când îl vede pe Horia pe o bancă şi se duce spre el. Băiatul zâmbeşte şi îşi scoate căştile din urechi. Mara oftează şi se aşază lângă el.

MARA

Ce faci?

HORIA

Mai nimic.

MARA

N-ai sport?

HORIA

Ba da. Mă doare iar mâna...

MARA

Şi după?

HORIA

Nimic. Îl aştept pe Miță. De ce?

MARA

Aşa.

HORIA

Mergeți spre casă?

MARA

Da.

HORIA

Păi... aş veni şi eu. Da n-am maşina azi...

MARA

Cu atât mai bine!

HORIA

(se ridică repede)

Ok, în 2 minute vorbesc cu Miță şi vin.

MARA

Perfect!

În timp ce îl aşteaptă pe Horia, Mara îşi aprinde o țigară. Pe lângă ea trece profa brunetă cu maşina. Opreşte, lasă geamul jos.

PROFA BRUNETĂ

Te duc undeva?

MARA

Nu, mulțumesc. Mai am puțină treabă.

PROFA BRUNETĂ

Zi-mi unde vrei şi...

MARA
(iritată)

Nu, nu e nevoie. Mulţumesc.

Profesoara dă să plece exact în momentul în care apare Horia.

HORIA

Bună ziua.

PROFA BRUNETĂ

Bună, Horia.

Profesoara se uită mirată când la Mara, când la Horia, zâmbeşte apoi îi face semn de la revedere Marei şi pleacă. Mara salută şi ea.

11 EXT. STRADĂ, DUPĂ-AMIAZA.

Mara şi Horia ies din şcoală, merg încet printre blocuri. Tot felul de zgomote, gălăgie specifică.

MARA

Numai bine!

HORIA

Poftim?

MARA

A, nimic!

Horia se uită surprins la ea, Mara tace.

MARA

Da... de fapt... am chef să fac nişte poze.

HORIA

Şi mai fain! Pe unde?

MARA

E o hală dezafectată, pe undeva prin Craiter. Are pereți cu graffiti...

HORIA

Pot şi eu?

MARA

Dacă vrei

HORIA

(râde)

Îmi plac chestiile astea de mor...

MARA

Te pasionează graffurile, nu?

HORIA

(zâmbeşte)

Am şi făcut mai demult!

MARA

Asta nu ştiam.

HORIA

Pe la gara aia veche, din Dârste!

MARA

(îl priveşte cu atenție)

Vreau să văd şi eu.

HORIA

Azi?

MARA

Azi n-o să mai avem timp. Nu ştiu... într-o zi...

Tăcere scurtă. Cei doi merg agale.

HORIA

Pot să vă şi învăț!

MARA

(râde)

Daaaa. Şi poate ne prinde şi poliția, nu? Ce zici?

HORIA

Cu mine, niciodată! Când vă hotărâți, îmi spuneți...

MARA

(redevine mai serioasă, zâmbeşte doar)

Mersi, e bine de ştiut!

HORIA

În Lisabona au panouri pe străzi... numai să vină omu' să deseneze. Da aşa nu prea mai are farmec...

MARA

De ce?

HORIA

Nu mai e adrenalină...

MARA

(râde)

Şi adrenalina nu dispare când vezi amenda?

HORIA

(râde)

Eu n-am pățit-o. De obicei mergeam câte trei, unu dădea şi doi stăteau de 6!

MARA

(ironic)

Sunt impresionată

HORIA

(zâmbeşte)

Lăsați... nu trebuie...

Mara pufneşte în râs. Cei doi ies din zona blocurilor şi ajung la nişte linii ferate. Se opresc puțin să treacă trenul. Mara îşi aprinde o țigară.

MARA

Acolo e! *(Arată o clădire, pe câmp.)*

HORIA

Mişto loc.

MARA

(ia un aer mai serios)

Trebuie să te-ntreb ceva...

Tăcere. Băiatul o priveşte încurcat, Mara se aşază pe o bordură şi fumează liniştită în fața clădirii.

MARA

Zi-mi şi mie, te rog, ce se întâmplă la bio?

HORIA

(surprins)

La bio? Nimic din ce nu s-a întâmplat până acum. De ce?

MARA

Adică?

HORIA

Adică fiecare face ce vrea. Eu de obicei nu merg. Dacă ajung totuşi, ascult muzică sau citesc. Unii joacă table sau cărți. Unii nu vin deloc.

MARA

Şi profa ce zice?

HORIA

Depinde. Țipă dacă e chiar multă gălăgie şi nu ştie cum să ne potolească. În rest... îşi vede de treabă.

MARA

Şi cum de numai tu ai aşa multe absențe?

HORIA

(râde)

Am şi chiulit, plus antrenamente şi absențele puse de ea, aiurea, când eram în clasă dar credea că o sfidez...

MARA

Tu?

HORIA

Are ea o replică... vezi că aici nu-ți merge ca la română... ceva de genu...

MARA

Şi tu ce zici?

HORIA

(râde)

Nimic. Vlad comentează de regulă la chestia asta!

MARA

(grav)

Nu prea cred că e de râs. Din cauza absențelor poate să nu-ți încheie media şi să nu intri în bac!

HORIA

(agitat)

V-am zis că unele sunt şi de la antrenamente şi a zis profa de sport că le motivează. Pe bune acum, e pierdere de timp ora aia.

MARA

(aer grav)

Asta e, te duci la oră, fără căşti, fără figuri şi faci cumva să treci!

Horia se uită la ea mirat şi ridică din umeri.

HORIA

Are şi zile bune, când dă note din burtă... poate prind şi eu una de-aia.

MARA

(se ridică)

Sincer, mă cam îndoiesc.

HORIA

(mirat)

Nu-nțeleg.

MARA

Nici n-ai cum! Tu rezolvă-ți problema!

HORIA

Bine, bine. Dacă-i musai, o să merg...

MARA

(se uită la ceas)

Intrăm? După-aia ar trebui să ajung şi eu până în oraş...

Cei doi intră în hală. Atmosferă sumbră. Multă mizerie. Se văd graffuri. Camera îi fixează pe cei doi din spate. Mara se opreşte şi se urcă pe o grămadă de moloz să facă o poză. Horia e lângă ea şi o sprijină când se dezechilibrează.

13 INT ACASA, BUCATARIE, DIMINEAȚA

Femeie în vârstă, arată încă bine, aer cochet, stă în faţa mesei şi priveşte mulţumită la obiectele înşirate: un borcan cu zarzavat, un castron în care se află burtă de vită, un os, smântână, ardei iute. Mara o priveşte obosită de lângă geam, bea cafea şi fumează.

SOACRA

Ai o oală de 2l? Sau mai bine de 4... vă fac mai multă... să aveți şi pe week-end

MARA

Cred că da. Caut imediat.

SOACRA

Şi ouă? Am uitat să iau de la Anisia...

MARA

(oftează)

Trebuie să fie şi ouă.

SOACRA

(își suflecă mânecile)

E bine atunci! Îmi aduci oala?

Mara iese din bucătărie şi se aude cotrobăind undeva pe hol. Soacra se uită în jur cu atenție. Apare Mara cu o oală în brațe.

MARA

Am găsit!

Soacra ia oala din mâinile Marei, se uită la ea şi se duce la chiuvetă, dă drumul la apă, o clăteşte.

SOACRA

Văd că v-ați cumpărat şi prăjitor de pâine. Îi place lui Alexandru, nu?

MARA

Da.

SOACRA

Ți-am zis eu!

Soacra pune oala pe aragaz şi se uită încurcată.

SOACRA

Îl porneşti tu? Eu nu mă pricep la astea electrice.

Mara nu zice nimic, trage un fum apoi vine la aragaz şi dă drumul la foc.

SOACRA

O să vezi, nu e mare lucru. Dacă iei burta din Carrefour, e gata curățată, tăiată...

Sună telefonul Marei, ea se ridică, se uită, îl lasă să sune de câteva ori apoi răspunde. Se plimbă prin bucătărie.

MARA

... alo? Da... da, eu sunt. Cine? A! domnul Nedelcu, bună ziua... da, azi sunt până la 3. La sala 4. Da. Bine, la revedere.

Mara pune telefonul pe masă, oftează, ia o gură de cafea şi se uită agitată în jur

SOACRA

S-a întâmplat ceva?

MARA

(ton neconvingător)

Nu. Nimic.

Soacra mai spală o dată burta, apoi o pune deoparte. Ia osul şi îl pune în oala de pe foc.

SOACRA

Întâi se pune osul la fiert. Deşi unii pun şi burta...

MARA

Aha

SOACRA

Le laşi să fiarbă, ai grijă să iei spuma mereu. Apoi pui şi legumele.

MARA

Vă mai aduc ceva?

SOACRA

Nu, am aici borcanul meu cu zarzavat pentru ciorbe.

Tăcere scurtă, soacra se uită lung la oala de pe foc apoi se aşază pe scaun intr-o poziție care sugerează clar că e încurcată. Mara e tot la geam, cu spatele, fumează şi nu zice nimic.

SOACRA

Cuscra? Ce mai zice?

MARA

Mama? Cred că e bine. Cu ăla mic...

SOACRA

Când a zis că vine? Sau stă acolo mai mult...

MARA

Nu ştie nici ea.

Mara îşi aprinde o ţigară.

SOACRA

Tot mai fumezi...

MARA

Da.

SOACRA

(oftează)

Şi Alexandru, nu?

MARA

Alex, mai puţin. Are şi zile când nu fumează decât vreo cinci, aşa...

SOACRA

(luminată la faţă)

Da? Ce mă bucur! El nu fuma, Mara, decât foarte rar. M-am şi speriat când a venit ultima dată... să repare boilerul ăla... şi am văzut cum aprinde ţigară după ţigară...

Mara tace şi fumează absentă. Soacra aruncă din când în când o privire spre aragaz dar apa deocamdată nu fierbe.

SOACRA

Şi banchetul? Unde e anul ăsta?

MARA

Banchetul?

SOACRA

Ai a XII-a, nu?

MARA

Da. Aici, la Carol. Era vorba de Sinaia dar a picat.

SOACRA

(aer îngrijorat)

Mai bine! Vezi şi tu câte se întâmplă... şi cu băiatul ăla din Bucureşti, nu?

MARA

Nu ştiu...

SOACRA

(turuie)

Au fost într-o excursie şi nu se ştie ce s-a petrecut acolo dar acum e la închisoare, acuzat de viol de o elevă din clasa a XI-a că...

MARA

(sec)

Urât!

SOACRA

Nu poți să ştii nici cu copiii ăştia... ce e în capul lor!

MARA

Nici chiar aşa...

SOACRA

(panicată, vorbeşte repede)

Chiar m-am gândit şi la tine, Mara... cum ieşi cu ei la baschet, dacă Doamne fereşte, cine ştie ce crede vreunul şi dup-aia iese scandal şi...

MARA

(atentă)

Poftim?

SOACRA

Zi Doamne ferește! Te rog eu să fii și tu mai atentă! Și pentru tine... că nu e frumos să auzi că... și nici lui Alexandru nu îi pică bine, mamă...

MARA

Dar sunt atentă!

Soacra o privește lung și dă din cap a neîncredere.

SOACRA

Da, Mara... dar lumea vorbește și…

MARA

(repezit)

Lumea vorbește pentru că n-are altceva mai bun de făcut. Ar vorbi oricum.

SOACRA

Nu... nu te supăra pe mine.

MARA

Nu mă mai supăr pe nimeni. M-am obișnuit cu bârfele. De când cu Alex.

SOACRA

Și cu Alex atunci... când m-a sunat Viorica Chelbe. Am crezut că mor de rușine.

MARA

(ironic)

Serios?! Nici nu știam!

SOACRA

Nu, pentru voi m-am bucurat. Dar mi-era teamă de vreun scandal, Doamne ferește!

MARA

Până la urmă n-a fost nimic și suntem bine mersi și acum... deci...

SOACRA

(neîncrezătoare)

Așa e...

MARA

Oricum, bine ar fi ca oamenii ăştia din jur să aibă încredere şi în mine. Eu ştiu cel mai bine care e adevărul...

SOACRA

Dar vezi tu şi adevărul ăsta... e cu dus şi-ntors...

MARA

(ironic)

Dacă e aşa... totul este relativ, nu?

Tăcere. Mara ridică privirea şi se uită la ceas. Pufneşte, stinge țigara.

MARA

Merg să mă îmbrac! Stați liniştită aici, peste vreo oră apare şi Alex... andru.

SOACRA

(se ridică de pe scaun)

Nu i-ai zis, nu?

MARA

(din uşă)

Nu.

SOACRA

Ce bine! Şi vezi, nu e greu... poate data viitoare îi faci tu...

MARA

(se aude vocea din hol)

Poate.

Soacra se uită în jur apoi se duce spre aragaz şi se uită la oală.

SOACRA

Hai că fierbe deja. Un spumar ai?

Nu se aude niciun răspuns, soacra stă câteva secunde apoi deschide un dulap şi începe să caute. Nu găseşte nimic, deschide altul, oftează. Deschide toate uşile şi se uită îngrijorată. Mara se îmbracă şi o priveşte din hol.

SOACRA

Eu nu ştiu, măi Mara, ce aveți voi pe-aici...

MARA

E şi ăla pe undeva...

14. INT SCOALĂ. SALĂ DE CLASĂ.

Şase elevi sunt răspândiți în toată clasa, în bănci. Pe tablă sunt scrise subiectele - 10 întrebări din toată materia. Mara este la catedră, se uită prin catalog şi din când în când ridică ochii şi îi priveşte pe cei şase. Unul dintre ei nu scrie nimic, se uită pe fereastră.

MARA

Crezi că dacă te mai uiți mult pe geam vine inspirația?

GĂITAN

(încurcat)

A, nu...

MARA

Cu siguranță, nu.

Tăcere scurtă, Mara face un semn de lehamite, băiatul se uită din nou pe geam. Nici ceilalți nu par în formă. Doi şuşotesc, Mara le face semn să tacă.

MARA

(se uită la ceas)

Mai aveți o jumătate de oră.

Horia deschide uşa şi intră somnoros.

HORIA

Bună dimineața, mă scuzați că am întârziat...

Pe Mara o pufneşte râsul, Horia se uită in jur, zăpăcit.

HORIA

Nu cu dumneavoastră avem?

MARA

Ba da... teoretic. Ai voştri sunt la mate, să-i ascult pe ei acum!

HORIA

(se strâmbă nemulţumit)

Aaaa! Mate? Nu prea am chef...

MARA

Ți-a încheiat media?

HORIA

Da.

MARA

(îi face semn să se aşeze)

Atunci stai pe-aici pe undeva.

HORIA

(se îndreaptă bucuros spre o bancă, în spate)

Mulțumesc.

Mara îi priveşte de la catedră pe rând, observând că băiatul din prima bancă tot nu scrie. Se uită la el insistent. Horia scotoceşte prin geantă apoi zâmbeşte victorios. Se ridică şi vine spre catedră cu o carte în mână.

HORIA
(ton şoptit)

V-am adus ceva!

Horia pune pe catedră un album graffiti şi o priveşte pe Mara mândru. Mara, entuziasmată, ia albumul.

MARA

Ce fain! Şi poți să mi-l laşi câteva zile? N-am timp acum...

Doi elevi şuşotesc în spate, Mara îi face semn lui Horia să se dea puțin şi se uită spre ei.

MARA

V-am rugat să nu vorbiți!

HORIA
(zâmbeşte)

Da, normal...

Mara răsfoieşte curioasă, Horia, de la catedră, se uită în jur, relaxat.

MARA
(voce joasă)

Dacă ai un aparat bun...

Se aude un zgomot şi din prima bancă pică pe jos o carte. Mara vede şi îi face semn elevului să o aducă la catedră. E o carte cu variante de bacalaureat rezolvate. Mara se uită la elev dezamăgită.

GĂITAN

Da' nu-i a mea!

MARA

(se uită prin carte)

Ah, nu... e a mea. Am lăsat-o acolo intenționat.

Pe Horia îl pufneşte râsul, elevul celălalt se uită urât spre el.

MARA

Să fim serioşi! După ce că ai avut şi mai mult timp decât ceilalți...

GĂITAN

Da' nu-i a mea. Nici măcar nu am copiat, vă aduc foaia, să vedeți!

Elevul se duce spre bancă nervos şi vine cu foaia pe care sunt scrise câteva rânduri şi o pune pe catedră, ofensat. Horia se dă la o parte, îi face loc şi se duce la geam de unde priveşte amuzat. Mara aruncă o privire, deschide catalogul.

GĂITAN

Şi-acum ce faceți?

MARA

(pufnind)

Ce să fac? Îți închei media aşa cum e şi terminăm. Fără un 2 pe care l-ai lua acum, în mod normal!

GĂITAN

(gesticulează agitat)

Dar nu am copiat! N-aveți niciun drept să...

MARA

(nervoasă)

Ştii ceva?! E problema ta că nu ai fost tu în stare să umbli cu cartea aia fără să ştim şi noi! Am zis clar că dacă vă prind, vă dau afară!

Mara încheie în catalog în dreptul numelui Găitan - media 4. Elevul o priveşte lung câteva secunde apoi se duce spre bancă nervos, îşi ia lucrurile şi iese trântind uşa.

MARA

Cam atât a fost!

Elevii din bănci o privesc, Horia îi face semn să nu se enerveze şi vine spre catedră din nou.

HORIA

(îi arată spre album)

Mai bine...

Mara închide albumul şi face un gest de lehamite.

MARA

Mai bine, nu! Mai aveți 15 minute...

Horia o priveşte, apoi se îndreaptă spre bancă. Mara se ridică de la catedră şi începe să se plimbe printre rânduri.

15. INT ŞCOALĂ. SALA DE CLASĂ

Mara, la catedră, aer uşor fâstâcit, îl priveşte pe bărbatul aflat in fața ei, un tip de 45-50 de ani, elegant. Deschide catalogul şi priveşte atent.

MARA

(încurcată)

Bănuiesc că situația lui Horia, vă interesează, nu? De obicei vorbeam cu doamna Nedelcu la telefon...

TATĂL LUI HORIA

(ezită)

Da... ştiu. Am zis că e mai bine să vin eu. Şi aşa, e prinsă cu un proces şi are mult de lucru...

MARA

Înțeleg.

TATĂL LUI HORIA

Mda.

MARA

(se uită la notele lui Horia)

Are un 8 şi doi de 9 la română... 9 în teză şi...

TATĂL LUI HORIA

De fapt, altceva aş vrea să discutăm.

MARA

(surprinsă, ridică privirea)

Da?

TATĂL LUI HORIA

În legătură cu hotărârea... ştiți că Horia îşi doreşte să plece la Cluj, la Jurnalism.

MARA

Da, sigur.

TATĂL LUI HORIA

Eu nu ştiu ce să zic. Credeți că... are şanse?

Mara îl priveşte cu atenție dar nu zice nimic, aşteaptă continuarea.

TATĂL LUI HORIA

El vă apreciază foarte mult. Şi am înțeles că l-ați încurajat atunci când a luat decizia aceasta...

MARA

(îşi drege vocea)

Aşa e. Ar fi păcat să nu încerce. Horia este foarte bun pe partea umanistă: scrie foarte bine, are spirit critic...

TATĂL LUI HORIA

(zâmbeşte)

Eu l-aş fi vrut mai pragmatic. În plus, vedeți şi dumneavoastră ce mai înseamnă să fii ziarist în ziua de azi. Scandal, mizerii... nu poți să mai vezi o ştire ca lumea.

MARA

Vă-nțeleg! Din fericire, mai ține şi de calitatea celui care practică meseria asta. E valabil în orice domeniu, nu?

Tatăl lui Horia nu pare impresionat de discursul Marei, face un gest de nerăbdare. Mara sesizează.

MARA

De curajul de a nu face compromisuri. De a fi tu însuți. Cred că el are toate şansele să...

Marei îi sună telefonul, nu se uită şi apasă direct pe respins.

TATĂL LUI HORIA

(încurcat)

Poate... oricum, e un copil încăpățânat, decizia e luată... ați putea să faceți câteva ore de pregătire cu el?

MARA

(zâmbeşte încurcată)

Îmi pare rău dar nu dau meditații. Iar pentru jurnalism e şi o situație mai specială, sunt altfel de subiecte...

TATĂL LUI HORIA

(ezită)

Este impropriu spus meditații. Dumneavoastră vă înțelegeți altfel cu el. În sensul acesta... dacă ați vrea să-l ajutați cumva...

Schimb de priviri, tatăl pare foarte atent la un posibil răspuns care întârzie să apară.

TATĂL LUI HORIA

Încercăm să facem pentru el ce putem. Dar acum eu chiar mă simt depăşit...

MARA

(ezită)

Înțeleg...

TATĂL LUI HORIA

Bineînțeles, contra cost.

MARA

(râde)

Asta în niciun caz. Doar că... nu ştiu ce să zic... sigur, am putea să vorbim pe subiecte şi bareme...

TATĂL LUI HORIA

Ar însemna foarte mult. Şi pentru noi şi pentru el.

MARA

Dacă se simte nesigur, de ce nu mi-a spus el?

TATĂL LUI HORIA

Probabil e şi o chestie de orgoliu... habar n-am. Nu o să-i placă deloc... că am venit aici.

MARA

(zâmbeşte)

Pot să-i propun eu şi e în regulă... Eu n-am orgolii!

TATĂL LUI HORIA

(zâmbeşte foarte larg)

Vă mulțumesc mult!

Mara se uită în catalogul deschis la pagina lui Horia. Privirea insistă asupra rubricii biologe, plină de absențe.

TATĂL LUI HORIA

Altfel? E bine? De obicei ne spune când are probleme...

MARA

(ezită, închide catalogul)

Nu... n-aş zice... e un elev bun!

16. INT CANCELARIE, CONSILIU, DUPĂ-AMIAZA

Mara intră in sală, e multă lume, atmosferă tensionată. Tăcere. Se uită încurcată in jur. Directoarea o priveşte lung.

MARA

Îmi cer scuze că am întârziat.

DIRECTOAREA

(ironic)

Nicio problemă... avem timp...

Cineva pufneşte în râs, directoarea se uită lung spre Mara, ceilalţi tac. O colegă îi şopteşte să spună notele la purtare, Mara nu înțelege, se aşază şi se uită uimită în jur.

DIRECTOAREA

(spre Mara)

Ne spui şi nouă dacă ai note la purtare sub 7?

MARA

(se ridică)

N-am ştiut că ați ajuns deja la a XII-a. Nu, nu am note sub 7!

DIRECTOAREA

(ironic)

Dacă ai fi fost aici de la început ai fi ştiut. Perfect. Mai departe. 12 B? Doamna Slăjan?

ANA

Stați puțin! Cum adică? Şi Nedelcu? Numai la mine are peste numărul admis de absențe... nici nu îi închei media. Tu n-ai citit regulamentul?

MARA

Ştiu foarte bine ce scrie în regulament. Multe dintre absențele pe care Nedelcu le are la ora de biologie nu sunt justificate. Şi...

ANA

Nu sunt justificate?

Mara o ignoră şi se uită doar spre directoare atunci când vorbeşte.

MARA

Tot în regulament scrie că nu ai voie să pui un elev absent dacă este la oră. Cât despre celelalte absențe, pentru unele există motivare, Horia a fost la concursul de baschet -faza națională...

ANA

(o imită)

Horia a fost la concursul... să fim serioşi! Nu ştii cum să-l acoperi...

PROFA DE SPORT

Băiatul e în echipa liceului, a fost în deplasare la Cluj. locul III pe țară. Am dat deja foaia cu numele şi datele când au fost învoiți de conducerea şcolii...

ANA

Nu despre asta vorbim aici!

MARA

Dar nici despre ce crezi tu...

Directoarea le priveşte plictisită în timp ce îşi masează tâmplele.

UN PROF

Vă simțiți rău?

DIRECTOAREA

Îmi trece! Nu ştiu foarte bine ce se întâmpla dar aş prefera să lămurim situația asta între noi!

Mara se uită uimită la ea, Ana tace.

DIRECTOAREA

O să vorbesc cu fiecare şi o să vedem ce e de făcut! Deocamdată nu scrii nimic la purtare şi rămâne neîncheiat la biologie.

Ana se aşază mulţumită, Mara se uită indignată spre directoare.

MARA

Dar nu e normal să...

DIRECTOAREA

Ia loc, te rog. Normal nu e să vă certaţi aici. Am zis că vorbim şi lămurim. Luni la 8 jumatate vii la mine în birou. Mai departe, XII B?

Ana îi aruncă Marei un zâmbet disprețuitor, Mara se uită nervoasă spre ea. Profesoara şatenă o priveşte pe Mara, dă din cap şi îi explică ceva pe ton şoptit colegei de lângă ea.

17. INT CAMERĂ, SEARA

Alex e la calculator, se joacă, Mara, nervoasă, aranjează nişte haine în dulap.

MARA

Azi parcă numai de proşti am dat, serios! Bine, mai puţin taică-su lui Horia, care mi s-a părut super fain. În rest... Ana... cică de ce nu-i scad nota la purtare lui Horia pentru că a chiulit la orele ei. Şi nu vrea să-i încheie nici media acum...

Alex se întoarce cu fața spre ea.

ALEX

Mă bucur că taică-su lui Horia e super fain!

Mara îl priveşte surprinsă. Tăcere scurtă.

MARA

Adică?

ALEX

Tu nu ai obosit? Pentru că eu, da. De câte ori îmi povesteşti de şcoala aia, parcă îmi dai cu ceva în cap. Nu te-ai săturat aşa, să te tot cerți cu morile de vânt?

Mara se aşază pe pat şi se joacă cu o pisică, care leneveşte acolo.

MARA

I-auzi, Misi, Alex a obosit!

Tăcere scurtă, Alex se întoarce cu spatele la Mara.

MARA

Şi ce vrei să fac? Zi-mi tu! S-o las să-şi bată joc de el doar pentru că are ceva cu mine?

ALEX

(se uită în monitor concentrat)

Habar n-am . Dar nici ce faci nu mi se pare ok.

MARA

(indignată)

Adică?

ALEX

(întoarce privirea spre ea)

Adică cine dracu' e domne, Horia ăsta, de vă contrați atâta pentru el?

Mara se ridică brusc de pe pat, pisica tresare şi ea speriată.

MARA

Nu pricepi nimic, pe bune! Hai că de la una ca Ana, m-aştept la orice, mai nou, de la Lungu, poate, dar tu?

ALEX

(brusc)

Ştii ceva? Eu m-am săturat pur şi simplu! În fiecare zi vii şi-mi mai spui ceva. Ce zice ăla, ce gest a făcut ălalalt, că nu ştiu cine nu ştiu cum te-a privit... m-am săturat! Ce dracu'! Poate ar trebui să îl cunosc şi eu pe băiatul ăsta!

MARA

(ton ironic)

Aha. Serios? Păi uite o să-l cunoşti, mâine. Vine aici, pe la 9. Eşti mulțumit?

Alex, se ridică nervos, îşi aprinde o țigară şi se îndreaptă spre uşă.

ALEX

Mâine la 9 nu-s acasă, mă duc să cumpăr plăcuțele de frână. Ți-am zis de ieri, dar tu eşti prea ocupată să mai auzi altceva... şi parcă nu mai făceai meditații...

MARA

Mâine fac!

Alex iese, Mara, îngândurată, se aşază iar pe pat şi începe să mângâie pisica apoi îşi aşază capul lângă ea.

MARA

Ia şi tu ceva energie negativă, parcă la asta te pricepeai...

18. EXT. CURTE, SEARA

Mara aruncă de câteva ori cu o minge de baschet într-o găleată prinsă de un copac. Vede că Alex o priveşte de la geam dar nu se opreşte. La un moment dat izbeşte cu mingea în găleată până aceasta cade cu zgomot, încep să latre câinii din vecini. Mara se aşază pe jos şi îşi aprinde o țigară.

19. INT. CAMERĂ, PRÂNZ

Mara şi Horia stau la masă. În faţa Marei este un laptop. Se aude muzică, Thievery Corporation. Horia o ascultă pe Mara cu atenţie.

MARA

Pentru partea legată de vocabular, ... pot să îţi dau o carte foarte fainã. Are multe exerciţii.

Mara se ridică şi caută prin bibliotecă, Horia o urmăreşte cu atenţie. Mara zâmbeşte victorioasă, vine cu cartea şi i-o dă.

MARA

Asta e!

HORIA

Mulţumesc

MARA

(caută pe laptop)

Iar la texte... faci chestiile astea şi le-aduci luni să ţi le corectez. *(citeşte)* Părerea ta despre sărăcie, floarea preferată... mai fainã e asta: Descrie o zi de duminică dimineaţa. Niciodată nu mi-au plăcut dimineţile de duminică...

HORIA

Nu? De ce?

MARA

E o poveste mai lungă... ideea e să fii atent la limbaj, la tehnici narative, argumentative...

HORIA

Ok.

MARA

Şi fereşte-te de exprimări literare sau filozofice! Cât mai curat şi mai coerent.

HORIA

Şi când să le-aduc? Luni?

MARA

Da. Cât mai repede.

HORIA

Mulțumesc... adică...

MARA

(zâmbeşte)

Timp nu prea mai e. Mai citeşte şi pe forumul ălora... să vezi ce sfaturi mai dau...

HORIA

Am o prietenă care e studentă. Da' în Bucureşti. Pot să mai vorbesc şi cu ea.

MARA

Sigur.

Mara rămâne puțin pe gânduri.

MARA

Mi se pare foarte fain că ai ales asta. Ți se potriveşte.

HORIA

(încântat)

Nu?

MARA

Şi e şi mai fain că mergi la Cluj. Cu toate că Bucureştiul are alte deschideri...

HORIA

Dumneavoastră tot la Cluj ați fost?

MARA

Da. Poate şi de-asta... habar n-am. Dar e altă atmosfera...

HORIA

Şi asta ați vrut de la început? Să fiți profă de română?

MARA

(zâmbeşte şi se plimbă prin cameră)

Nu chiar. Am vrut mai întâi învățătoare, apoi cioban.

Horia începe să râdă, Mara zâmbeşte şi ea.

MARA

Da... apoi vroiam să lucrez la o cofetărie...

HORIA

(zâmbeşte şi el)

Eu nici acum nu ştiu clar ce vreau să fac după...

Tăcere scurtă. Mara se plimbă prin cameră, pare cu gândul departe.

MARA

(brusc)

Te lămureşti tu pe parcurs ce vrei să faci şi unde... important e că pleci de aici.

HORIA

Asta zic şi eu. Taică-meu nu prea înțelege...

MARA

E normal. Dar o să-nțeleagă.

Mara se uită lung la Horia şi zâmbeşte.

MARA

Cine ştie când o să ne mai vedem...

HORIA

(grăbit)

Când vin acasă. Sau poate veniți la Cluj... în vacanță...

Tăcere câteva secunde. Mara se aşază la masă. Horia pare foarte atent la playlistul de pe monitor.

HORIA

Thievery Corporation?

MARA

Da

HORIA

Sună mişto...

MARA

(râzând)

Parcă erai cu hip-hopul.

HORIA

(zâmbeşte)

Hm... da dar...

Intră Alex, brusc. Zâmbeşte forțat. Se uită curios la cei doi. Ezită, vine spre Mara şi o pupă pe frunte.

ALEX

Am crezut c-ați terminat!

MARA

Am cam terminat. El e Horia. Alex.

Cei doi dau noroc.

ALEX

Deci tu eşti Horia.

Mara se uită lung la Alex, care se aşază pe pat. Horia îi aruncă Marei o privire întrebătoare. Tăcere scurtă.

ALEX

Şi? Merge treaba? Sau numai dacă ascultați muzică chill?

MARA

Merge.

HORIA

Trebuie să meargă!

ALEX

În a XII-a am făcut şi eu meditații. La literatură chiar eram antitalent... gramatica mai avea logică...

HORIA

Şi literatura are logică...

ALEX

(ironic spre Mara)

Tu l-ai învățat asta?

MARA

(ton iritat)

Ştia deja.

Un moment de tăcere stânjenitoare. Se aude sunetul de sms pe telefonul lui Alex, acesta nu se uită, îi priveşte pe cei doi. Horia ia cartea şi foile de pe masă şi se ridică.

HORIA

Păi... eu plec. Vorbim luni.

Horia bagă mâna în buzunar şi scoate 50 lei.

HORIA

Mi-a zis tata să vă dau ăştia...

MARA

(schițează din cap un nu categoric)

Nici vorbă!

HORIA

Păi...

MARA
(râde)
Pe bune, nu!

HORIA
Şi eu ce să fac cu...

MARA
Habar n-am.

ALEX
Ia-ți ceva de băut!

Mara se uită urât spre Alex, pe Horia îl pufneşte râsul.

HORIA
Nu prea mă pasionează.

MARA
Găseşti tu ceva!

HORIA
Da, chiar, e ziua Alinei... vrea ea o carte...

ALEX
Alina e prietena ta?

HORIA
Nu, nu e o colegă de clasă...

ALEX
(ironic)
Dar ar putea fi... după ce îi iei cartea... Foarte generos!

Mara se uită lung la Alex, Horia se îndreaptă spre uşă. Mara îl conduce, Alex se ridică şi el, se apropie de Mara şi o prinde pe după umăr, de parcă ar arăta că e a lui. Cealaltă mână o întinde spre Horia.

ALEX

Baftă!

HORIA

Să fie!

Mara iese cu Horia, Alex se duce la laptop şi opreşte muzica, pune System of a down*, apoi se aşază din nou pe pat şi rămâne cu ochii în tavan. Intră Mara.*

ALEX

(arată spre boxe)

I-a plăcut şi lui Thievery?

MARA

Da. Contează?

ALEX

Întrebam doar.

Mara merge la masă, dă muzica mai încet apoi începe să închidă tot felul de ferestre deschise pe net. Alex o priveşte atent.

ALEX

(ironic)

Mara şi bunul samaritean! Crezi că ne stricau banii ăia? Oricum, îmi place, s-a orientat repede...

Mara se întoarce şi se uită la Alex, care rânjeşte.

MARA

Eşti mândru, de tine, nu?!

Mara se ridică şi merge spre uşă, iese, Alex rămâne pe pat.

ALEX
(imită)

Eşti mândru, de tine, nu?

20. INT CABINET DIRECTOR

Mara e in picioare, o priveşte pe directoare. Aceasta, la birou, e foarte preocupată să repare un telefon mobil. Are o față foarte serioasă. Ia cartela in mană, se uită lung la ea, suflă puțin apoi o pune în aparat. Încearcă să închidă, nu poate. Scoate iar cartela. Suflă.

DIRECTOAREA

O fi de la praf?

Mara ridică surprinsă din umeri. Tăcere. Mara se uită pe pereții pe care se află tot felul de poze cu directoarea şi elevii în diverse acțiuni: excursii, sport. În toate afişează un zâmbet larg, forțat. Mara se uită mai mult la una dintre poze, în care directoarea e cu echipa de baschet.

MARA
(se uită la ceas)

Am oră cu IX B. Pot să vin pauza...

DIRECTOAREA

Ia loc, te rog.

Tăcere scurtă. Mara se aşază. Directoarea pune carcasa telefonului, pare mulțumită de rezultat şi se uită spre Mara.

DIRECTOAREA

Da... poți să-mi dai un bip?

Mara o priveşte surprinsă apoi îşi deschide telefonul. Dă bip. Se aude sunetul.

DIRECTOAREA

Perfect!

Tăcere scurtă. Mara o priveşte insistent. Directoarea vrea să spună ceva dar imediat pune mâna pe burta proeminentă şi o mângâie.

DIRECTOAREA

Se-ntinde, drăguțu'! Ai văzut?

Mara o priveşte siderată. De afară se aude soneria de intrare.

DIRECTOAREA

(oftează)

Tu ai copiat vreodată?

Mara o priveşte nedumerită apoi tresare.

MARA

Nu la materiile esențiale.

DIRECTOAREA

Băiatul ăsta din XII-a B...

MARA

Găitan. A venit vineri, i-am dat subiectul, l-am prins cu cartea sub bancă şi l-am dat afară.

DIRECTOAREA

Deci aşa. Avea cartea sub bancă. Ştii sigur că a copiat?

MARA

Avea cartea...

DIRECTOAREA

Sub bancă, da. Întrebarea este dacă l-ai prins copiind...

MARA

Nu. Dar e clar că asta vroia să facă.

DIRECTOAREA

Zici tu. El spune că nici măcar nu era cartea lui. Şi că tu vorbeai cu altcineva...

MARA

Poftim?

DIRECTOAREA

Cu Nedelcu?

Mara tace încurcată.

DIRECTOAREA

(zâmbeşte)

Deci Nedelcu... elevul care se pare că nu intră în bac pentru că are multe absențe la o materie, nu?

MARA

Da, dar...

DIRECTOAREA

Are sau nu are?

MARA

Are.

DIRECTOAREA

Absențele sunt în catalog, nu sunt motivate, în regulament scrie că... n-are sens să mai repet... nu?

MARA

Nu.

DIRECTOAREA

Întrebarea este următoarea, că tu îl ştii mai bine... vrea să intre în bac în prima sesiune sau nu?

Mara o priveşte fâstâcită şi nu ştie ce să răspundă. Tăcere scurtă.

MARA
(oftează)

Şi ceilalți trei?

DIRECTOAREA
(ironic)

A! Asta e o problemă?

Mara tace, directoarea o priveşte uşor amuzată.

DIRECTOAREA

Poate cunoşti pe cineva care face meditații! Vara e lungă... să nu fie mai rău, să uite şi ce ştiu acum... sau... tu te pricepi mai bine...

Mara tace încurcată.

DIRECTOAREA

Eşti în sala 4, nu?

Mara o aprobă şi se ridică de pe scaun.

DIRECTOAREA

Perfect!

21. INT SALA CLASĂ.

Mara e la catedră, în fața catalogului, la rubrica lui Găitan. În clasă sunt trei elevi. Atitudine relaxată. În prima bancă, Găitan, în picioare, vizibil emoționat. Mara îl priveşte lung. Băiatul coboară privirea şi îşi muşcă buzele.

MARA

Hai, gândeşte puţin!

Găitan tace încurcat.

MARA

Ai citit textul?

GĂITAN

Mda.

MARA

Da?

GĂITAN

Am ajuns atunci când îl dă pe Moţoc...

MARA

Bun. Deci ştii despre ce situaţie vorbesc.

Găitan tace din nou, încurcat.

MARA

Hai să încercăm altfel. Dacă un om vine la tine şi îţi spune: dacă tu nu mă vrei, eu te vreau... ce crezi despre el?

GĂITAN

...

Mara aşteaptă răspunsul nerăbdătoare.

GĂITAN

Că are tupeu. Nu-i pasă de...

MARA

Corect. Nu îi pasă de ce simți tu, nu?

GĂITAN

Da.

MARA

De ce îşi permite Lăpuşneanul să afirme chestia asta de la început?

GĂITAN

Că e puternic.

MARA

Da. Ştie că va câştiga. Toată întâlnirea asta nu e de fapt decât o demonstrație de forță.

Mara oftează şi se uită în catalog. Ezită să treacă o notă.

MARA

Mai spune-mi un personaj care inspiră forța asta. Şi care e la fel de arogant.

GĂITAN

Din orice text?

MARA

Da. Orice text studiat la şcoală.

GĂITAN

Spânu'.

MARA

Şi Spânu'. Deşi...

GĂITAN

(parcă recită)

Spânul e răul necesar care ajută personajul principal să se maturizeze.

Mara vrea să spună ceva apoi se răzgândeşte.

MARA

Da... să se maturizeze...

Tăcere scurtă.

MARA
(către ceilalți)

Puteți să plecați!

Mara aşteaptă să iasă toți apoi ia un pix roşu şi modifică media la rubrica lui Găitan, semnează, trece o notă de 7 şi încheie cu 5. Ajunge la rubrica altui elev, Preda şi taie şi acolo media. Mai dă o foaie.

22. INT BUCĂTĂRIE, SEARA

Mara, aer plictisit, îşi pune nişte apă minerală într-o cană. La masă stau Alex şi un tip, de vârsta lui, beau bere. Sunt multe sticle goale pe masă, băieții sunt amețiți deja.

ALEX
(o trage de mână pe Mara spre el)

Sigur nu vrei o bere?

MARA
(se aşază în brațele lui)

Nu

BALO

Nici măcar cu ocazii festive?

MARA

Nici măcar.

ALEX

De 4 ani nu l-am mai văzut...

BALO

Da, mă... după bac... 4 ani.

Tăcere scurtă. Alex o mângâie pe Mara pe păr.

ALEX

Ziceai că vrei să vorbim ceva...

MARA

Da... lasă. Vorbim dimineață.

Tăcere scurtă. Mara se uită spre Balo.

MARA

Unde ai fost plecat?

BALO

Spania întâi. La ai mei, apoi în Italia. 3 ani.

MARA

Şi?

BALO

Nu mi-a plăcut şi m-am întors. Aveam şi gagica acolo... italiancă

ALEX

Eşti tâmpit! Ai lăsat-o acolo şi-ai venit aici?

BALO

Băi Alexei... tu nu ştii cum e... munceam ca un robot, de dimineața până seara. Şi când vroiam să mă distrez şi eu, n-aveam cu cine, era tot închis! Ieşeam cu nişte albanezi şi beam ca proştii la chioşc!

MARA

Şi-acum?

ALEX

Acum bea la noi acasă!

BALO

Lucrez la o firmă de instalații electrice. Facultate...

ALEX

Ai fi zis c-o s-ajungă la facultate?

BALO

Mai ştiți când ziceați că nu mă băgați în bac?

MARA

(sec)

Nu intrai în bac pentru că nu învățai nimic. Poate acum te-ai mai...

ALEX

(îl bate pe Balo pe umăr, admirativ)

Cine, ăsta?

BALO

(rânjeşte)

Am mai crescut şi eu. Am şi două gagici.

MARA

A, e clar atunci!

ALEX

Şi nu-i greu?

BALO

Merge. Deocamdată. Până află una de alta! Da chiar nu ştiu la care să renunț că...

MARA

(se ridică)

Înțelegem dilema.

BALO

(spre Alex)

Da tu vorbeşti? Nu umblai tot cu două în a XII-a? Sau a XI-a?

ALEX

Eu?

Mara se opreşte în uşă, curioasă.

BALO

Da, mă... două erau, ştiu sigur! Una venea cu noi la meditații la mate. Şi ailaltă... în a XII-a era... *(spre Mara)* mare cuceritor, băiatul...

MARA

(ironic)

Bine că nu mai era una şi la meditații la română!

ALEX

(zâmbind încurcat)

Eram şi eu mai tânăr...

BALO

(pufneşte în râs şi arată spre Mara)

Şi ia uite cine a câştigat!

Alex se întoarce spre Mara, vrea să o prindă de mână, ea se dă un pas înapoi şi deschide uşa.

MARA

(spre Alex)

Vă las. Vorbim dimineață. Probabil.

BALO

(ridică sticla de bere)

Tot aici suntem, nicio problemă!

23. INT DORMITOR, NOAPTE

Mara stă întinsă pe pat, e întuneric. E cu telefonul la ureche şi ascultă fără interes aproape un minut întreg. Inițial tonul este hotărât. Ce spune mama nu se aude decât înfundat.

MARA

Nu, vroiam să te aud puțin. Cred că ești obosită. Și eu. Da? Așa repede apar dinții? Aha. Ok. Păi și de unde vroiai să știu? Da, mamă, când o să am copilul meu... *(tăcere scurtă)* Vreau să vin și eu acolo... Nu știu. O săptămână, două... o să fiu în vacanță.... Nu s-a întâmplat nimic, nu. Alex? Se descurcă, normal, e om mare! Da, am început! Am zugrăvit, am luat parchet. Portocaliu. De-aia, că vreau o cameră veselă! Nu știu, el e cu socotelile. Dar dacă iau bilet de-acum, ies mai ieftin! *(tace o vreme, apoi tonul este resemnat).* Am plătit, da. Am vorbit și cu tanti Norica. Habar n-am. Și Misi e bine! *(încep să-i dea lacrimile, se șterge repede)* Da... da, am grijă. Îi cumpăr. Știu și eu că nu vrea cu legume. Nu, n-a fătat încă. Păi și ce vrei să fac? Îi țin puțin și dup-aia caut pe cineva să-i ia... *(iar îi dau lacrimile)* Nici gând! Nu! Nu îi arunc, punct! *(se șterge de lacrimi dar tot plânge, tace)* Hai că te mai sun eu. Mă strigă Alex acum. Bine, îl pup și pe el. Da, da... bine, pa.

Mara închide telefonul și începe să plângă.

24. INT SALĂ RESTAURANT. BANCHET - LA SFÂRȘIT

Atmosferă tristă, dezolantă. Mara se plimbă prin sală, e preocupată. Mai sunt doar câțiva elevi. Mara se opreşte la un moment dat lângă ei.

MARA

Alina, ne vedem direct acolo, da?

ALINA

Dumneavoastră mai stați?

MARA

Vreo jumătate de oră. N-are sens să rămâneți după mine!

HORIA

Și cu cine veniți? Nu vreți să vă duc eu? Sunt cu maşina... sau mă-ntorc și...

Mara arată spre o masă la care e Alex, care se uită în direcția lor.

MARA

Vin cu Alex. Mersi.

ALINA

Noi mergem atunci.

MARA

Pa.

Mara se îndreaptă spre mijlocul sălii unde stau de vorbă doi bărbați. Ezită, apoi vrea să se întoarcă spre masa lui Alex. La o masă, undeva pe lateral, este grupul celor trei profesoare plus profesoara de sport. Mara se uită spre ele, una dintre ele spune ceva, alta răspunde. Profesoara de sport îi face cu mâna. Mara vine spre ele.

PROFA BRUNETĂ

Chiar de tine vorbeam! Îți stă foarte bine în rochia asta. Nu te-am văzut niciodată așa...

PROFA ROȘCATĂ

(în timp ce bea o gură de vin)

Bine c-ai mai renunțat la sarafanele alea! Uite ce frumușică ești!

Mara se așază, parcă în transă.

MARA

(glas obosit)

Mulțumesc!

PROFA BRUNETĂ

Pari şi tu femeie... nu puştoaică...

PROFA DE SPORT

(râde)

Ce are dacă pare mai tânără? Măcar acum, cât mai poate... că dup-aia ajunge ca noi şi adio!

PROFA BRUNETĂ

Tu vorbeşti?! Nici nu pari de 56.

PROFA DE SPORT

Dragă, eu alerg în fiecare dimineață 5 km. Nu contează, ploaie, ninsoare... nu fumez. Nu beau...

Profa roşcată râde zgomotos şi face un gest de lehamite. Mara are un aer cuminte.

PROFA ROŞCATĂ

Bravo ție! Eu n-aş putea...

PROFA DE SPORT

Se vede.

PROFA ROŞCATĂ

Adică ce vrei să spui?

MARA

(se ridică)

Pe mine mă scuzați dar trebuie să plec...

PROFA BRUNETĂ

(o studiază apreciativ)

Ai putea să porți mai mult verde... ar merge cu ochii...

MARA

(zâmbeşte)

La revedere...

Mara se apropie de masa la care stă Alex, singur. Se aşază, obosită.

MARA

Putem să mergem.

ALEX

Karaoke?

MARA

Vii şi tu? Nu lucrezi mâine?

ALEX

(o mângâie pe cap)

Ba da. Dar am chef să mai stau cu tine.

Mara îl priveşte lung pe Alex. Directoarea se apropie, mergând greoi. Se aşază lângă Alex, se uită la Mara, care îi evită privirea.

DIRECTOAREA

(spre Alex, oftând)

Gata! Am făcut şi poze! Foarte frumos a ieşit! Şi când au cântat *Gaudeamus*...

MARA

(vrea să se ridice)

Mergem?

Alex se uită la Mara nedumerit, o ia de mână.

DIRECTOAREA

(spre Mara)

Felicitări!

MARA

Pentru?

DIRECTOAREA

(spre Alex)

Pentru organizare... are talent să ştii...

ALEX

(o mângâie pe Mara)

Ştiu, ştiu.

Directoarea se uită la Mara, care fumează, şi inspiră aer mai adânc.

DIRECTOAREA

Pfuuu! Mi-e o poftă de țigară de mor! Într-o zi i-am zis lui Mihai: dacă nu-mi dai un fum, o să avortez spontan!

ALEX

Şi?

DIRECTOAREA

Şi mi-a dat săracu'!

ALEX

Nu e rău pentru bebeluş? Cât mai aveți?

DIRECTOAREA

(se strâmbă)

Două săptămâni, cel mult! Acum vine tot greul!

Tăcere câteva secunde, directoarea îi studiază cu atenție pe cei doi.

DIRECTOAREA

(spre Alex)

Când eram în liceu, m-am îndrăgostit de profu' de franceză... Mihai Florescu. Toată ziua mă chinuiam cu limba aia imposibilă! Şi acum mai țin minte: *ce que la femme veut, Dieu veut!*

Directoarea începe să râdă zgomotos şi i se zgâlțâie burta. Nu poate să se mai oprească din râs, mişcările burții sunt tot mai caraghioase, Alex se uită spre Mara amuzat, ea ridică din umeri.

DIRECTOAREA

(oftează)

Da... sau: *la silence est la sagesse.*

MARA

Le silence!

DIRECTOAREA

Le?

MARA

Da.

DIRECTOAREA

Masculin deci.

Tăcere scurtă. Mara îi face semn lui Alex, arătându-i ceasul.

DIRECTOAREA

(brusc)

Tu ai gradul II?

MARA

Nu.

ALEX

(aer mândru)

Îl dă în vară!

DIRECTOAREA

(spre Alex)

Bun... iese doamna Velea la pensie şi rămâne un loc în consiliu de administraţie...

Mara se uită la Alex, care e atent la directoare, şi brusc se ridică şi începe să se îmbrace.

DIRECTOAREA

(privind-o pe Mara)

Foarte bine! Nu vă mai reţin. Distracţie plăcută... şi... mai vorbim... din toamnă, mă-ntorc, oricum!

ALEX

(se ridică de pe scaun)

Mulţumim, la fel!

Directoarea se îndepărtează ţinându-se cu mâinile de mijloc, Mara se uită lung după ea.

25. INT MAŞINĂ, NOAPTE

Alex e la volan, conduce relaxat. Se aude muzică. System of a down. *Mara priveşte pe fereastră.*

ALEX

(râzând spre Mara)

Ți-e clar că las maşina pe undeva şi luăm un taxi, nu? Să beau şi eu o bere măcar! Dacă tot te promovează ăştia!

Mara nu zice nimic. Îşi întoarce scurt privirea spre el, caută ţigările şi îşi aprinde una.

ALEX

Ți-am zis eu, mă Pătrățea, că orice problemă are o rezolvare? Na! Îți făceai griji aiurea... o să fii şi-n consiliul de administrație... toate se aranjează!

MARA

(zâmbind obosit, ton ironic)

Da, măi Alex... se aranjează aşa, toate...

Camera pe fața veselă a lui Alex, care conduce şi priveşte relaxat înainte şi apoi pe Mara, care priveşte îngândurată pe geamul lateral.

SFÂRŞIT

Raluca Enăchescu: *Joaca de-a părinții*

INT. APARTAMENT ANDREEA – SEARA

SILVIA, 28 şi TUDOR, 30, sunt întâmpinaţi de ANDREEA, 32, care le pune un rucsac în braţe.

SILVIA

Gata, l-au sunat?

ANDREEA

Da, poimâine pleacă. De-abia am găsit ceva pe net.

TUDOR

Unde o tuliți?

ANDREEA

La Predeal, la o pensiune.

CRISTINA, 7, apare în hol cu zâmbetul pe buze şi îi sare în braţe Silviei.

CRISTINA

Let's go!

SILVIA

Asta de unde a scos-o?

ANDREEA

A început engleza.

TUDOR

Cool!

CRISTINA

Ce înseamnă?

ANDREEA

Înseamnă mişto, mami.

CRISTINA

Mişto, mişto! Cool! Let's go, am zis.

TUDOR

Să trăiți, șefa!

Toți trei ies pe ușă.

CRISTINA

Cum zici șefa?

TUDOR

Boss!

CRISTINA

Boss, boss! Cool! Let's go!

INT. APARTAMENT SILVIA – SEARA

Sunt toți trei în sufragerie pe canapea și mănâncă câte o felie de pizza. Se uită la un film de desene animate.

TUDOR

Nu ne povestești și nouă cum e în clasa întâi? Cu cine te mai joci?

CRISTINA

Păi, știu puțin să scriu... și a venit un copil nou care zice mereu *Supercalifragilisticexpialidocious*! A zăpăcit-o pe doamna învățătoare.

TUDOR

Ce zice?

CRISTINA

Supercalifragilisticexpialidocious!

SILVIA

Serios? Și știi ce înseamnă?

CRISTINA

E un cântec din Mary Poppins. L-am văzut cu tati.

(începe să cânte)

Supercalifragilisticexpialidocious
Lalalalalalalalalalalalalala...

(cu o altă intonație)

Lalalalalalalalalalalalalala...
Supercalifragilisticexpialidocious!

TUDOR

Când o să înveți mai bine engleza o să poți să-l cânți cu toate versurile.

Tudor deschide laptopul şi găseşte pe internet bucata din film în care apare cântecul. Dă drumul boxelor din care începe să se audă melodia. Cristina începe să o imite pe Julie Andrews însă de cântat insistă doar pe refrenul cunoscut.

SILVIA

Are şi ureche muzicală...

CRISTINA

Ştiu, mi-a zis şi doamna învățătoare.

SILVIA

Semeni cu mine, evident.

CRISTINA

Evident.

TUDOR

Evident.

Cristina începe să râdă zgomotos.

INT. APARTAMENT SILVIA - NOAPTE

Tudor o duce pe Cristina în brațe, spre camera mică.

INT. APARTAMENT SILVIA / DORMITOR MIC - NOAPTE

Silvia a terminat de aranjat patul pentru Cristina. Tudor intră în cameră cu Cristina în brațe şi o aşează cu grijă cu capul pe pernă. Amândoi o privesc câteva momente cum doarme. Tudor stinge lumina şi o ia pe Silvia de mână. Ies împreună din cameră.

INT. HIPERMARKET - ZI

Tudor, Silvia şi Cristina sunt la cumpărături. Lângă ei apar Andreea şi Marius, 34. Cristina le sare în brațe celor doi.

CRISTINA

Mami! Tati! *(rămâne de gâtul tatălui)* Mi-a fost dor de tine!

MARIUS

Cât de dor ți-a fost?

CRISTINA

Maxim! *(îl pupă de mai multe ori pe un obraz)*

MARIUS

Ştii că mâine tati pleacă în voiaj.

CRISTINA

Nu vreau...

MARIUS

Nici eu nu vreau. Dar mă întorc repede.

CRISTINA

Cât de repede?

MARIUS

Numeri cu mami 3 luni. O să fii puțin mai mare când mă întorc.

CRISTINA

Şi tu o să fii mai bătrân.

Toți patru încep să râdă. Marius o lasă jos pe Cristina.

SILVIA
(lui Tudor)
Termini tu cumpărăturile. Vreau să intru prin magazine.

TUDOR
Am lista, mă descurc.

ANDREEA
(Silviei)
Merg şi eu. *(spre Cristina)* Vii cu noi?

CRISTINA
Nu. Eu stau cu tati.

Îl prinde pe Marius de mână.

INT. MAGAZIN HAINE COPII - ZI

Andreea se uită la nişte ghete pentru fetițe, iar Silvia la hăinuțe pentru nou-născuți.

VÂNZĂTOARE
Căutați ceva anume? Pentru câte luni?

Silvia se fâstâceşte. Ține în câte o mână un costumaş bleu şi unul roz.

SILVIA
Acestea pentru câte luni sunt?

VÂNZĂTOARE
Pentru o lună. Băiețel sau fetiță?

SILVIA
(se face roşie la faţă)

Gemeni.

VÂNZĂTOARE

Ce frumos! Să vă trăiască!

Silvia rămâne mută.

VÂNZĂTOARE (CONT'D)

Rămân amândouă?

Silvia, confuză, reuşeşte să dea din cap a da.

VÂNZĂTOARE (CONT'D)

Vi le duc la casă. Poate mai vedeţi şi altceva.

Andreea a prins faza şi se apropie de Silvia.

ANDREEA

Gemeni?

SILVIA

Vezi-ţi de treaba ta. Mă duc să achit.

Silvia pleacă spre casa de marcat. Andreea o priveşte cu îngrijorare.

INT. APARTAMENT SILVIA / DORMITOR MIC

Silvia aşează hăinuţele cumpărate într-un dulap din camera mică unde vedem alte câteva hăinuţe de copii mici. Tudor o priveşte din cadrul uşii. Vrea să spună ceva, dar se opreşte.

INT. APARTAMENT SILVIA / SUFRAGERIE – SEARA

Sunt amândoi unul lângă altul pe canapea, cu ochii la televizor, ronțăind floricele. Silvia se sprijină de umărul lui Tudor.

SILVIA

Cum de-ai scăpat azi aşa devreme?

TUDOR

Au plecat în sfârşit ăia cu controlul.

SILVIA

Gata? Şi cum ați ieşit?

TUDOR

Nu foarte şifonați. Mai bine decât m-aşteptam.

SILVIA

Asta înseamnă că poate mergem şi noi într-un weekend la munte?

TUDOR

Doar dacă ne teleportăm. N-am nici un chef să conduc. Sunt terminat. Aş dormi o săptămână.

SILVIA

Pot să conduc eu. Sau mergem cu trenul. De când n-am mai fost cu trenul undeva...

Tudor cască, ia o pernă pe care o aşează pe picioarele ei şi îşi pune capul pe ea. Silvia îl scarpină uşor în cap. Tudor scoate nişte sunete nedesluşite semn că îi place masajul.

SILVIA (CONT'D)

(pauză)

Mirela l-a luat iar pe ăla mic de la centru.

TUDOR

Bravo ei.

SILVIA

E super încântată. M-a contaminat şi pe mine. Dacă ai auzi-o cum povesteşte ai fi şi tu.

TUDOR

Da, da...

SILVIA

Puiu, să nu te superi, dar am invitat-o la noi sâmbătă la prânz.

TUDOR

Băi deci eşti chiar culmea... tocmai ți-am zis că sunt rupt de oboseală.

SILVIA

Bine, vorbesc mâine cu ea să contramandez.

TUDOR

Nu puteți să ieșiți voi două undeva? Nu vă vedeți non-stop la serviciu?

SILVIA

Nu pentru mine venea. Mă gândeam că dacă vorbeşti şi tu cu ea... nu ştiu, te mai gândeşti...

TUDOR

Aşa te gândeai tu?

La televizor rulează genericul filmului, iar Silvia ia telecomanda şi dă sonorul mai încet.

TUDOR (CONT'D)

De ce nu ai tu răbdare să facem noi un bebe?

Îi desface un nasture al bluzei şi o pupă în dreptul buricului.

SILVIA

Pentru că n-am. Cumpăr haine de bebeluşi şi soră-mea crede că am luat-o razna. Şi tu crezi că am luat-o razna.

TUDOR

Nu, iubire. Cum să cred aşa ceva!

Silvia îl loveşte uşor cu palma. Tudor se ridică şi începe să-i desfacă toți nasturii.

TUDOR (CONT'D)

Nu vrei să continuăm discuția mai încolo?

Silvia nu apucă să răspundă pentru că gura ei este acoperită de gura lui.

TUDOR (CONT'D)

Cum ar fi să rezolvăm problema în seara asta?

SILVIA

Da, cum ar fi?

TUDOR

Şi mâine seară, şi poimâine seară...

SILVIA

Parcă erai rupt.

Tudor o sărută din nou.

TUDOR

Am fost. Acum am un nou „target”. Să ne înmulțim.

Silvia râde scurt, se urcă deasupra lui şi îi desface cureaua de la pantaloni.

INT. APARTAMENT SILVIA / DORMITOR – DIMINEAȚA

Silvia, îmbrăcată doar în fustă şi sutien, îşi calcă o cămaşă, în timp ce Tudor, semi-îmbrăcat, nu se hotărăşte ce cămaşă să îmbrace. Discuție începută.

SILVIA

Uite, vorbim cu Mirela, mergem şi la Protecția Copilului, vedem care-i treaba...

TUDOR

Vorbeşte cu Mirela deocamdată. Stai uşor.

SILVIA

Dacă ai auzi-o, e aşa pornită... şi ăla mic s-a ataşat tare de ea.

TUDOR

Mirela ta e plină de frustrări, îți zic eu. De ce crezi că face chestia asta?

SILVIA

Adică eu sunt plină de frustrări?

Tudor s-a hotărât asupra cămăşii şi trece la masa de călcat în locul ei.

SILVIA (CONT'D)

Cum judeci tu repede pe toată lumea! Mirela e o frustrată, nevastă-mea altă frustrată.

TUDOR

Ați putea să faceți un club.

SILVIA

Nu mai spune! Adică dacă cineva vrea să facă o faptă bună, sigur e frustrat.

TUDOR

Copiii abandonați nu sunt problema noastră. *(pauză)* Acum pe bune, mă ocup eu serios de partea cu copilul. Batem palma?

Întinde palma. Silvia îi dă palma la o parte.

SILVIA

Şi până să-l avem, să zicem, aşa ipotetic că facem şi treaba asta.

TUDOR

Iar discuția cu ipotetic. Am impresia că-i cuvântul tău preferat luna asta.

SILVIA

Şi cuvântul tău preferat e „frustrat”.

Pauză lungă. Silvia se îmbracă, iar Tudor continuă să calce.

TUDOR

Ok. Ipotetic dacă facem acest minunat act caritabil, copilul ăla o să se lipească de noi şi n-o să mai scăpăm de el.

SILVIA

Şi asta e rău? De ce să scăpam de el? Gândeşte-te ce influenţă putem avea asupra lui. Câte lucruri poate învăța de la noi.

Tudor dă din cap a dezaprobare. Începe să se îmbrace.

TUDOR

Ți-am mai zis că nu mă văd făcând chestia asta pe termen lung. Şi de ce să încep ceva ce nu pot termina?

SILVIA

Păi poate ne lipim si noi de el şi atunci nu ştiu... îl adoptăm.

TUDOR

Deja îl adoptăm?

Silvia face semnul ghilimelelor în aer.

TUDOR (CONT'D)

(se abține să râdă)

Ipotetic? Deja ipotetic îl adoptăm.

SILVIA

Păi dacă ne-am ataşat de el e ca şi copilul nostru.

TUDOR

E ca şi copilul nostru. E super. E supercalifragilisticexpialidocious, mai exact. *(pauză)* Să zicem ipotetic că nu ne-am ataşat chiar aşa. Că nu suntem în filme.

SILVIA

Ba să zicem că ne-am ataşat chiar aşa. Eu sigur m-am ataşat.

TUDOR

Mai mult ca sigur.

SILVIA

Foarte sigur.

TUDOR

Mda. Îți dai seama că atunci când o să apară fi-miu sau fii-mea n-o să mai am niciun chef să mă ocup de plodul altuia. Şi atunci pa-pa substitut. Aşa că de ce să mă leg la cap dacă nu mă doare?!

Un moment lung de pauză.

SILVIA

Eu cred că te ataşezi de „plodul ăsta" fără să vrei... şi nu zici aşa uşor pa-pa.

INT. HIPERMARKET – SEARA

Silvia împinge un cărucior unde a adunat câteva cumpărături. La un moment dat vede o fetiță blondă, de trei ani, care se plimbă singură printre produse. Urmăreşte să vadă dacă este cineva care o supraveghează. Nici un adult nu pare să întoarcă capul după ea. Silvia o urmăreşte cât timp e în raza ei vizuală după care cea mică dispare pe un alt culoar.
Din cu totul altă direcție apare o tânără cu o față speriată care evident caută pe cineva. Silvia îşi face curaj şi se apropie de ea.

SILVIA

Nu vă supărați, căutați o fetiță blondă, mică?

TÂNĂRA

Ați văzut-o?

SILVIA

Da, era pe-aici acum câteva momente şi a luat-o pe acolo. *(arată direcția)*

TÂNĂRA

Mulțumesc mult!

Tânăra grăbeşte pasul în direcția indicată de Silvia. Silvia îşi abandonează căruciorul şi porneşte şi ea în aceeaşi direcție. Magazinul este foarte aglomerat. Se intersectează cu tânăra care e din ce în ce mai panicată şi o iau în direcții diferite. Silvia începe să ia la rând toate culoarele de alimente. La un moment dat tânăra trece pe lângă ea alergând, fără să o vadă. Silvia ajunge pe unul din raioanele de lactate şi o vede pe fetiță cu mâinile în raftul de caşcaval. Se apropie de ea şi se lasă pe vine.

SILVIA

Păpuşă scumpă, unde e mămica ta?

Fetița ridică din umeri. Silvia o ia de mână şi fetița nu ripostează.

SILVIA (CONT'D)

Mergem să o căutăm pe mami?

Fetița zâmbeşte. În spatele Silviei apare tânăra gâfâind. O ia în brațe pe fetiță şi o strânge tare.

TÂNĂRA

Puiul meu, puiul meu! *(spre Silvia)* Vă mulțumesc!

Silvia priveşte tulburată la tânăra emoționată care-şi strânge copilul în brațe.

INT. PROTECȚIA COPILULUI / BIROU - ZI

Silvia are o discuție cu un reprezentant al Direcției. Discuție începută.

ASISTENT SOCIAL

Deci pe dvs. nu vă interesează nici plasamentul, nici adopția.

SILVIA

Nu.

ASISTENT SOCIAL

Vreți doar să vizitați câțiva copii.

SILVIA

Sigur.

ASISTENT SOCIAL

Trebuie să fiți foarte sigură de ce vreți pentru că nu veți putea să vă răzgândiți.

SILVIA

De ce?

ASISTENT SOCIAL

Pentru că dacă nu optați din start pentru adopție sau plasament veți cunoaşte nişte copii care au deja un tutore legal. Aceştia nu pot fi luați în plasament.

SILVIA

Dacă aşa e procedura, sigur.

ASISTENT SOCIAL

Dacă totul decurge bine, puteți să încercați să luați acasă un copilaş de sărbători, aşa cum vă doriți.

SILVIA

(nerăbdătoare)

Când ne puteți programa pentru prima vizită?

ASISTENT SOCIAL

Spuneți că şi soțul dvs. îşi doreşte acest lucru.

SILVIA

(pauză)

Sigur.

ASISTENT SOCIAL

Atunci vă aştept împreună cu dânsul să completați împreună toate documentele. *(îi întinde o carte de vizită)* Mă sunați şi programăm cât mai repede o nouă întâlnire.

Silvia se ridică să plece.

SILVIA

Mulțumesc mult.

ASISTENT SOCIAL

N-aveți pentru ce.

INT. DIRECȚIA PT. PROTECȚIA COPILULUI / CORIDOR – ZI

Silvia se plimbă agitată pe coridor cu telefonul mobil la ureche.

SILVIA

Bună, pot să trec pe la tine? *(ascultă)* Nu s-a-ntâmplat nimic, dar e important. *(ascultă)* Hai, te rog, nu mai am răbdare până diseară.

INT. CLĂDIRE BIROURI / BIROU TUDOR – ZI

Silvia e aşezată pe un scaun în faţa biroului lui Tudor. Tudor e îmbrăcat la costum, foarte office, stă şi el pe un scaun arătos de birou. O secretară îi aduce Silviei o cafea.

SILVIA

Mersi, nu era nevoie.

Secretara îi zâmbeşte şi iese.

SILVIA (CONT'D)

Nici nu mai ţin minte de când n-am mai fost la tine la birou.

Tudor jubilează nerăbdător.

SILVIA (CONT'D)

Ce eşti aşa... happy?

TUDOR

Păi ai zis că e important şi că nu mai ai răbdare.

SILVIA

Aaaauci! Nu e... atât de important.

TUDOR

Cum nu e? Nu eşti...?

Silvia dă din cap că nu. Fața lui Tudor se schimbă complet.

TUDOR (CONT'D)
(dezamăgit total)

Păi şi-atunci?

SILVIA

Am fost să mă interesez la Protecția Copilului.

TUDOR

Păi n-am zis că vorbeşti întâi cu Mirela?

SILVIA

Am vorbit şi cu Mirela. Cam ce mi-a zis ea s-a confirmat. Da' tot ea mi-a zis că trebuie să trecem şi pe la Protecția Copilului. Aşa că am dat o fugă.

TUDOR

Singură.

SILVIA

Da, păi au program scurt, n-aveam când să merg.

TUDOR

După ce vorbeai cu mine ar fi fost o idee bună.

Silvia îşi freacă mâinile agitată.

SILVIA

Dacă vorbeam cu tine nu mai mergeam nicăieri.

TUDOR

(pauză)

Posibil. Ştii că nu sunt foarte încântat de idee.

SILVIA

Eu sunt.

Linişte câteva momente.

TUDOR

Şi nu putem să vorbim acasă despre asta?

SILVIA

Nu mai aveam răbdare. De-abia aşteptam să-ți povestesc. *(dezamăgită)* Dacă nu ai timp acum, lasă că vorbim acasă.

TUDOR

Haide zi ce-ai aflat.

SILVIA

Mi-ai tăiat tot cheful.

TUDOR

Şi tu mie. Acum zi, hai.

SILVIA

Păi ar trebui să ne grăbim ca să putem să luăm un copil de sărbători. Mai întâi facem câteva vizite într-un centru de plasament şi dacă ne plac cei de acolo şi unul din copii putem la un moment dat să...

TUDOR

Wow. Stai uşor. Nu ne grăbim niciunde.

Tudor îşi verifică ceasul.

SILVIA

(își pune o mână peste a lui)

Puiu, ar fi super dacă ai putea să faci chestia asta pentru mine. Adică măcar să mergem o dată, vedem cum e... vine şi Mirela să ne pună o vorbă bună la directoare...

Tudor se ridică şi se apropie de ea.

TUDOR

(o ia în brațe)

Ce mă fac eu cu tine? *(pauză)* Chiar nu mai ai răbdare câteva luni?

SILVIA

Sunt atâția copii acolo pe care nu-i iubeşte nimeni! Nimeni-nimeni.

TUDOR

Ştii că nu pun botul la d-astea, nu?

SILVIA

O faci pentru mine, ok?

TUDOR

Dacă o fac, o fac pentru tine. Dacă.

INT. APARTAMENT SILVIA / BAIE – SEARA

Silvia şi Tudor sunt față în față într-o cadă plină cu spumă. Sunt în mijlocul unei negocieri.

SILVIA

Şi după ce mergem la Protecția Copilului o să ne spună ei când putem să facem o vizită într-un centru.

TUDOR

Şi acolo ce facem?

SILVIA

Ducem şi noi nişte jucării, nişte dulciuri... şi vedem dacă ne împrietenim cu vreun copil.

TUDOR

Adică mergem la agățat copii.

Silvia îl stropeşte cu apă.

SILVIA

Nu fi măgar.

TUDOR

(râde)

De ce mă faci măgar? Păi nu asta facem?

SILVIA

De ce pentru tine totul e o glumă?

TUDOR

(devine serios)

Nu e o glumă.

SILVIA

Agățat copii...

TUDOR

Cum vrei să-i spun?

SILVIA

Băi, deci ai un stil... cu tine chiar nu se poate vorbi. Dă drumul la apa aia că mi-e frig.

Tudor deschide robinetul de apă caldă şi se apropie de ea.

TUDOR

Hai mă puiu, ce te superi aşa mereu?

SILVIA

Pentru că de câte ori avem o discuție serioasă bați câmpii şi nu mă iei niciodată în serios. Tu de-abia aştepți să o dăm în bară.

TUDOR

Păi şi ce vrei să fac? Să mă prefac?

SILVIA

(dârdâie de frig)

Vreau doar să mă susții. Atât.

TUDOR

Păi ştii că te susțin. Dacă nici eu nu te susțin... *(pauză)* Haide vino încoace să te încălzesc.

SILVIA

(îl împinge la o parte)

Mă lasă rece încălzitul tău.

După o pauză scurtă încep amândoi să râdă.

INT. CENTRU DE PLASAMENT / SALĂ DE JOACĂ - ZI

Mai multe persoane au venit în vizită la majoritatea copiilor prezenți în încăpere. Silvia şi Tudor intră timizi, urmați de Mirela, 35, care le face semn să avanseze spre un grup de copii fără vizitatori.

MIRELA

Uite, la copiii din partea aia nu prea vine nimeni de obicei. Nu vă faceți probleme, sunt foarte sociabili, o să vedeți.

Un băiețel o vede pe Mirela şi aleargă fericit spre ea. Se opreşte lângă ea, privind curios spre cei doi necunoscuți, Tudor şi Silvia.

MIRELA (CONT'D)

Ce faci, puiu? Nu-mi dai un pupic?

Copilul o pupă scurt pe un obraz.

MIRELA (CONT'D)
Uite, ei sunt prietenii mei, Tudor şi Silvia. *(spre cei doi)* El e Marian.

Tudor lasă jos o pungă de cadouri şi dă mâna cu Marian.

TUDOR
Bună ziua, bărbate!

MARIAN
Ai venit la mine?

Tudor îl priveşte încurcat. Mirela îi spune ceva la ureche lui Marian. Câțiva copii se apropie de ei curioşi, atraşi de pungile de cadouri.

SILVIA
(spre un copil de vreo 6 ani)
Bună! Eu sunt Silvia. Cum te cheamă pe tine?

COPIL 1
Eugen.

Silvia se întoarce spre Tudor.

SILVIA
Cred că avem o maşinuță pentru Eugen, nu?

TUDOR
Cu telecomandă.

Copilul aşteaptă nerăbdător în timp ce Tudor caută prin pungi.

TUDOR (CONT'D)
Am găsit-o. Poftim.

COPIL 1

Mulțumesc.

COPIL 2

Vreau şi eu.

TUDOR

Nu vrei mai bine un trenuleț?

Toți copiii privesc curioşi spre cutia pe care tocmai o scoate Tudor.

TUDOR (CONT'D)
(spre COPIL 2)

Pe tine cum te cheamă? *(îi întinde trenulețul)*

COPIL 2

Matei.

Copilul ia cutia şi fuge. O fetiță se bagă în fața celorlalți.

COPIL 3

Pe mine mă cheamă Andrada. Şi am 7 ani.

SILVIA

Mergi la şcoală, Andrada?

COPIL 3

Da. Mai poți să-mi spui şi Andra. Păpuşa mea are mâna ruptă şi e la spital.

SILVIA

Cred că avem o păpuşă sănătoasă pentru tine.

Silvia scoate o păpuşă din pungă.

SILVIA (CONT'D)

Ce zici? E drăguță?

Fetița ia păpușa şi o studiază atent.

COPIL 3

Mulțumesc! O să o cheme Ada.

SILVIA

Ada de la Andrada?

ANDRADA

Da. Tu ai copii?

SILVIA

Nu am.

ANDRADA

De ce?

SILVIA

Păi... pentru că nu i-a adus încă barza.

Între timp Tudor a început să se joace cu băiatul care a primit maşina cu telecomandă.

SILVIA (CONT'D)

Eşti în clasa întâi?

ANDRADA

Da, dar nu ştiu să citesc. Îmi citeşti o poveste?

SILVIA

Poate data viitoare când mai vin.

ANDRADA

Când mai vii?

SILVIA

Vrei să mai vin?

Andrada dă din cap afirmativ.

SILVIA (CONT'D)

Atunci ne mai vedem, bine?

ANDRADA

Bine.

Fetița pleacă în altă parte a camerei cu noua păpuşă. Silvia mai scoate nişte jucării pentru alți copii.

SILVIA

Cine vrea o broască țestoasă? *(spre un copil mai mic)* Uite, e pentru tine.

INT. MAŞINĂ – ZI

Silvia şi Tudor intră în maşină. Silvia e toată un zâmbet.

SILVIA

Cum ți s-a părut?

TUDOR

Habar n-am. Ție?

SILVIA

I-aş fi luat pe toți.

TUDOR

Pe toți?

SILVIA

(zâmbeşte)

Măcar trei. *(pauză)* Nu-i aşa că mai venim?

Tudor ridică din umeri fără entuziasm.

INT. CASĂ PĂRINȚII SILVIEI - ZI

Silvia şi Tudor se descalță în hol şi sunt întâmpinați de Cristina care îşi duce un deget în dreptul buzelor.

CRISTINA

Buna doarme.

SILVIA

Şi bunul?

CRISTINA

La televizor.

Cristina se întinde la pupat spre Silvia şi Tudor.

CRISTINA (CONT'D)

Ce mi-ați adus?

TUDOR

I-am adus Bunei nişte prăjituri.

SILVIA

Pentru Cristinica n-avem nimic, nu?

TUDOR

Nimic.

CRISTINA

Nimic, nimic?

Tudor o ia pe sus şi o aşează pe umeri.

TUDOR

Credeam că te bucuri c-am venit. Tu ce mi-ai adus mie?

CRISTINA

Hai să-ți arăt. Du-mă în sufragerie.

TUDOR

Te rog.

CRISTINA

Te rog. (îşi pune mâinile peste ochii lui Tudor) Poți să mergi aşa?

TUDOR

Cred că ne supărăm.

Cristina se amuză şi ia mâinile de pe ochii lui Tudor.

INT. CASĂ PĂRINȚII SILVIEI / SUFRAGERIE – ZI

Silvia şi Tudor intră în sufragerie unde tatăl Silviei e aşezat pe un fotoliu. Tudor o lasă jos pe Cristina care fuge spre bibliotecă.

TATĂL SILVIEI

Ce faceți, măi copii?

Silvia îl pupă şi Tudor dă mâna cu el. Cristina a adus un desen.

CRISTINA

Uite, asta e pentru voi.

TATĂL SILVIEI

Păi credeam că e pentru mine şi Buna.

CRISTINA

A fost. Acum e pentru ei.

SILVIA

Păi e frumos din partea ta? Hai pune-l înapoi în bibliotecă. Cum să dai acelaşi cadou la toată lumea?

Silvia scoate ceva din poşetă.

SILVIA (CONT'D)

Uite, ți-am adus o carte de colorat.

Cristina începe să țopăie fericită.

SILVIA (CONT'D)

Cum ar fi să-ți iau cartea şi să i-o dau lui Bunu, cum ai făcut tu?

Cristina fuge cu cartea de colorat din sufragerie.

CRISTINA

A mea! A mea! A mea!

Mama Silviei intră în cameră.

MAMA SILVIEI

Silvia? De când sunteți aici?

Silvia se ridică să o pupe.

MAMA SILVIEI (CONT'D)

Stați acolo că vin eu la voi. De ce nu m-ați trezit? *(îi pupă pe amândoi)*

TUDOR

Da' n-am venit de mult. De vreo 5 minute.

MAMA SILVIEI

Bun aşa. Atunci pun masa.

SILVIA

Mama, lasă masa că nu ne e foame.

TUDOR

Da' poate mie îmi e. Haideți că vin să vă ajut.

INT. CASĂ PĂRINȚII SILVIEI / BUCĂTĂRIE – ZI

Mama Silviei pregăteşte nişte sandwich-uri. Tudor închide uşa şi se aşează pe un scaun.

MAMA SILVIEI

Ce faceți voi, sunteți bine?

Tudor începe să taie o pâine.

TUDOR

Da şi nu.

MAMA SILVIEI

Tot aşa e?

TUDOR

Tot aşa. Cumpără de sparge haine de bebeluşi.

MAMA SILVIEI

Te-ai gândit să mergeți la un doctor dintr-ăsta... psiholog?

TUDOR

N-o să vrea, îți dai seama. Mai nou mergem la o casă de copii.

MAMA SILVIEI

Pentru adopție?

TUDOR

Nu chiar. Silvia vrea să luăm de Paşte un copil.

MAMA SILVIEI

Cum vine asta?

TUDOR

Păi ca să facă şi el Paştele într-o familie, să vină iepuraşu', ceva de genu'...

MAMA SILVIEI

Şi poți să iei, aşa, un copil care nu-i al tău?

TUDOR

Nu-l iei din prima. Mai întâi te duci în vizită pe acolo de câteva ori, văd ăştia că nu eşti vreun nebun şi pe urmă ți-l dau şi acasă vreo 3 zile.

Mama Silviei taie nişte mezeluri şi le pune pe feliile de pâine.

MAMA SILVIEI

Păi e bine pentru copil, nu?

TUDOR

O fi. Nu ştiu dacă-i bine pentru noi. Pentru Silvia.

MAMA SILVIEI

Măi, nu ştiu ce să zic. Poate că-i face bine.

TUDOR

Am fost deja la un centru dintr-ăsta şi n-aş mai merge. Nu e pentru mine. Da' Silvia a făcut o mică obsesie. Are şi o colegă la serviciu care-i dă apă la moară.

MAMA SILVIEI

Eu n-am mai auzit de lucruri d'astea şi nu mă bag, că ştii că pe mine nu m-ascultă. *(pauză)* Gata sandwich-urile. Hai dincolo.

Ies amândoi din bucătărie. Tudor fură un sandwich de pe platou.

INT. CASĂ PĂRINȚII SILVIEI / SUFRAGERIE – CONTINUARE

Mama Silviei intră în cameră cu platoul de sandwich-uri. În cameră sunt doar ea, soțul ei şi Silvia.

SILVIA

Auzi, mama...?

MAMA SILVIEI

Hai, mănâncă şi tu ceva.

Silvia ia un sandwich.

SILVIA

Când se întoarce Andreea de la *teambuilding*-ul ăla? Marți sau miercuri?

MAMA SILVIEI

Parcă miercuri.

SILVIA

Aş putea să o țin eu pe Cristina până luni dimineața.

MAMA SILVIEI

Păi de ce? Stă bine mersi aici.

SILVIA

Ar sta la fel de bine şi la noi.

MAMA SILVIEI

Nu chiar. Şi-aşa e plimbat copilul ăsta în toate părțile.

SILVIA

E în familie. Care-i problema că-i plimbat? La tine stă tot timpul. Mă şi mir că a lăsat-o la noi înainte să plece Marius în voiaj.

MAMA SILVIEI

A lăsat-o că îi era rău lui taică-tău.

SILVIA

Altfel nu pupam. *(pauză)* Ştii, mie nu-mi convine deloc chestia asta.

MAMA SILVIEI

Dacă n-aveai serviciu putea să stea la fel de bine şi la tine. Da' nu poți să zăpăceşti copilul în trei case.

Tudor intră în sufragerie cu Cristina de mână.

MAMA SILVIEI (CONT'D)
(spre Cristina)
Hai, puiu, să mănânci un sandwich făcut de Buna.

SILVIA
Şi de Tudor.

TUDOR
Da, şi de mine.

Cristina se aşează lângă Silvia. Silvia o soarbe din priviri.

CRISTINA
Am primit o carte de colorat.

MAMA SILVIEI
Şi ai zis mulțumesc?

TUDOR
N-a zis.

CRISTINA
Am zis.

TUDOR
Mincinoasă mică ce eşti! Poate vrei să afle Marius că minți cu neruşinare! Eu cred că e ultimul cadou pe care-l mai primeşti de la noi.

Cristina face un bot lung şi îşi ascunde fața în brațele Silviei.

CRISTINA
Mulțumesc pentru cadou.

SILVIA
Cristinica, ia uită-te puțin la mine. Hai nu fi botoasă.

Cristina se aşează pe canapea lângă Silvia.

SILVIA (CONT'D)
Ia zi-mi tu mie, n-ai vrea tu să vii să stai la noi câteva zile?

Tudor îi aruncă Silviei o privire de mustrare.

CRISTINA
(spre bunica)
Pot, Buni?

Mama Silviei dă din cap a nemulțumire.

MAMA SILVIEI
Nu ştiu, buni, trebuie să vorbim cu mami.

CRISTINA
Mami nu are semnal. Am sunat-o eu.

TUDOR
Da, am sunat-o împreună şi nu avea semnal.

SILVIA
Da' sunt sigură că nu s-ar supăra. Nu, buni?

MAMA SILVIEI
Eu nu iau decizii de capul meu. Vorbiți cu Andreea şi n-am nimic împotrivă.

SILVIA
Dacă n-are semnal, cum să vorbesc? Mama, pe bune dacă te-nțeleg.

TUDOR
Puiu, nu te enerva.

SILVIA
(spre Tudor)
Niciun „puiu"! Hai să mergem!

Silvia se ridică şi se îndreaptă spre uşă.

CRISTINA

Buni, nu pot să merg?

MAMA SILVIEI

Data viitoare, bine?

Cristina fuge după Silvia.

INT. CASĂ PĂRINȚII SILVIEI – SEARA

Silvia se încalță îmbufnată.

CRISTINA

Vivi, nu fi tristă. Buni zice că data viitoare vin să stau la tine.

Îşi încolăceşte mâinile în jurul gâtului Silviei.

CRISTINA (CONT'D)

Mai stai cu mine Vivi, nu pleca.

SILVIA

Ne vedem când vine mami, bine?

O strânge în braţe pe Cristina şi o pupă de mai multe ori pe acelaşi obraz. Tudor a venit şi el şi o priveşte pe Silvia îngrijorat.

INT. APARTAMENT SILVIA / SUFRAGERIE – SEARA

Silvia intră nervoasă în casă.

TUDOR

Ai de gând să vorbeşti cu mine?

SILVIA

N-am chef să mă cert.

TUDOR

Nu te cerți, îmi spui ce ai.

SILVIA

Ştii foarte bine.

TUDOR

Cum aş putea să ştiu? Ți-am citit gândurile?

SILVIA

De ce n-ai zis nimic când am propus să o luăm pe Cristina la noi?

TUDOR

Cristina nu e copilul meu, de ce să mă bag?

SILVIA

E şi nepoata ta. E ca şi copilul nostru.

TUDOR

Ştii foarte bine că țin enorm la ea, dar dacă Andreea a lăsat-o la maică-ta, atunci acolo trebuie să stea!

SILVIA

Şi se prăbuşea ceru' dacă rămânea şi la noi o zi-două!

TUDOR

Da' ce ai făcut o fixație din asta...?

Silvia se mişcă prin cameră şi gesticulează în timp ce vorbeşte.

SILVIA

Vreau şi eu un copil care să fie cu noi. Măcar în weekend. E destul că toata săptămâna vin acasă într-o casă goală.

TUDOR

(pauză)

Eu ce sunt, mobilă?

SILVIA

Toată lumea în jurul nostru are copii. Toți se duc seara acasă la copii. Doar despre asta vorbesc. Toți în afară de mine.

TUDOR

Şi să presupunem prin absurd că n-am avea copii niciodată. N-am putea fi fericiți chiar şi aşa? Doar noi doi?

Ideea i se pare Silviei cu totul absurdă.

SILVIA

Aberezi...

Pauză. Se aşază pe canapea şi începe să se descalțe.

TUDOR

Te-am rugat să nu te mai descalți în sufragerie?

SILVIA

Hai să nu schimbăm subiectul.

TUDOR

Da, hai să vorbim numai despre ce vrei tu.

Silvia se ridică şi îşi duce ghetele pe hol. Revine cu papuci în picioare.

SILVIA

E bine? *(pauză lungă)* Vreau să mergem iar la centrul de plasament.

Tudor îşi sprijină capul în mâini.

SILVIA (CONT'D)

Mergem?

TUDOR

Am de ales?

SILVIA

Mă duc să fac o baie. Singură.

TUDOR

Da, pe urmă o să fac şi eu o baie singur. În liniște.

INT. CENTRU DE PLASAMENT / CAMERĂ DE JOACĂ - ZI

Silvia stă deja de vorbă cu Andra.

SILVIA

Şi-ai învățat alfabetul?

Fetița dă din cap afirmativ.

SILVIA (CONT'D)

Ce face Ada?

Tudor e evident complet dezinteresat de discuție. Se foieşte în loc.

TUDOR

Mă duc să fumez o țigară.

Se ridică şi o ia spre ieşire. Silvia aproape că nu observă.

SILVIA

Şi pe mămica ta cum o cheamă?

ANDRADA

Nu-ți spun.

SILVIA

Nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei. *(scoate ceva din geantă)* Îți place să colorezi? Să desenezi?

Fetița aprobă din cap.

SILVIA (CONT'D)

Ți-am adus o carte de colorat.

Fetița ia cartea şi începe să o răsfoiască.

SILVIA (CONT'D)

Şi nişte creioane colorate.

ANDRADA

Mulțumesc. Pot să te pup?

SILVIA

Sigur că poți.

O pupă pe Silvia pe un obraz. Silvia îşi verifică ceasul.

SILVIA (CONT'D)

Cred că ar trebui să plec.

ANDRADA

Când mai vii?

SILVIA

Poate vin săptămâna viitoare să-mi arăți cum ai colorat.

ANDRADA

O să-ți fac şi un desen.

SILVIA

Păi de-abia aştept să-l văd!

INT. MAŞINĂ – ZI

Silvia urcă în maşină alături de Tudor, care e la volan.

SILVIA

De când te-ai apucat iar de fumat?

TUDOR

Nu m-am apucat. Am fumat două țigări.

SILVIA

Am vorbit cu directoarea centrului şi ne dau voie să o scoatem pe Andra din centru câteva ore. *(pauză)* Asta dacă nu continui să mă sabotezi.

TUDOR

Crede-mă că nu fac intenționat.

SILVIA

Cu ce te deranjează copilul ăsta? Tot ce vrea e puțină afecțiune.

TUDOR

Oferă-i câtă afecțiune vrei. De ce trebuie să mă implic eu în povestea asta...?

SILVIA

Pentru mine. Nu pot să fac asta singură.

TUDOR

Nu poți să joci teatrul ăsta singură...

SILVIA

Ce-ai spus?

TUDOR

Nu poți să pui în scenă piesa cu titlul „Familia perfectă”. Episodul 1. „Ne jucăm de-a părinții. Pentru câteva ore suntem familia perfectă, familia completă.”

SILVIA

(începe să plângă)

Nu e o joacă! Pentru câteva ore, pot să fiu şi eu mamă! Ce-i rău în asta?

TUDOR

Nu e mai simplu să te duci să stai cu Andreea şi să te joci de-a mama cu Cristina?

SILVIA

Şi mai pretinzi că mă susții! Eu mă simt mizerabil şi tu...

TUDOR

Crezi că eşti singura care se simte mizerabil? Eu cum crezi că mă simt când te uiți la mine şi nici nu mă vezi?

SILVIA

Ba te văd! Ştii ce văd când mă uit la tine şi la Cristina? Văd un tată minunat! Noi doi avem atâtea de oferit!

TUDOR

Şi sunt sigur că o să vină şi momentul nostru. Până atunci aş vrea să ne fim suficienți unul altuia.

SILVIA

Şi dacă momentul ăla n-o să vină?

TUDOR

(pauză)

Dacă prin absurd n-o să vină, atunci, nu ştiu. Poate nu suntem făcuți să fim părinți.

SILVIA

Poate tu nu eşti, dar eu sigur sunt!

TUDOR

Eşti tu sigură!

SILVIA

Asta simt!

TUDOR

Eu simt că oamenii caută aiurea lucruri pe care nu le au şi când le obțin nu ştiu ce să facă cu ele!

SILVIA

Vreau să fiu mamă, Tudor!

TUDOR

Suntem de atâția ani împreună şi n-ai fost niciodată aşa pornită să fii MAMĂ! Ți s-a pus pata acum!

SILVIA

Vorbeşti de parcă mi s-ar fi pus deodată pata să fiu stripteauză! Sunt FEMEIE! Nu e normal să mi se pună pata să fiu mamă?

TUDOR

Întrebarea e, noi mai funcționăm dacă nu eşti mamă? Pentru că aşa cum văd eu lucrurile, am funcționat bine mersi ani de zile.

SILVIA

Sincer, eu una nu mai pot funcționa. Am senzația că ratez tot ce e mai important.

Linişte câteva momente.

TUDOR

Ştii ceva, mă dau bătut. Facem cum vrei tu. Facem tot ce vrei tu. O facem şi p-asta. Îmi bag...

Montaj de secvențe fără sonor.

INT. CENTRU DE PLASAMENT / BIROU – ZI

Silvia şi Tudor discută cu directoarea centrului şi cu un asistent social. Nu îi auzim. Tudor e la fel de prins în discuție ca şi Silvia. Diferența este că Silvia este evident entuziasmată, în timp ce Tudor e foarte serios. Asistentul social frunzăreşte nişte acte. Tudor o mângâie pe spate pe Silvia încurajator. Silvia îi zâmbeşte recunoscătoare.

EXT. PARC – ZI

Silvia şi Tudor sunt în parc, de mână cu Andrada. Tudor e bine dispus şi interacționează cu cea mică pe care o face să râdă.

INT. PIZZERIE - ZI

Sunt toți trei la masă şi mănâncă dintr-o pizza imensă. Andrada e mozolită de sos şi Silvia o şterge cu un şervețel.

INT. APARTAMENT SILVIA – ZI

Un asistent social vizitează casa şi pune întrebări la care răspund când Silvia, când Tudor. Toți trei gesticulează. Silvia îi arată unde va dormi fetița.

INT. MAGAZIN HAINE COPII - ZI

Silvia cumpără o rochie pentru Andrada.

INT. APARTAMENT SILVIA / DORMITOR - SEARA

Silvia şi Tudor fac dragoste.

INT. CENTRU DE PLASAMENT / CAMERĂ DE JOACĂ - ZI

Silvia i-a adus Andrei rochia cumpărată şi fetița o strânge în brațe fericită.

SILVIA

Dacă vrei, poți să te îmbraci cu ea de Paşte, când vii la noi.

ANDRADA

Da, da, da! Cât mai e până atunci?

SILVIA

Păi hai să numărăm! Azi suntem în 2 aprilie. *(îşi numără degetele)* 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10. Câte zile sunt?

ANDRADA

Sunt 8. O să ciocnim ouă?

SILVIA

Da, o să ciocnim ouă colorate. O să le vopsim împreună. Roşii, galbene, verzi...

ANDRADA

Eu ştiu să pictez ouă.

SILVIA

Bravo, nu ştiam.

ANDRADA

Da' nu ştiu dacă o să pot să vin de Paşte la voi.

SILVIA

Vorbesc eu cu dna directoare să te lase.

ANDRADA

Nu ştiu dacă o să vrea mami. O să mă ia la ea.

Silvia îşi ascunde cu greu dezamăgirea.

INT. APARTAMENT SILVIA – SEARA

Tudor o găseşte pe Silvia în pat, plânsă.

TUDOR

Hei, ce-i cu tine? Ai răcit? Ai febră?

SILVIA

N-am nimic.

TUDOR

Ai plâns?

SILVIA

Ca o proastă ce sunt!

TUDOR

Ce s-a mai întâmplat?

SILVIA

Nu cred că o să vină Andra la noi de Paşte.

TUDOR

Păi cum? Ne-au respins dosarul?

SILVIA

Nu ştiu încă. Ea zice că o să meargă la mama ei.

TUDOR

Dacă era aşa, cei de la centru ne-ar fi zis.

SILVIA

Ea aşa zice.

TUDOR

E un copil care visează să stea cu mama ei. E şi normal.

SILVIA

Asta înseamnă că o să vină la noi?

TUDOR

Eu aşa cred.

Silvia îi sare de gât.

TUDOR (CONT'D)

Deci gata cu plânsul?

SILVIA

(îşi suflă nasul)

Am luat-o razna rău! *(pauză)* Sper să îi placă la noi.

TUDOR

O să ne străduim să se simtă ca acasă. Bine?

Silvia dă din cap afirmativ.

EXT. CENTRU DE PLASAMENT / MAŞINĂ – DIMINEAȚĂ

Tudor aşează rucsacul Andrei în maşină. Andra este atât de fericită, că ţopăie veselă în jurul maşinii. Entuziasmul Andrei e atât de contagios, că Silvia începe să ţopăie odată cu ea.

TUDOR

Când vă săturați de țopăit poate intrați în mașină!

INT. MAŞINĂ – DIMINEAȚA

Andra stă pe bancheta din spate şi priveşte fericită pe geam.

ANDRADA

Când o sa fiu mare, o să-mi ia şi mie mami o maşină.

Silvia se întoarce spre ea nehotărâtă dacă să vorbească. Tudor îi face semn să tacă.

SILVIA

Andra, unde e mămica ta?

ANDRADA

Mami e în Italia.

SILVIA

Şi când ai văzut-o ultima oară?

TUDOR

(încet, spre Silvia)

Încetează, las-o în pace!

ANDRADA

Mami mi-a trimis un iepuraş de Paşte. Şi multă ciocolată!

TUDOR

Asta pentru că te iubeşte mult. *(spre Silvia)* Las-o!

INT. APARTAMENT SILVIA / HOL – DIMINEAȚA

Andra intră timid în apartament urmată de Silvia şi Tudor.

SILVIA

Bine-ai venit la noi! Să-ți dau nişte papucei.

Andra se încalță cu papucii roz scoşi de Silvia.

SILVIA (CONT'D)

Hai să-ți arăt camera ta!

Merg amândouă de mână spre camera mică.

INT. APARTAMENT SILVIA / DORMITOR MIC – CONTINUARE

Intrăm în camera mică, unde vedem o canapea, o bibliotecă cu reviste şi cărți şi un birou pe care e aşezat un laptop.

SILVIA

Desfacem canapeaua asta şi o să ai un pat mare doar pentru tine. Vrei să vezi şi restul casei?

ANDRADA

Da.

INT. APARTAMENT SILVIA / DORMITOR – CONTINUARE

Intră amândouă în dormitorul mare. Tudor e deja acolo, caută ceva în şifonier.

SILVIA

Aici e camera mea şi a lui Tudor.

ANDRADA

Ce frumos e aici...

SILVIA

Îți place?

ANDRADA

Ce pat mare...! Când o să fiu mare o să am şi eu un pat aşa mare şi o cameră ca-n poveşti.

SILVIA

Da' îți place şi camera mică, nu?

ANDRADA

Da, dar aici e cel mai frumos! Nu poți să ai vise urâte aici.

SILVIA

De ce să ai vise urâte?

TUDOR

Ce vise urâte?

Tudor şi Silvia aşteaptă nerăbdători detalii.

ANDRADA

Dacă aici ar fi camera mea, sigur n-aş avea.

TUDOR

Dacă te simți în siguranță, atunci cel mai bine e să dormi aici. *(spre Silvia)* Desfacem canapeaua în sufragerie, că e mai mare.

SILVIA

Dar sunt sigură că în camera mică ar fi...

TUDOR

Pentru câteva zile, ne descurcăm.

Andra îi zâmbeşte recunoscătoare lui Tudor şi se aruncă pe pat pe spate.

ANDRADA

Camera mea! Camera mea!

INT. APARTAMENT SILVIA / BUCĂTĂRIE – ACEEAŞI ZI

Andra e aşezată pe un scaun la masa din bucătărie şi pictează cu îndemânare un ou gata vopsit în roşu. Într-un coş de nuiele se văd mai multe ouă colorate, pictate de ea.

ANDRADA

Ăsta e ultimul.

SILVIA

Bravo, sunt foarte frumoase! Cine te-a învățat să pictezi?

ANDRADA

Doamna educatoare.

Tudor intră în bucătărie încărcat de cumpărături. Scoate dintr-o cutie un ou mare de struț. Andrada face ochii mari când îl vede şi scoate un țipăt scurt de uimire şi bucurie.

TUDOR

L-am luat special pentru tine!

Andrada îi sare de gât, în culmea extazului.

ANDRADA

Ce ou mare! Cel mai mare din lume! *(spre Tudor)* O să-l pictez pentru tine!

TUDOR

E oul tău. Îl iei cu tine când pleci.

ANDRADA

Nu, că o să mi-l spargă copiii. O să ai tu grijă de el pentru mine. E cel mai frumos cadou din lume!

Îi sare iar de gât.

TUDOR

(încurcat)

E şi din partea Silviei, să ştii. Amândoi ne-am gândit că o să-ți placă.

Andrada fuge instant în brațele Silviei.

ANDRADA

Mulțumesc mult! Mult, mult, mult!

SILVIA

Să creşti mare! Te-ai gândit cum vrei să-l pictezi?

Andra se întoarce spre tuburile mici de vopsea şi priveşte tulburată toate culorile. Desface dintr-un set de pensule, o pensulă nouă, foarte subțire.

ANDRADA

Trebuie să fie ceva special.

Tudor mai scoate un suport pentru ou şi îl aşează pe masă.

TUDOR

Îl punem în suportul ăsta ca să-l pictezi mai uşor.

Andrada începe să bată din palme fericită şi să țopăie prin bucătărie.

INT. APARTAMENT SILVIA / BUCĂTĂRIE – SEARA

Silvia amestecă compoziția pentru o prăjitură şi admiră oul imens pictat de Andra. Se aud râsete din sufragerie.

INT. APARTAMENT SILVIA / SUFRAGERIE - SEARA

Tudor şi Andra urmăresc împreună un film de desene animate şi râd cu poftă.

INT. APARTAMENT SILVIA / SUFRAGERIE – NOAPTE

Silvia şi Tudor se foiesc pe canapeaua incomodă. Tudor începe să sforăie şi Silvia îi zdruncină uşor mâna ca să-i atragă atenția.

INT. CASĂ PARINȚII SILVIEI – A DOUA ZI

Tudor intră în casă ținând cu grijă un coşulet de ouă vopsite, urmat de Silvia, care intră de mână cu Andra.

SILVIA

Hristos a înviat!

Cristina face ochii mari când o vede.

CRISTINA

Adevărat a înviat!

Cristina fuge direct în brațele Silviei care e nevoită să-i dea drumul Andrei foarte brusc. Andra se îndepărtează de Silvia uşor stingherită.

MAMA SILVIEI

Adevărat a înviat.

Tudor se grăbeşte să-i dea ouăle femeii şi să o prindă de mână pe Andra. Andra îl strânge tare de mâna şi priveşte timidă în pământ.

SILVIA

(Cristinei)

Zăpăcilă, stai uşor că nu suntem doar noi. *(o lasă jos)* Uite, vreau să ți-o prezint pe Andra, o fetiță foarte drăguță care face Paştele cu noi.

Andra îşi face curaj şi îi întinde mâna prietenos.

ANDRADA

Bună, eu sunt Andra. Pe tine cum te cheamă?

Cristina o studiază cu o figură derutată.

CRISTINA

Cristina.

INT. CASĂ PĂRINȚII SILVIEI / SUFRAGERIE – CONTINUARE

SILVIA

Familie, v-o prezint pe Andra! *(spre Andra)* Acolo e mama mea, tatăl meu, sora mea Andreea.

TATĂL SILVIEI

Bună ziua şi bine-ați venit!

ANDRADA

(zâmbeşte)

Hristos a înviat!

ANDREEA

Adevărat a înviat!

MAMA SILVIEI

Haideți la masă! *(spre Andra)* Vrei să stai lângă Cristina, să vă cunoaşteți mai bine?

ANDRADA

Lângă Silvia.

ANDREEA

Aduc eu un scaun din bucătărie.

INT. CASĂ PĂRINȚII SILVIEI / SUFRAGERIE – CEVA MAI TÂRZIU

MAMA SILVIEI

(admiră ouăle pictate)

Ăsta da talent! Eşti deja o mică pictoriță!

ANDRADA

(ia un ou pictat)

Hai să ciocnim!

MAMA SILVIEI

E păcat să le spargem, sunt ca nişte bibelouri. Ciocnim cu ouăle mele, care nu-s aşa frumoase.

Îi oferă Andrei un coşuleț cu ouă vopsite simplu. Cele două ciocnesc.

MAMA SILVIEI (CONT'D)

Te-am căpăcit!

Cristina suferă în tăcere, de nebăgare în seamă.

CRISTINA

Buna, şi cu mine!

MAMA SILVIEI

Cu tine am ciocnit deja şi nu ți-ai mâncat oul. Ia ciocneşte cu Andra!

Andra îi oferă un ou pictat de ea. Cristina ia oul şi îl abandonează în farfurie.

CRISTINA

Mă duc să mă joc. Poți să vii şi tu.

Cristina se dă jos de pe scaun şi se îndreaptă spre ieşire.

TUDOR
(Andrei)
Nu vrei să te joci? Vrei să stai aici cu oamenii mari?

Andra ridică din umeri.

TUDOR (CONT'D)
Eu aş fi curios să văd colecția ei de păpuşi.

ANDRADA
Păpuşi? Câte păpuşi?

TUDOR
O grădiniță de păpuşi!

Andra se dă jos de pe scaun nehotărâtă şi se ține cu mâinile de spătarul scaunului.

TUDOR (CONT'D)
Cum ieşi pe hol, prima la dreapta.

Andra aleargă spre uşă.

INT. CASĂ PĂRINȚII SILVIEI / HOL - CONTINUARE

Andra bate încet în uşa întredeschisă.

CRISTINA *(off)*
Intră!

INT. CASĂ PĂRINȚII SILVIEI / DORMITOR - CONTINUARE

Andra intră timid în dormitor şi vede mai multe păpuşi aliniate pe o canapea. Le priveşte cu încântare şi curiozitate.

ANDRADA

Ce multe sunt!

CRISTINA

Astea sunt şi ale lui Buni. Ale mele sunt acasă la mine.

Cristina îi prezintă păpuşile.

CRISTINA (CONT'D)

Asta e Dodo, asta e Crina, asta e Cioco, aia e Țuca.

ANDRADA

Sunt surori?

CRISTINA

Nu, sunt prietene. Vrei să le dăm de mâncare?

ANDRADA

Da.

Cristina scoate din dulap o cutie cu un set de căni, farfurii şi tacâmuri de plastic.

CRISTINA

Lui Țuca îi dăm doar legume, că e grasă şi trebuie să slăbească.

Andra ia o ceaşcă de plastic cu farfurie.

ANDRADA

Eu aş bea un ceai. *(se face că bea din cană)*

CRISTINA

Tu ai surori?

ANDRADA

Nu am.

INT. CASĂ PĂRINȚII SILVIEI / BUCĂTĂRIE - ZI

Andreea spală nişte vase. Silvia le preia la şters şi le aşează una peste alta.

ANDREEA

Ce surpriză ne-ai făcut! De ce nu mi-ai zis nimic?

SILVIA

N-aveam ce să-ți zic.

ANDREEA

Vreți să adoptați deja? Nu e cam devreme?

SILVIA

Andra nu poate fi adoptată. Maică-sa munceşte în Italia şi n-are cine să o crească aici. Noi putem doar să o luăm din când în când.

ANDREEA

Păi şi care-i faza? Unde duce chestia asta?

SILVIA

Adică?

ANDREEA

O integrezi cumva în familie, sau cum?

SILVIA

Cam aşa ceva.

ANDREEA

Cam aşa ceva e ceva instabil pentru copil.

SILVIA

Uite unde era expertul!

ANDREEA

Măi Silvia, o să se ataşeze de voi şi voi de ea şi o să fie din ce în ce mai complicat.

SILVIA

Deocamdată suntem la început. De-abia ne cunoaştem. Nu ştiu cum o să avansăm sau dacă ni se potriveşte aranjamentul ăsta...

ANDREEA

Şi dacă nu vi se potriveşte, e ca şi când l-ai amăgit pe copil cu o acadea şi pa!

SILVIA

Băi, da' bine că sunteți toți critici mă! Chiar nu vezi nimic pozitiv în povestea asta?

Andreea dă din cap a nedumerire.

ANDREEA

Credeai că o să te aplaud că uite ce faptă bună faci? *(pauză)* Şi când o să rămâi gravidă?

SILVIA

Parcă eşti Tudor. Când o să rămân, ce? Tu ce vrei de fapt? Să mă faci să mă simt ca o idioată?

ANDREEA

Eu mă mir că Tudor a fost de acord cu chestia asta.

SILVIA

Dacă nu luam copilul ăsta, cred că îmi pierdeam mințile. Tudor ştie asta.

ANDREEA

Hai, lasă! Cred că nu e târziu să închei povestea asta cât mai repede! Mai ales că îl chinui pe Tudor aiurea. Nu mai zic de asta mică!

SILVIA

Bine că-i porți de grijă lui Tudor, că mie...

ANDREEA

Dacă era vorba de adopție, înțelegeam, dar aşa... *(pauză)* Zăpăceşti copilul ăsta care n-o să mai înțeleagă nimic, el o să te zăpăcească pe tine...

SILVIA

Vezi-ți tu de copilul tău mai bine! Dacă-l lăsai la mine mai des, nici nu mai eram în situația asta!

ANDREEA

Poftim? Asta de unde-ai scos-o?

SILVIA

M-am oferit de nu ştiu câte ori să o iau la mine în weekend şi singura dată când ai lăsat-o a fost când i-a fost rău lui tata.

Silvia trânteşte ultima farfurie peste celelalte mai să o spargă.

INT. CASĂ PĂRINȚII SILVIEI / DORMITOR - ZI

Cristina scoate dintr-un dulap un album cu poze. Se aşează pe pat lângă Andra. Desface albumul din care cade o poză cu un bărbat pe o navă maritimă.

CRISTINA

Aici e tati. E navigator.

Pupă drăgăstos fotografia, apoi deschide albumul la prima pagină.

CRISTINA (CONT'D)

Uite, aici aveam 2 zile. Încă eram urâțică, vezi?

Andra ridică din umeri. Cristina dă paginile albumului.

CRISTINA (CONT'D)

Aici făceam 2 ani. Mami şi tati suflă în lumânări pentru mine. *(mai dă o pagină)* Aici sunt cu tati şi cu bunica de la țară, mama lui tati. Vezi, semăn la nas cu bunica şi cu tati... Tu cu cine semeni?

ANDRADA

Cu mami.

CRISTINA

Unde e mama ta?

Andra evită să răspundă.

ANDRADA

Poze cu locuri frumoase nu ai? Fără oameni.

CRISTINA

Da', de ce? Nu-ți plac pozele mele? Nu sunt frumoase? Tu nu ai un album de când erai mică?

Andra îi smulge albumul şi îl aruncă pe jos. Cristina o împinge, dar nu foarte tare şi Andra cade.

ANDRADA

Eşti la fel de urâtă ca la 2 zile!

Cristina face o faţă şocată şi aproape o bufneşte plânsul. Cu greu îşi ţine lacrimile, care încep să-i curgă pe faţă. Andra e bulversată de reacţia ei. Se ridică şi ia de pe jos albumul. Îl aşează pe pat şi vrea să iasă.

CRISTINA

Am şi poze cu peisaje. Dacă vrei, ţi le arăt.

Andra ezită apoi se întoarce spre ea cu o figură de părere de rău. Cristina pune un scaun în dreptul dulapului şi se urcă pentru a căuta ceva. Scoate un album de călătorii. E atât de greu că mai are puţin şi-l scapă. Andra întinde mâinile şi îl prinde, îl aşează pe pat apoi o ajută să coboare.
Cristina îi zâmbeşte şi se aşează pe marginea patului, lângă ea. Ia albumul în braţe şi începe să-l răsfoiască. Se opreşte asupra unei fotografii şi încearcă să citească ce scrie în dreptul ei.

CRISTINA (CONT'D)

Ca-na-l. Canal din De-l-t-ă.

ANDRADA

Deltă?

CRISTINA

Da. Canal din Deltă. Îţi place?

Andra nu-şi dezlipeşte ochii din album şi dă din cap afirmativ.
Pe aceeaşi pagină se văd şi alte poze din Delta Dunării.
Cristina dă pagina albumului. Andra pune degetul pe o fotografie.

ANDRADA
(nerăbdătoare)
Asta de unde e?

CRISTINA
E o peşteră. Ai văzut vreodată o peşteră?

ANDRADA
Doar la televizor.

CRISTINA
(citeşte)
Peş-te-ra Scă-ri-şo-ara. Nu înțeleg. *(citeşte iar)* Peştera Scări-şo-şoara.

ANDRADA
Tu mergi la şcoală?

CRISTINA
Normal. La şcoala 48.

CRISTINA (CONT'D)
Tu la ce şcoală mergi?

ANDRADA
72.

CRISTINA
De ce nu faci Paştele cu mămica ta?

ANDRADA
De ce eşti aşa curioasă?

CRISTINA
De ce nu vrei să-mi spui?

ANDRADA
Mami e în Italia. Eu stau la centru.

CRISTINA

La ce centru?

ANDRADA

De copii.

CRISTINA

De ce stai acolo? Ai fost obraznică?

ANDRADA

Nu.

CRISTINA

Şi înainte să stai acolo, unde stăteai?

ANDRADA

Cu mami. Când eram mai mică. *(pauză)* Ştii că am pictat un ou mare de tot? L-am primit de la Tudor şi de la Silvia. E un ou de struț.

CRISTINA

Şi de ce nu l-ai adus?

ANDRADA

E fragil şi se sparge.

CRISTINA

Şi eu am primit multe cadouri de la Vivi şi ultima oară mi-a adus o carte de colorat.

Fuge să aducă repede cartea.

ANDRADA

Şi eu am una la fel. Tot de la ea. Şi creioane colorate.

CRISTINA

Minți!

ANDRADA

Ba nu!

CRISTINA

Silvia e mătuşa mea. Pe mine mă iubeşte! Pe tine nu te iubeşte nimeni!

Andra face ochii mari, lovită în plin de cuvintele Cristinei, se dă jos de pe canapea şi iese din cameră.

INT. CASĂ PĂRINȚII SILVIEI / SUFRAGERIE – ZI

Andra se aşează la masă în sufragerie şi îşi fereşte privirea.

SILVIA

Andra?

Andra priveşte în gol şi tace. Silvia vine lângă ea.

SILVIA (CONT'D)

Andra, ce s-a-ntâmplat? De ce nu te joci cu Cristina?

ANDREEA

V-ați certat, sau ce?

Tudor se ridică de la masă.

TUDOR

Mă duc eu la Cristina.

SILVIA

Ce s-a-ntâmplat?

Andra priveşte fix în față şi nu zice nimic.

INT. CASA PĂRINȚII SILVIEI / DORMITOR - CONTINUARE

Tudor e aşezat pe canapea şi o ține pe Cristina pe un picior.

TUDOR

Andra e foarte supărată, să înțeleg că e vina ta?

CRISTINA

Nu! Nu-mi pasă! Vreau să plece!

TUDOR

Să ştii că aveam aşteptări mai mari de la tine, doar eşti gazdă.

CRISTINA

Vă place mai mult de ea decât de mine! Eu nu ştiu să pictez ouă.

TUDOR

Asta-i cea mai mare prostie! Normal că pe tine te iubim cel mai mult, doar eşti nepoata noastră preferată!

CRISTINA

Nu preferată, sunt singura!

TUDOR

Normal că eşti singura, dar dacă aş avea mai multe nepoate, ai fi preferata mea!

CRISTINA

De unde ştii?

TUDOR

Uite, ştiu.

CRISTINA

Păi atunci de ce ați venit cu alt copil?

TUDOR

Andra este o fetiță de la casa de copii şi am vrut să-i facem o bucurie şi să facă şi ea Paştele într-o familie. Noi suntem o familie.

CRISTINA

Ea de ce nu are o familie?

TUDOR

Nu toată lumea e la fel de norocoasă ca noi. Tocmai de-aia aş vrea să ne purtăm frumos cu ea. *(pauză)* Ce i-ai zis Andrei de s-a supărat?

CRISTINA
(pauză)

Nu pot să-ți zic, că te superi.

TUDOR

Sunt deja supărat, așa că acum e momentul.

Cristina îi spune la ureche.

TUDOR (CONT'D)

Da, foarte urât din partea ta!

Cristina dă din cap afirmativ.

TUDOR (CONT'D)

Să nu mai spui niciodată așa ceva! Trebuie să promiți!

CRISTINA

Promit.

Cristina își încolăcește mâinile de gâtul lui Tudor, care are o privire agitată. Își sprijină capul de umărul lui.

TUDOR

Mergi cu mine dincolo și îți ceri scuze pentru ce ai spus.

CRISTINA

Nuuu...

INT. CASĂ PĂRINȚII SILVIEI / SUFRAGERIE – CONTINUARE

Tudor intră în sufragerie de mână cu Cristina.

TUDOR

Andra, uite, Cristina vrea să-ți spună ceva.

Cristina vine foarte aproape de Andra.

CRISTINA

Andra, îmi pare rău pentru ce ți-am spus. Nu e adevărat. Te rog să mă ierți!*(pauză)* Mă ierți?

INT. MAŞINĂ - ZI

Andra e la fel de tăcută şi în maşină. Priveşte îngândurată pe geam.

Tudor şi Silvia se privesc vinovați. Silvia îşi lasă capul pe umărul lui Tudor.

SILVIA

(şoptit)

Trebuie să facem ceva să o scoatem din starea asta.

TUDOR

Cum ar fi să mergem în parcul de distracții?

Silvia se întoarce spre Andra.

SILVIA

Da, cum ar fi? Andra, ce zici?

Andra ridică din umeri.

ANDRADA

Nu ştiu.

EXT. PARC DE DISTRACȚII - ZI

Andra a început să-şi revină în parcul de distracții, însă şi-a pierdut o mare parte din entuziasm. Toți trei mănâncă din câte o vată pe băț.

SILVIA
(lui Tudor)
Ştii ce cred eu? Cred că sigur e ceva ce ar bucura-o foarte-foarte mult. Dar nu vrea să ne spună.

TUDOR
Uite, eu, de exemplu, m-aş bucura dacă m-aş mai da o dată în maşinuțele alea care se învârt!

ANDRADA
Se numeşte caracatiță.

TUDOR
Alea.

SILVIA
Eu m-aş bucura dacă aş mânca o înghețată!

TUDOR
Eu dacă am merge la un film!

SILVIA
Ce m-aş bucura să nu fie unul cu bătăi!

ANDRADA
Eu m-aş bucura...

Nu îndrăzneşte să continue.

TUDOR
Aşa...

ANDRADA
... dacă ne-am juca de-a mama, tata şi copilul.

TUDOR

Cum se joacă?

ANDRADA

Ne prefacem că eu sunt copilul, tu eşti tata şi Silvia e mama. E doar în joacă.

TUDOR

Ai mai jucat jocul ăsta?

ANDRADA

Da, cu alți copii.

TUDOR

Şi ție ce-ți place să fii?

ANDRADA

Mama sau copilul.

TUDOR

Atunci poți să fii tu mama şi să fiu eu copilul.

Andra începe să râdă.

ANDRADA

Tu nu poți să fii copilul...

SILVIA

Pot eu?

ANDRADA

(râde)

Nici tu nu poți. Sunteți prea mari.

TUDOR

Bine, atunci ne jucăm cum vrei tu.

În timpul ăsta, Silvia dă din cap a dezacord.

ANDRADA

Tati?

TUDOR

Da, copilul meu.

ANDRADA

Eu sunt tot Andra.

TUDOR

Păi şi eu sunt tot Tudor.

ANDRADA

Da, tot aşa te cheamă, dar eu te strig tati. Tati?

TUDOR

Da, Andra.

ANDRADA

Mami?

SILVIA

(îi displace jocul)

Da, Andra.

ANDRADA

Mami, tu îl iubeşti pe tati?

SILVIA

Da, foarte mult.

ANDRADA

Şi tati te iubeşte?

SILVIA

De ce nu-l întrebi pe el?

Andra îl întreabă din priviri pe Tudor.

TUDOR

Foarte mult.

ANDRADA

Şi pe mine?

SILVIA

Şi pe tine, normal.

Tudor aprobă din cap.

ANDRADA
(mai mult pentru ea)

Deci acum suntem o familie.

Tudor şi Silvia se privesc încurcați.

EXT. CINEMATOGRAF - SEARA

Sunt toți trei în fața cinematografului şi studiază afişele.

TUDOR

Deci s-a votat! Mergem la Shrek!

Tudor se duce să ia bilete.

ANDRADA

Mami, vreau să stăm în față!

Silviei nu-i prieşte joaca de-a părinții.

SILVIA

Dacă stăm în față, o să te doară ochii şi n-o să vezi bine. Locurile cele mai bune sunt mai în spate, pe mijloc.

Tudor vine cu biletele.

ANDRADA

Tati, ai luat bilete pe mijloc?

TUDOR

Aproximativ.

Silvia şi Tudor se privesc îngrijorați.

INT. MAŞINĂ - SEARA

Andra a adormit în brațele Silviei. Tudor e la volan.

INT. APARTAMENT SILVIA / DORMITOR – NOAPTE

Silvia îi scoate rochia Andrei şi o îmbracă în pijama. Andra e semi-trează. Silvia o ajută să se urce în pat şi o înveleşte.

ANDRADA

Mami, dormi cu mine?

Silvia o mângâie pe cap.

SILVIA

Gata, nu ne mai jucăm. Poți să-mi spui Silvia din nou.

ANDRADA

Îmi place mai mult să-ți spun mami.

SILVIA

Ai zis că ne jucăm.

ANDRADA

(pauză)

Silvia, nu-i aşa că ne mai jucăm şi mâine?

SILVIA

Mâine o sunăm pe mami a ta să-i spunem „Hristos a înviat!”. Vrei? Sunt sigură că s-ar bucura.

ANDRADA

(îi curg lacrimile)

Mi-a spus că vine să stea cu mine de Paşte şi nu a venit. *(plânge)* De ce nu a venit?

Silvia se urcă în pat şi o ia în braţe. Tudor e în pragul uşii şi le priveşte neputincios.

SILVIA

Hai, nu mai plânge, că te ustură ochişorii. Uite, dorm cu tine dacă vrei.

INT. APARTAMENT SILVIA / DORMITOR – NOAPTE

Silvia o ţine în braţe pe Andra şi nu poate dormi. Se desprinde cu delicateţe de ea, se dă jos din pat şi iese din cameră.

INT. APARTAMENT SILVIA / SUFRAGERIE – NOAPTE

Silvia intră încet în sufragerie, se aşează lângă Tudor şi îl ia în braţe.

TUDOR

Ce-i? S-a-ntâmplat ceva?

SILVIA

Vreau să dorm şi nu pot dincolo. Stă lipită de mine.

TUDOR

Păi şi vrei să se scoale şi să plângă iar?

SILVIA

Vreau să dorm.

TUDOR

Sincer, şi eu. De-abia şi-a revenit după povestea de ieri, vrei să o luăm mâine de la capăt? O s-o ducem înapoi supărată, să zică ăştia că cine ştie ce i-am făcut.

SILVIA

Du-te şi tu să dormi cu ea.

TUDOR

O idee mai creață poți să ai?

SILVIA

Credeam că o să-i facem o bucurie, nu c-o să vină aici să bocească după maică-sa.

TUDOR

E un copil traumatizat, ce-ți închipuiai? Maică-sa o tot abureşte şi uită să mai vină. A abandonat-o în căminul ăla.

SILVIA

Sincer, nu-mi închipuiam că e chiar aşa traumatizată.

TUDOR

Da, un copil abandonat e fix copia fidelă a unui copil normal.

SILVIA

Dacă n-o făcea psihic nepoată-mea, acum nu mai aveam discuția asta. Nici nu mai jucam jocuri bizare.

TUDOR

Dacă nu era ea... cu probleme, n-o făcea psihic Cristina.

SILVIA

Eu de-a mama şi de-a tata nu mă mai joc!

TUDOR

S-ar putea să n-ai încotro. *(pauză)* Vreau să dorm. Şi cu tine aici nu pot.

Silvia se dă jos din pat nemulțumită.

SILVIA

Foarte bine. Lasă că fac eu noapte albă. Noapte bună!

INT. APARTAMENT SILVIA / DORMITOR - NOAPTE

Silvia se urcă încet în pat şi închide ochii. Andra se freacă la ochi semi-trează.

ANDRADA

Tu nu dormi?

SILVIA

Dorm, dorm, culcă-te la loc.

Andra vrea să se cuibărească în brațele Silviei.

SILVIA (CONT'D)

Dormi tu pe perna ta şi eu pe perna mea. Te rog frumos.

Andrada se întoarce cu spatele.

ANDRADA

Nici tu nu mă iubeşti. *(pauză)* Mai bine pleci. O să dorm cu ursul.

Andrada ia în brațe un urs mare. Silvia coboară din pat foarte agitată.

SILVIA

Noapte bună! Vrei să las uşa deschisă?

Andra nu răspunde. Silvia iese din cameră.

INT. APARTAMENT SILVIA / DORMITOR MIC – DIMINEAȚA

Tudor o găseşte dormind pe canapeaua nedesfăcută, învelită cu o cuvertură. Trage draperiile şi lumina o trezeşte pe Silvia.

SILVIA

Trage alea, vreau să dorm.

TUDOR

Ce cauți aici?

SILVIA

M-a dat afară.

Tudor se aşează lângă ea, pe marginea canapelei.

TUDOR

Ce-ai mai făcut?

SILVIA

Nimic, doar i-am zis să doarmă pe perna ei. Nu puteam să dorm dacă mă sufoca toată noaptea. Sunt chiaună de somn.

TUDOR

Trebuia să te sacrifici. Tu ai vrut copil de la casa de copii. Strângi din dinți şi îi faci pe plac.

SILVIA

Nu. Nu, nu, nu.

TUDOR

Şi ce faci, dormi toată ziua?

SILVIA

Cam aşa ceva.

Îşi trage cuvertura peste cap.

TUDOR

Mă laşi singur cu ea?

SILVIA

Du-te şi joacă-te de-a tata şi copilul. Dă-i apă la moară.

TUDOR

Ştii ceva? Ia du-te tu si fă ce vrei! Tu ai creat problema asta, tu s-o rezolvi!

SILVIA

Hai să o ducem înapoi. E cum ai zis tu, e traumatizată şi n-o putem salva.

TUDOR

Asta e valabil şi pentru tine! Cred că o să te fac pachet şi o să te trimit în locul ei! Poate aşa o să-ți dai seama cum e să fii în pielea ei!

Pauză lungă.

SILVIA

Tocmai de-aia îi facem mai mult rău dacă mai rămâne cu noi.

TUDOR

Şi cum ai de gând să-i spui? Mami nu te mai iubeşte şi te duce la casa de copii?

SILVIA

Ştie foarte bine că nu sunt maică-sa.

TUDOR

Nu mai spune! Ai luat-o la tine acasă, deci o iubeşti cel puțin la fel de mult ca maică-sa! Te duci să o vezi mai des ca ea, o răsfeți, i-ai luat păpuşi, cadouri, i-ai dat dormitorul tău. TU eşti idealul ei în viață!

SILVIA

EA nu e idealul meu de familie!

TUDOR

Cum nu e? O să luăm un copil şi o să-i schimbăm viața şi o să-l modelăm şi o să-i facem şi o să-i dregem! Şi poate îl şi adoptăm!

SILVIA

Foarte bine, scoate-mi ochii!

TUDOR

Meriți cu vârf şi-ndesat!

SILVIA

Eu încă două zile în ritmul ăsta nu mai duc! Cred ca cea mai bună soluție e s-o...

TUDOR

E să te culci. E singurul lucru bun pe care poți să-l faci.

Tudor iese din cameră şi trânteşte uşa. Silvia loveşte cu pumnii în canapea, isterică.

INT. APARTAMENT SILVIA - ZI

Silvia iese din dormitorul mic, adormită şi îi găseşte pe Tudor şi Andra pregătiți să iasă pe uşă.

SILVIA

Neața!

ANDRADA

Neața.

TUDOR

E fix prânz.

SILVIA

Unde plecați?

TUDOR

Mergem să ne plimbăm cu bicicletele. Am vorbit şi cu Andreea şi ne întâlnim în parc la Tineretului.

SILVIA

Păi şi de ce nu mi-ai zis şi mie?

TUDOR

Serios?

SILVIA

Dacă m-aşteptați puțin, mă îmbrac şi eu.

TUDOR

(cu mâna pe clanță)

Ia un taxi. Ne aşteaptă Cristina în parc. Ne vedem mai târziu.

SILVIA

Bine. Ai grijă de Andra.

TUDOR

Nu-ți bate capul.

Tudor şi Andra ies pe uşă.

INT. APARTAMENT SILVIA / BUCĂTĂRIE – CONTINUARE

Silvia îi priveşte pe geam cum ies din scară şi traversează parcarea. Andra îl ține de mână pe Tudor şi țopăie pe drumul spre maşină. Întoarce capul şi îşi ridică privirea spre Silvia. Îi face cu mâna fără să zâmbească. Silvia îi face şi ea cu mâna fără nici un chef.

EXT. PARC – ZI

Silvia îi vede de la distanță pe Tudor şi Andreea cum stau la o terasă discutând. Cristina şi Andra se plimbă pe biciclete în apropiere. Cristina cade de pe bicicletă şi începe să plângă.

EXT. PARC/TERASĂ - CONTINUARE

ANDREEA

(o scutură de praf)

Te doare ceva? De ce plângi?

CRISTINA

(întinde mâna lovită)

M-am zgâriat.

Andreea îi ridică mâneca bluzei.

ANDREEA

Ia să văd... e puțin de tot.

TUDOR

Aşa te faci mare.

Tudor scoate dintr-un rucsac un plasture şi o pansează.

CRISTINA

Mă doareeee!

Tudor o ia în braţe şi o aruncă în sus până o face să râdă.

TUDOR

Ce te doare? Ia zi, nu cumva te doare burta de atâta râs?

Cristina râde zgomotos.

CRISTINA

Gata, mi-a trecut.

EXT. PARC - CONTINUARE

Silvia îi urmăreşte fără să fie văzută.
Toți 4 se aşează la masă, iar Andra şi Cristina mănâncă fiecare câte o prăjitură adusă de un chelner. Cristina o mozoleşte pe Andra cu frişcă şi Andra începe să râdă zgomotos. Andra îl trage de mânecă pe Tudor care nu era atent şi discuta cu Andreea. Tudor se amuză când o vede şi o lasă să-l mâzgălească cu frişcă.

Silvia se îndreaptă hotărâtă spre terasă. Mai întâi o vede Andreea, apoi Cristina, care e singura bucuroasă de apariția ei.

CRISTINA

Vivi, ce bine că ai venit!

Îşi ridică mâneca.

CRISTINA (CONT'D)

Uite ce m-am julit!

SILVIA

Hai să pup ca să treacă. *(pauză)* Cum te-ai julit?

CRISTINA

Mi s-a rupt o roată de la bicicletă şi am căzut.

SILVIA

Bine că nu te-ai lovit mai tare. Îmi dai şi mie un pup?

Cristina o pupă de mai multe ori pe un obraz.

CRISTINA

Mi-a fost dor de tine!

SILVIA

Aşa repede? Doar ne-am văzut ieri!

CRISTINA

Tot mi-a fost dor! Haide, stai cu noi la masă! Îți dau din prăjitura mea!

Silvia se aşează lângă Cristina şi îi aruncă o privire scurtă lui Tudor.
Andra e aşezată pe partea opusă a mesei, lângă Tudor.

SILVIA

Andra, tu cum te-ai distrat? Ți-a plăcut cu bicicleta?

ANDRADA

Da, Tudor mi-a luat o bicicletă de la magazin.

SILVIA

(spre Tudor)

Ai cumpărat o bicicletă?

Tudor nu-i răspunde.

CRISTINA

(Andrei)

Mi-o dai şi mie puțin?

Andra dă din cap afirmativ. Cristina se urcă pe bicicleta Andrei.

ANDREEA

Ai grijă să nu cazi iar!

CRISTINA

Nu mi-e frică!

SILVIA

(spre Andreea)

Voi n-ați închiriat?

ANDREEA

Am vrut, dar am zis că mai bine să stăm pe lângă astea mici.

SILVIA

Păi pot să stau eu cu ele acum. Mergeți să închiriați.

TUDOR

(spre Andreea)

Mergem?

ANDREEA

Nu ştiu, mergeți voi doi.

SILVIA

Eu nu țin neapărat. Mai bine mergeți voi. Poate fac o tură mai încolo.

ANDREEA

Ok, mersi Viv. *(o pupă pe un obraz)*

SILVIA

(încearcă să zâmbească)

N-ai pentru ce.

Andreea şi Tudor pleacă împreună. Andreea întoarce capul după Cristina.

ANDREEA

(strigă)

Cris, ascult-o pe Vivi, te rog!

CRISTINA

Bineee! Paaaa!

Silvia rămâne la masă față în față cu Andra şi îşi freacă mâinile agitată. Andra mănâncă încet din prăjitură.

ANDRADA

Vrei şi tu?

Silvia dă din cap că nu vrea. Cristina e în apropiere şi se plimbă cu bicicleta.

CRISTINA

Ia şi de la mine!

EXT. PARC / TERASĂ – CEVA MAI TÂRZIU

Silvia e în continuare față în față cu Andra. Farfuria cu prăjitura a dispărut şi în locul ei e acum un pahar de suc din care Andra soarbe cu un pai.

SILVIA
(Cristinei)

Nu te duce aşa departe!

Andra soarbe din suc şi o fixează pe Silvia cu privirea. Silvia îşi mişcă mâinile pe masă neştiind ce să facă cu ele. Îşi fereşte privirea de Andra şi se uită după Cristina.
Cristina pedalează până la ele, ia o gură de suc şi vrea să plece iar.

SILVIA (CONT'D)

Stai aşa, vino puțin!

Scoate un şervețel şi îi şterge Cristinei transpirația de pe frunte şi gât.

SILVIA (CONT'D)

Eşti fleaşcă, măi fată! Cred că ai şi spatele ud.

CRISTINA

Mi-e cald.

SILVIA

N-o mai laşi şi pe Andra cu bicicleta?

ANDRADA

Nu vreau.

Cristina se urcă pe bicicletă şi se îndepărtează. Silvia rămâne iar singură cu Andra.

SILVIA

De ce nu vrei? Doar e bicicleta ta.

ANDRADA

Îl aştept pe Tudor. *(pauză)* Mami a mea e mult mai drăguță ca tine!

SILVIA

Să ştii că n-ar trebui să fii supărată pe mine. *(îşi muşcă buzele)* Eu doar am vrut să... Eşti prea mică să înțelegi.

Se privesc în ochi, incapabile să comunice.

ANDRADA

Vreau să vină Tudor.

SILVIA

De ce-ți place de el mai mult?

ANDRADA

Tu nu vrei să te joci cu mine! *(pauză)* Şi o iubeşti numai pe ea! *(arată cu degetul spre Cristina)*

SILVIA

(pentru ea)

Grozav.

SILVIA (CONT'D)

Oiubesc pentru că o ştiu de când era atât de mică. *(gesticulează cu mâinile)* La fel cum pe tine te iubeşte mama ta.

ANDRADA

Pe mine nimeni nu mă iubeşte mult de tot.

Se dă jos de pe scaun şi se îndreaptă hotărâtă spre Cristina.

SILVIA

Andra, unde pleci?

Silvia o vede vorbind cu Cristina fără să le audă. Grăbeşte pasul spre ele.

SILVIA (CONT'D)
(panicată)

Andra?

Cristina vine în fugă la Silvia şi se întâlnesc la jumătatea drumului.

CRISTINA

Viv, putem să mergem până la gogoşi? Doar eu şi Andra.

SILVIA

Nu! În nici un caz! Vin cu voi.

CRISTINA

Nu poți. Andra nu vrea să vii. A zis că nu mai vorbeşte cu tine.

SILVIA
(doar spre Cristina)

Atunci nu mergeți nicăieri.

CRISTINA

Vivi, hai, te rog... venim imediat.

SILVIA
(strigă)

Andraaa!

Andra se întoarce cu spatele şi începe să facă ceva la bicicletă. Silvia se foieşte în loc foarte tulburată.

SILVIA (CONT'D)
(spre Cristina)

Unde sunt gogoşile astea?

CRISTINA

Aici, după colț. Nu se vede, dar e aproape. Îți iau și ție. Îmi dai, te rog, bani?

Silvia o ia de mână pe Cristina și merge cu ea până în dreptul Andrei.

SILVIA (CONT'D)

Andra, te rog, uită-te puțin la mine. Vreau să vorbesc cu tine.

Andra îi spune ceva la ureche Cristinei.

CRISTINA

Nu vrea să vorbească cu tine. Vrea gogoși.

SILVIA

O să mă duc eu să vă iau. Întreab-o ce aromă vrea.

CRISTINA

(spre Andra)

Ce aromă vrei?

Andra ridică din umeri.

CRISTINA (CONT'D)

Eu vreau de căpșuni sau de caise.

SILVIA

Bine, stați aici, că vin imediat. Deci nu vă mișcați de-aici!

EXT. PARC / TERASĂ – ZI

Silvia se întoarce la terasă cu o pungă de hârtie plină de gogoși. Andra și Cristina nu mai sunt acolo. Silvia lasă punga pe masă și fuge câțiva metri în direcția opusă celei din care a venit.

SILVIA
(strigă)
Andra? Cristina?

Se întoarce înapoi la terasă şi se opreşte lângă un ospătar.

SILVIA (CONT'D)
Nu vă supărați, erau două fetițe aici acum cinci minute.

Ospătarul ridică din umeri. Se aud claxoane de biciclete şi îi vedem pe Andreea şi Tudor apropiindu-se, bine dispuşi.

ANDREEA
Hei! A fost super!

Silvia e cu mâinile în jurul gâtului, cu o față panicată.

TUDOR
Unde sunt fetele?

SILVIA
Nu ştiu. Am fost cinci minute plecată să le iau gogoşi. Au vrut gogoşi.

ANDREEA
Le-ai lăsat singure?

SILVIA
Nici cinci minute.

TUDOR
Eşti incredibilă.

SILVIA
Andra era supărată. Voia să meargă singură.

ANDREEA

Şi mai vrei să-mi las copilul la tine!

TUDOR

(se urcă pe bicicletă)

Plec să le caut.

Cristina apare jucându-se de pe un picior pe altul. Andreea o zgâlțâie puternic.

ANDREEA

Spune-mi imediat unde ai fost!

TUDOR

Cristinica unde e Andra? Vine şi ea?

CRISTINA

Nu ştiu unde a plecat, am fost să o caut.

ANDREEA

Nu ți-a zis Silvia să nu te mişti de aici? Ştii ce urmează, nu?

CRISTINA

Nuuu, nu sunt pedepsită.

Silvia coboară pe vine şi o prinde delicat de mâini.

SILVIA

De ce a plecat Andra? V-ați certat?

CRISTINA

Nuuuuuu! A zis că pleacă la leagăne.

SILVIA

Unde?

Cristina arată cu o mână.

CRISTINA

Acolo! Am stat puțin să vii tu şi m-am dus până la ea şi nu era acolo.

Silvia işi pune palmele pe obrajii roşii. Se ridică şi se îndreaptă spre bicicleta Andreei.

TUDOR

(spre Andreea)

Stați voi aici în caz că apare?

Andreea confirmă din cap. Tudor şi Silvia se urcă pe biciclete şi pleacă în direcții diferite.

Montaj de secvențe

EXT. PARC – ZI

Silvia pedalează şi vede din spate o fetiță care seamănă cu Andra.

SILVIA

Andra? *(fetița întoarce capul)* Îmi cer scuze.

Coboară de pe bicicletă şi priveşte cu atenție în toate direcțiile sperând să o zărească.

EXT. PARC - ZI

Silvia pedalează bicicleta şi trece în viteză printre oamenii care se plimbă în parc. E la un pas să intre într-un alt biciclist. Se opreşte şi se îndreaptă spre doi tineri cu un bebeluş care stau pe o bancă.

SILVIA

Nu vă supărați, ați văzut cumva o fetiță în bleu, în jur şapte ani, trecând pe aici?

TÂNĂRA

Nu, ne pare rău.

SILVIA

Mersi.

Silvia se urcă pe bicicletă şi pleacă mai departe. Câțiva metri mai departe opreşte iar în dreptul unei bănci.

SILVIA (CONT'D)

Ați văzut cumva o fetiță în bleu, nesupravegheată?

Un bărbat dă din cap negativ.
Tudor e super tensionat şi pedalează destul de tare. O vede pe Silvia cum se îndepărtează de o bancă şi se urcă pe bicicletă. Când se apropie de ea observă că plânge. Merg unul lângă altul în tăcere.

SILVIA (CONT'D)

Din cauza mea a fugit.

TUDOR

Nici nu mă mir. Nu cred că mai e în parc. Hai să facem un tur în jurul lui. O luăm în direcții diferite şi ne întâlnim la mijloc.

Îi vedem cum pleacă în direcții opuse.

EXT. ÎN JURUL PARCULUI - ZI

Silvia pedalează încet cu capul în toate părțile. Se uită când spre parc, când spre şoseaua plină de maşini, când spre blocurile aflate pe partea opusă străzii.

EXT. ÎN JURUL PARCULUI - ZI

Silvia şi Tudor se întâlnesc din nou şi coboară de pe biciclete.

TUDOR

Sunăm la poliție, ce facem?

SILVIA

Nu ştiu, poți să suni. Eu traversez şi mă duc printre blocurile alea. Poate e acolo şi nu mai ştie să se întoarcă.

TUDOR

Maşina! Mă duc până la maşină. Mă suni, da?

SILVIA

Şi tu pe mine.

EXT. CARTIER DE BLOCURI - ZI

Silvia pedalează bicicleta printre blocurile înalte şi nu se poate abține din plâns. Se opreşte în dreptul unei femei tinere.

SILVIA

Nu vă supărați, ați văzut cumva o fetiță şatenă cu părul drept? E îmbrăcată cu o rochiță bleu deschis.

FEMEIE

Nu, îmi pare rău.

Silvia se urcă pe bicicletă şi pleacă mai departe. Se opreşte în dreptul unei doamne mai în vârstă cu o fetiță cam de aceeaşi vârstă cu Andra.

SILVIA

Nu vă supărați, ați văzut o fetiță de şapte ani, îmbrăcată într-o rochie bleu?

Femeia dă din cap negativ.

EXT. CARTIER DE BLOCURI – ZI

Silvia s-a oprit lângă un bărbat în vârstă care îşi plimbă câinele.

SILVIA

(îi tremură tare vocea)

Ați văzut cumva o fetiță cam de șapte ani cu părul șaten?

BĂRBAT

Nu, nu.

Silviei îi sună telefonul.

SILVIA

Alo, da? *(ascultă)* Nici eu. Am întrebat lumea, nu a văzut-o nimeni. *(ascultă)* Ne vedem la terasă.

Se urcă pe bicicletă şi îi sună iar telefonul.

SILVIA (CONT'D)

(ascultă)

Ai găsit-o? Unde? *(ascultă)* Vin acum. Slavă Domnului!

Închide şi formează un număr.

SILVIA (CONT'D)

(la telefon)

E cu Andreea. A găsit-o cineva pe stradă şi a adus-o la terasă. Alo?

Tudor i-a închis telefonul. Silvia se urcă pe bicicletă şi porneşte spre parc.

EXT. PARC / TERASĂ - ZI

Tudor o zdruncină uşor pe Andra.

TUDOR

Ce căutai pe stradă? Zi-mi imediat ce căutai pe stradă.

Andra tace.

TUDOR (CONT'D)

Dacă te lovea o maşină? Dacă te lua un ţigan? Mai pot eu să am încredere în tine acum?

ANDRADA

Nu. Să nu mă mai laşi singură.

Îl strânge în braţe pe Tudor. Cristina vine şi ea şi îi ia în braţe pe amândoi.

CRISTINA

(Andrei)

Nu-i frumos ce-ai făcut. Ai speriat-o tare pe Vivi.

Andra întoarce capul spre Silvia, care e toată plânsă şi în stare de şoc. Stă pe un scaun cu capul înfipt în mâini.

ANDREEA

(spre Tudor)

Mă duc să duc bicicletele.

TUDOR

Noi mergem la maşină.

ANDREEA

Ne vedem acolo.

INT. APARTAMENT SILVIA / BUCĂTĂRIE – SEARA

Toţi trei stau la masă şi mănâncă în linişte. Silvia nu îndrăzneşte să-şi ridice privirea din farfurie.

ANDRADA

Săru' mâna pentru masă! Pot să mă uit puțin la desene?

TUDOR

Nu, eşti pedepsită.

ANDRADA

Pot să desenez?

TUDOR

Poți. În camera ta.

Andra îşi ia farfuria şi o duce la chiuvetă.

ANDRADA

Doar puțin de tot la desene? Te rog!

TUDOR

Am zis nu.

ANDRADA

Da' azi e ultima zi. Mâine plec.

TUDOR

Tot pedepsită eşti.

Andra iese din bucătărie supărată. Silvia se ridică şi adună vasele rămase pe masă. Tudor se duce la geam şi îşi aprinde o țigară.
Andra intră în bucătărie cu o carte de poveşti.

ANDRADA

Tudor, îmi citeşti, te rog frumos, o poveste?

SILVIA

Îți citesc eu dacă vrei.

TUDOR
(Andrei)

Vrei?

ANDRADA

Bine. Haide.

INT. APARTAMENT SILVIA / DORMITOR - CONTINUOUS

Andra se urcă în pat şi se sprijină cu spatele de o pernă. Silvia se aşează lângă ea.

SILVIA

Ce poveste citim?

ANDRADA

Pisicile aristocrate.

Silvia deschide cartea. Andrei i se luminează faţa imediat ce vede pozele.

INT. APARTAMENT SILVIA / DORMITOR - SEARĂ

Tudor le găseşte dormind, cu cartea de poveşti deschisă pe pat. O înveleşte pe Silvia şi stinge lumina.

INT. APARTAMENT SILVIA / DORMITOR – DIMINEAȚĂ

Tudor încearcă să o trezească pe Andra.

TUDOR

Andra? Te rog eu, scoală-te.

ANDRADA

Nu vreaaau.

TUDOR

Ți-am făcut cacao cu lapte cum îți place ție şi se răceşte.

ANDRADA

Nu vreau cacao cu lapte!

TUDOR

Dar ce vrei?

ANDRADA

Vreau să stau aici!

TUDOR

Trebuie să ne pregătim să te întorci la cămin.

ANDRADA

De ce nu mai pot să stau?

TUDOR

Pentru că nu avem aprobare să stai mai mult.

ANDRADA

Îți dau eu aprobare. Nu vreau să merg acolo!

TUDOR

Te cred, dar n-avem voie să încălcăm regulile. Ştii asta, nu?

ANDRADA

Când mai vii să mă iei?

TUDOR

Nu ştiu.

ANDRADA

Promite că mai vii.

TUDOR

Te dai jos din pat acum.

Andrada se dă jos din pat.

TUDOR (CONT'D)

Fugi să te speli pe dinți.

ANDRADA

De ce nu promiți? De ce? De ce?

TUDOR

Nu mă supăra şi fugi la baie.

Andra iese din cameră şi în hol trece pe lângă Silvia care o priveşte cu vinovăție. Andra îşi mută privirea de la Silvia la Tudor, care a ieşit în hol, şi iar la Silvia, apoi intră în baie resemnată. Tudor se întoarce cu spatele la Silvia şi intră în dormitor.

EXT. CENTRU DE PLASAMENT - ZI

Andra e în brațele lui Tudor cu mâinile strâns încolăcite de gâtul lui. Silvia se simte total în plus lângă ei.

ANDRADA

Promite, promite, promite...

TUDOR

Să nu uiți că eşti o fetiță deosebită şi că îmi place mult-mult-mult de tine!

ANDRADA

O să-ți fie dor de mine?

TUDOR

Normal că o să-mi fie dor de tine!

Tudor o lasă jos. Andra se întoarce spre Silvia.

ANDRADA

Papa, Silvia!

Silvia coboară la nivelul ei.

SILVIA

Pot să te pup şi eu?

Andra îi întinde un obraz, apoi fuge iar la Tudor, care coboară la nivelul ei.

ANDRADA

Să ai grijă de oul meu.

TUDOR

O să am.

ASISTENT SOCIAL

Andra?

TUDOR

Haide, fugi, că te strigă.

Andra îl pupă scurt pe un obraz şi fuge în centru, unde e aşteptată de un asistent social.

INT. MAŞINĂ - ZI

Tudor e la volan, iar Silvia e în spate. Silvia priveşte crispată pe geam. Tudor e total neatent la condus şi frânează brusc la o trecere de pietoni.

INT. APARTAMENT SILVIA / BUCĂTĂRIE – SEARA

Tudor e aşezat la masă şi mănâncă singur, încet, fără chef.

INT. APARTAMENT SILVIA / SUFRAGERIE – DIMINEAȚA

Tudor doarme singur în sufragerie.

INT. PARC / TERASĂ – ZI

Tudor e singur la terasa la care a fost cu Andra şi urmăreşte de la distanţă câţiva copii care se joacă într-un spaţiu dedicat lor.

INT. APARTAMENT SILVIA / HOL - ZI

Se aude soneria. Tudor vine în hol şi deschide uşa. E Andreea.

ANDREEA

Bună, ce faceţi?

Andreea se descalţă, îşi pune nişte papuci şi intră în sufragerie.

INT. APARTAMENT SILVIA / SUFRAGERIE - ZI

ANDREEA

Care-i treaba?

TUDOR

Nici una.

ANDREEA

Ai dus-o pe aia mică?

TUDOR

Da, ieri dimineaţă.

ANDREEA

Bine că ai scăpat! Cristina numai despre Andra vorbeşte. E contaminată!

TUDOR

Şi eu sunt zob.

ANDREEA

Păi şi ce gânduri ai? Mai vrei să o iei?

TUDOR

Mă, nu ştiu. Stai să-mi revin după zilele astea.

ANDREEA

Hai, mă, serios? Nici nu cred că v-o mai dau dacă ciripeşte aia mică ceva!

TUDOR

N-o să zică nimic, nu asta-i problema.

ANDREEA

Ştim cu toții care-i problema. Chiar, ce face? A fugit în lume? Că nu-mi răspunde la telefon.

TUDOR

Habar n-am, că nu iese din dormitor.

ANDREEA

În locul ei nici eu n-aş ieşi. E un dezastru. Îți dai seama că n-o mai las pe Cristina la voi!

TUDOR

De ce, n-ai încredere în mine?

Andreea tace.

TUDOR (CONT'D)

I-ar prinde bine să stea cu Cristina câteva zile.

ANDREEA

Băi, mi-e frică, încetează!

TUDOR

E soră-ta, ce-ai?

ANDREEA

Ce să am? Mi-a lăsat copilul singur în parc!

TUDOR

Şi-a învățat lecția, las-o baltă.

ANDREEA

Dacă tu zici... Sper doar că i-a trecut moftul ăsta cu copilul. Al meu, al ei, al oricui.

TUDOR

Cu Andra o fi fost, dar cu al nostru n-o să fie.

ANDREEA

Da, da, tu speră. Eu în locul tău m-aş gândi de două ori înainte să-i fac un copil!

TUDOR

Ce bine că nu eşti în locul meu! *(pauză)*

ANDREEA

Vai de mine, ce te-aşteaptă!

TUDOR

Da' tu chiar vrei să ne certăm? De asta ai venit?

ANDREEA

Eu chiar îmi făceam griji pentru voi, da' nu mai bine stăteam eu în banca mea?

TUDOR

Nu-mi purta tu mie de grijă!

ANDREEA

Soră-mea are noroc cu tine, mare noroc!

TUDOR

Ştii ceva...?

Tudor indică uşa. Andreea se îndreaptă dezamăgită spre ieşire.

ANDREEA

Sunteți nebuni amândoi!

Andreea iese din sufragerie şi peste câteva momente se aude uşa de la intrare care se închide.

INT. APARTAMENT SILVIA / DORMITOR - CONTINUARE

Tudor intră în dormitorul întunecat şi o vede pe Silvia, aşezată în pat, în fund. E plânsă, nepieptănată, cu ochii roşii, înconjurată de multe şervetele folosite, împrăştiate pe tot patul.

Tudor trage draperiile, lăsând să pătrundă lumina, deschide un geam apoi iese din cameră lăsând uşa deschisă.

- SFÂRŞIT -

Aurora Mureşan: *Adagio*

PREZENT. INTERIOR. ACASĂ LA LAURA, ÎN GERMANIA (HAMBURG). SEARA.

DAN şi ANDA ALEXA sunt acasă la prietenii lor, soții LAURA şi THOMAS, în Hamburg. Iau cina. Casa e foarte primitoare şi frumos decorată. Atmosfera e veselă şi se aude o muzică plăcută. Vorbesc amestecat în română, germană şi engleză, deoarece THOMAS nu prea ştie română, iar DAN nu ştie germană. THOMAS toarnă vin în pahare. Pare deja puțin „atins".

ANDA

Mie nu...! Îmi pare rău, dar eu nu pot să beau... Am interdicție de la doctor!

LAURA

Ei, haide, numai să ciocnim!

THOMAS

Un puțin...!

ANDA

Bine, dar numai ca să ciocnim!

THOMAS a umplut paharele tuturor şi se aşează. DAN se ridică în picioare.

DAN

Aş vrea să țin eu un toast... înainte să mă îmbăt!

Toți râd.

DAN (CONT'D)

Pentru că mâine o să ne despărțim... Temporar, pentru că vă aşteptăm la noi, la Braşov...! Aş vrea să închin pentru voi, Laura şi Thomas,... cei mai faini oameni din lume!

DAN (CONT'D)

(către Thomas)

The best people... and best friends!...

THOMAS

(ciocnesc paharele)

Best, best...!

ANDA se ridică şi ea.

ANDA

Da, şi eu vreau să vă mulțumesc... din suflet, pentru tot ce ați făcut pentru noi, ați fost... *(se emoționează)*... Nici nu găsesc cuvinte... să vă mulțumesc! Ați fost... sunteți de milioane! *(Se întoarce spre Laura.)* Eu şi Laura ne cunoaştem de vreo 30 de ani, de când ne-au dus părinții noştri la balet prima oară... apoi am făcut toate şcolile împreună, am dansat împreună la Cluj, la Bucureşti, la Braşov şi... aici, la Hamburg, unde am şi pierdut-o... din cauza lui Thomas!

THOMAS ridică mâinile ca pentru a se disculpa.

ANDA (CONT'D)

Dar mă bucur din suflet că a găsit un om minunat, ca şi ea... Sunteți formidabili şi... vă doresc toată fericirea din lume! Să vă bucurați de tot ce aveți şi, mai ales, de Paul, băiatul vostru!

LAURA

(către Thomas, în germană)

Eu îți traduc... Ai înțeles?... Anda a zis că eu sunt o fată de milioane!

THOMAS

(în germană)

Am înțeles!... Eu sunt un băiat de milioane!

ANDA

(în germană)

Vă rog, n-am terminat!

Toți se întorc spre ea. ANDA îşi pune mâna pe abdomen.

ANDA (CONT'D)

Şi dacă... aici este cumva... un bebe... atunci este şi al vostru, la fel de mult cum este al meu şi al lui Dan!

THOMAS ridică din nou mâinile în semn de nevinovăție, spre DAN. Vorbeşte în engleză cu un puternic accent german.

THOMAS

I did nothing!

ANDA

Yes, you did! A lot!

THOMAS

No!... I swear!

Toți râd şi ciocnesc paharele.

LAURA

Un puțin, vă rog! Vreau şi eu să spun ceva!

Ceilalți se liniştesc şi se întorc spre ea.

LAURA

(în română)

Aşa e... Eu şi Anda suntem ca nişte surori... ne cunoaştem de-o viață,... şi mi-ați făcut cea mai mare bucurie venind la noi! Mă bucur că v-am putut ajuta şi că... *(se emoționează)*... mi-ați adus o bucată de România, fie şi numai pentru două săptămâni!

THOMAS

(în germană, „glumeț")

Ei, haide,... că mergem de două ori pe an în România, la maică-ta!

LAURA

(în germană)

Şi de două ori pe lună la maică-ta! *(în română)* Oricum, mi-e dor de România tot timpul!...

THOMAS

Ja, ja, Romania ist schön, wunderschön!... Romania is beautiful, e *frumoase*!.. Look at her!

Arată spre LAURA şi face cu ochiul spre DAN. Dan se întoarce spre ANDA.

DAN

(râde)

Da, e frumoasă! Romanian girls are nice, aren't they?

THOMAS

They are, what can I say!

LAURA

Şi să dea Dumnezeu... să ne chemați la botez anul viitor!

Fetele sunt emoționate şi se îmbrățişează. ANDA are ochii umezi de lacrimi. Se aşează amândouă. LAURA încă o ține pe ANDA de mână, se apleacă spre ea şi-i şopteşte.

LAURA

Nu plânge, o să fie bine... Sunt sigură! Balerinele nu plâng niciodată, mai ştii cum zicea doamna Didina...?

ANDA dă din cap, în semn de confirmare, şi reuşeşte să se stăpânească.

THOMAS

(spre Dan, vorbind împleticit)

Yes, ballerinas are the toughest girls in the world! At least my Laura,... she's like a rock!

THOMAS râde şi o atinge pe Laura pe umăr.

LAURA
(ironică)

Danke schön!

THOMAS
(către Dan)

No, really, she's been through a lot!... And she did much better than I could have... Girls can be tougher than guys, you know...?

DAN aprobă din cap.

THOMAS

And Anda, too! She was always so tough, so courageous!... I remember... when we took her to the clinic where she had that abortion...

Zâmbetul lui Dan încremeneşte brusc. Thomas pare să-şi dea seama că a făcut o gafă şi se opreşte, încurcat. Femeile se întorc spre el, iar apoi ANDA se uită repede la DAN. El îi surprinde privirea speriată.

DAN
(calm)

Abortion...?

LAURA
(repede, în germană)

O, Thomas, vorbeşti prostii! *(în română)* Haideți să mâncăm, mi-e foame! *(Râde forțat)* Thomas s-a îmbătat!... Oricum nu prea le are cu engleza!

DAN se uită fix la ANDA.

DAN

... Avort?

ANDA are un schimb rapid de priviri cu LAURA. DAN sesizează.

LAURA

Eu am făcut un avort, asta zice Thomas...! Nu ştie nici el ce vrea să zică...!

THOMAS zâmbeşte neconvingător. DAN o priveşte pe ANDA, a cărei față exprimă clar vinovăție. LAURA se opreşte brusc din explicații.

DAN

(spre Anda)

Ai făcut un avort... aici, în Hamburg?

ANDA

(aproape în şoaptă)

Da...

DAN

Când ai venit... cu contractul acela de un an?

ANDA

Da...

DAN

Acum... 16 ani?

ANDA

(se bâlbâie)

Da... Dar... nu e ce crezi!

DAN întinde brusc mâna, ca şi cum ai vrea să-i oprească vorbele cu palma. Se ridică încet de la masă.

DAN

Mulțumesc pentru masă...

LAURA

(cu jumătate de gură)

Dar n-ai mâncat nimic!...

THOMAS îi face semn să tacă.

DAN

Eu o să mă retrag... *(ironic)* cu permisiunea... dumneavoastră...

Se îndreaptă spre scările care duc la etaj şi începe să urce cu paşi greoi. Fața ANDEI exprimă suferință, tresărind la fiecare pas al lui. THOMAS se ridică şi se apropie de ANDA, frângându-şi mâinile. Pare mult mai „treaz" decât înainte.

THOMAS

(în germană)

Anda Schatz, iartă-mă!... Nu ştiu ce mi-a venit! Sunt un prost!... N-am vrut...!

ANDA zâmbeşte blând şi îl atinge pe braţ.

ANDA

(în germană)

Stai liniştit, Thomas... Nu e vina ta... *(Ca pentru sine)* E vina mea...

LAURA oftează din rărunchi şi aproape că-i dau lacrimile.

LAURA

Anda, ştii că şi eu am făcut un avort...! O să-i spun lui Dan! Nu-i nici o nenorocire...!

ANDA

(cu vocea sugrumată)

Da... Dar apoi ai făcut copil...

LAURA şi THOMAS tac, disperați.

ANDA

Mulțumesc pentru masă...

Se ridică şi pleacă.

PREZENT. INTERIOR. ACASĂ LA LAURA, ÎN GERMANIA (HAMBURG). SEARA.

În cameră sunt mai multe lucruri ale celor doi (DAN şi ANDA), împrăştiate. Un geamantan mare se află într-un colț. Pe masă este o cutie mare de carton şi, în jurul ei, diferite medicamente şi ustensile medicale. DAN e la geam, privind afară. Stă nemişcat, cu mâinile în buzunare şi nu se întoarce când se deschide uşa. Intră ANDA.

ANDA

(şoptit)

Dan...

El tot nu reacționează. ANDA se aşează pe pat, cu mâinile în poală şi privirea în pământ.

ANDA (CONT'D)

Dan... Ştii ce mult mi-am dorit să fiu balerină... Şi ce mult m-am bucurat când mi s-a oferit contractul la Hamburg... Apoi am avut atâtea turnee... am fost aşa de fericită... şi de mulțumită de ce am realizat!... Am simțit, în sfârşit, că tot chinul meu, toate antrenamentele alea,... toate zilele în care adormeam cu capul pe bancă la şcoală... toate entorsele, loviturile, vânătăile de pe corpul meu... toate... au meritat!... Şi, în plus, am câştigat... o parte mare din banii cu care ne-am luat primul apartament, când ne-am căsătorit şi...

DAN

(rece)

Era copilul meu?

ANDA

(tresare)

Da...

Pumnii lui DAN se încleştează în buzunare.

ANDA

Ştii noaptea aceea... înainte să plec la Hamburg... atunci... s-a întâmplat... Când mi-am dat seama, eram deja acolo, înnebunită de repetiții,... extaziată de tot ce mi se întâmpla... Laura, care era de un an aici, era deja cu Thomas... îmi arătau oraşul... Totul mi se părea extraordinar! Aveam douăzeci de ani... Eram aşa de mândră de mine... Şi mama, şi fratele meu!... Când am aflat... m-am gândit... că toate astea se vor termina brusc... şi cariera mea... ca şi a mamei,... care m-a făcut la douăzeci de ani,... apoi pe fratele meu... a renunțat la tot pentru familie... şi apoi tata ne-a părăsit!... Şi... m-am gândit...

DAN

Taci!

Se întoarce brusc spre ea.

DAN

(furios)

Tu auzi ce spui?!... Te-ai gândit la maică-ta, la frate-to, la cariera ta!... Dar la mine?!... LA MINE... te-ai gândit, câtuşi de puțin?!

ANDA îşi coboară din nou privirea în pământ.

ANDA

La tine m-am gândit... în primul rând...

DAN

Nu, zău?!!

ANDA

Te iubeam... şi vroiam să am o familie cu tine... dar vroiam să facem lucrurile aşa cum trebuie...

DAN

(râde forțat)

Şi ai început... cu o minciună mare cât casa! Cât casa aia pe care zici că ai cumpărat-o!

ANDA

Am spus că am pus o mare parte din bani... Ştiu că apoi tu ai câştigat cu firma şi ne-am amenajat apartamentul... şi apoi ne-am făcut casa...

DAN

(„turbat”)

Lasă dracului casele!

ANDA tresare, iar ochii i se umezesc. Toată atitudinea ei exprimă vinovăție.

DAN

De zece ani ne chinuim să avem un copil! Atâta timp, nervi, o grămadă de bani, drumuri, doctori, spitale, analize, tratamente!... Şi când puteai să ai un copil, l-ai aruncat la gunoi!

ANDA

(revoltată)

Asta a fost înainte!

DAN

Nu contează când a fost!... Contează că ai avortat, fără măcar să mă întrebi!

ANDA

(repede)

Dacă te-aş fi întrebat, ce-ai fi spus?

DAN

Asta te frământă acum?... Să vezi dacă aş fi dat răspunsul „corect”?!... Nu ştiu ce aş fi spus!... Şi ştii de ce?!... Pentru că nu m-ai întrebat!

ANDA îşi acoperă ochii cu palma, frământându-şi fruntea cu degetele.

DAN

Ce ți-ai spus?!... „De ce să-l mai întreb pe ăsta?!”... „Şi aşa n-o să afle niciodată!”... „Şi aşa toți bărbații sunt nişte porci, ca taică-meu care ne-a lăsat baltă pentru o târfă...!”

ANDA

(încet)

N-am spus aşa... Dacă aş fi crezut asta, nu m-aş fi căsătorit cu tine niciodată!...

DAN

(ridică vocea)

Mulțumesc pentru încredere!... Păcat că şi eu am avut încredere în tine!

ANDA

(cu voce rugătoare)

Te rog, mai încet! Se aude!...

DAN

(după un moment de ezitare)

Ştii ceva?... Nu vreau să vă mai deranjez!... Nici pe ei şi nici pe tine! Plec chiar acum!

DAN ia geamantanul şi începe să-şi adune hainele din cameră.

ANDA

(speriată)

Ce?!... Şi eu... cu ce să mă duc?!

DAN

Ia avionul!

ANDA

Dane,... te rog!

El nu o bagă în seamă şi continuă să împacheteze. ANDA trece brusc de la tonul rugător, la cel imperativ.

ANDA

Dan, ascultă-mă!

Îl prinde de braț, dar el se smuceşte. Se privesc dur, ca doi adversari înainte de luptă.

ANDA

(hotărâtă)

Nu pot să plec cu avionul!... Ar trebui să-i rog să mă ducă la aeroport, să-mi care bagajele, după ce că am abuzat atât de bunăvoința lor!... Ştii că le-am dat peste cap tot programul! Şi oricum,... acum se simt groaznic! Nu pot să mai rămân... Şi nici nu pot să-mi fac injecțiile în avion!... Nu-ți cer decât să mă tolerezi în maşină, până acasă! Şi apoi,... poți să faci ce vrei!

DAN

(rece)

Bine. Mâine dimineață plecăm acasă. Cu maşina! Dar să-ți fie foarte clar un lucru: noi doi nu mai avem ce discuta!... De cum ajungem, îmi fac bagajul şi mă mut!

ANDA tace, cu un aer vinovat şi trist.

PREZENT. ÎN MAŞINĂ. ZI.

DAN e la volan şi ANDA pe scaunul din dreapta. Sunt tăcuți şi îngânduraţi. La radio e o melodie care se termină şi începe un jurnal de ştiri în germană. Prezentatorul vorbeşte cam un minut, dar ei nu par să observe că s-a terminat muzica. ANDA mută butonul de climatizare la o temperatură mai mare.

DAN

(nervos)

Ce faci?

ANDA

Am dat mai cald. E dimineață,... e încă răcoare.

DAN

Eu transpir!

ANDA tace, resemnată.

DAN

Ia-ți pătura, dacă ți-e frig!

ANDA se întinde şi ia pătura de pe bancheta din spate. O trage printre scaune şi pătura îl atinge pe DAN pe mână, ceea ce-l enervează. ANDA se acoperă cu pătura. Telefonul ANDEI începe să sune în poşetă, care e pe bancheta din spate. ANDA se întinde din nou după poşetă, pe care cu greu reuşeşte s-o apuce, iar DAN se enervează din nou. ANDA găseşte telefonul şi răspunde.

ANDA

Salut, Laura... Da, am pornit... Da, am lăsat cheia unde ai spus... Bine... Vorbim... Te pup şi eu.

ANDA închide şi pune telefonul în poşetă. Pune poşeta pe bancheta din spate, apoi se înveleşte bine cu pătura, de la brâu în jos. Într-un final, se liniştește. DAN îşi muşcă buzele.

DAN

Ştii ce mă scoate din minți cel mai mult?!

ANDA îl priveşte speriată.

DAN

(vocea îi tremură)

Faptul că Laura şi Thomas ştiau!... Ştiau de 16 ani!... Toți trei ştiați!... Şi stăteați la masă cu mine... făcând pe nevinovații! Pe marii prieteni!... Râdeați de prostul... care nu ştie!

ANDA face o față de om chinuit.

ANDA

Nu-i deloc aşa!

DAN

Dar cum e?... Ştii cum mă simt, când ştiu că v-ați bătut joc de mine?!

ANDA

(rugătoare)

Nimeni nu şi-a bătut joc de tine!... De ce trebuie să gândeşti aşa?!

DAN

Şi, stai,... cine mai ştia? Maică-ta, nu-i aşa?...

ANDA tace, disperată.

DAN

Aaa, perfect! Maică-ta ştia... mai cine... frate-to! El ştia?

ANDA tace în continuare.

DAN

Deci şi frate-to!... Apoi, presupun... cumnata!

ANDA

Nu...

DAN

Aaa, pe ea n-ați informat-o!... Dar Mara?... Şi Delia... şi mai ştiu eu câte prietene?!...

ANDA

Nu...

DAN

Şi doctorii?... Pe care i-ai mințit şi cărora le-ai spus adevărul?!

ANDA

(încet)

Unuia...

DAN

Unuia i-ai spus adevărul sau l-ai mințit?!

ANDA

I-am spus adevărul...

DAN

(ironic)

Ce frumos!... Cine era ăla?

ANDA

Nu contează...

DAN

Ba contează... pentru că, evident, erai mai apropiată de el decât de soțul tău!

ANDA

Nu, nu-i vorba de asta... Dar nu pot să-ți spun... pentru că nu vreau să-i fac rău...

DAN

Şi mai frumos!... Ce grijă ai tu de ceilalți!... Cât de mult îți pasă să nu le răneşti sentimentele!

DAN tremură de nervi. ANDA tace şi e foarte palidă.

FLASHBACK. INTERIOR. UN CABINET MEDICAL. ZI.

ANDA e în spatele unui paravan şi se îmbracă, după un consult medical. Medicul (COSMIN) e la birou şi scrie ceva.

COSMIN

Câți ani ai?

ANDA

Douăşopt. Nu mai ştii? Eu eram într-a noua, când tu erai într-a doişpea.

COSMIN

Da... Crede-mă, am zile când nu ştiu nici cum mă cheamă...

ANDA vine şi se aşează în fața lui.

COSMIN

Deci, v-ați hotărât să faceți copii...

ANDA

Ăăă,... de fapt,... ne-am hotărât de vreo doi ani.

COSMIN

Aha. Şi... nimic?

ANDA

Nimic...

COSMIN

Şi... eşti îngrijorată.

ANDA

Un pic...

COSMIN

La o primă vedere, totul pare în regulă. Cel puțin la tine. Te trimit să faci nişte analize. Şi tu şi Dan.

ANDA

Cosmin,... trebuie să-ți spun ceva.

COSMIN

(ridică nasul din hârtii)

Da...?

ANDA îşi frământă degetele. Oftează.

ANDA

Eu... Am făcut un avort.

COSMIN

(uimit)

Poftim...? Când?

ANDA

Acum opt ani, când aveam douăzeci. Când eram în Hamburg, dansam acolo la operă...

COSMIN

Deci... nu era copilul soțului tău.

ANDA
(oftează)
Ba da... Îl cunoscusem pe Dan cu puțin înainte să plec la Hamburg.

COSMIN oftează şi el. Lasă pixul şi-şi pune mâinile pe masă, împreunate ca pentru rugăciune. ANDA îl priveşte speriată.

COSMIN
Deci... ai făcut un avort. De ce nu mi-ai spus de la început?

ANDA tace de parcă ar căuta răspunsul potrivit.

COSMIN
Ai vrut să vezi dacă... mă „prind”?
ANDA
Nu... Ştiam că... n-o să te „prinzi”. Nu s-au prins nici alți doctori înaintea ta...
COSMIN
Dacă a fost bine executat, nu lasă urme... Fizice.
ANDA
(tristă)
Ştiu.

COSMIN o priveşte cu atenție. Deodată pare că înțelege.

COSMIN
Dan ştie?
ANDA
(oftează din greu)
Nu...

COSMIN nu-şi poate reține o strâmbătură de uimire şi dezaprobare.

COSMIN

Înțeleg. De asta trebuia să fie secret.

ANDA

Da...

COSMIN

Îți dai seama că în situația de față, nu mai poți ține secret...

ANDA

Dar poate fi cauza... infertilității?

COSMIN

Aparent, nu. Dar... e greu de spus. Ar trebui, cum spuneam, să faceți mai multe analize.

COSMIN stă acum cu brațele încrucişate şi o priveşte ca pe o vietate ciudată.

ANDA

(un pic jenată)

Bine. Deci, voiai să scrii nişte trimiteri...

COSMIN

Înțeleg că îi vei spune lui Dan...

ANDA

(încet)

Ar fi trebuit să-i spun de la început...

COSMIN

Corect. Şi... de ce n-ai făcut-o?

ANDA

(ezită)

Uite,... aveam douăzeci de ani... şi primisem contractul ăla de la Hamburg... o şansă extraordinară! Îl cunoscusem pe Dan doar cu câteva luni în urmă şi... eram aşa de îndrăgostiți şi tineri şi...

COSMIN

Nu trebuie să-mi explici... Fac avorturi aproape zilnic şi am auzit toate poveştile posibile. Dar nu înțeleg de ce nu i-ai spus!

ANDA

Nu i-am spus pentru că eram aproape sigură că... îmi va spune să păstrez copilul şi să mă întorc acasă...

COSMIN

De ce...?

ANDA

S-a supărat foarte tare când a auzit că plec la Hamburg... Ar fi făcut orice ca să mă oprească. Şi... câteodată mă gândesc... că a şi făcut!

COSMIN

Aaa, i-ai purtat pică?

ANDA

Nu... dar şi eu eram supărată că nu înțelege ce mult însemna pentru mine acel contract! A fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în viața mea... profesională! Nu ştiu... Problema este că am ales să nu-i spun atunci şi, acum... nu mai pot să-i spun!

COSMIN

Aaa, deci tot n-ai de gând să-i spui!

ANDA

Uite ce e!... Dacă aveam copil, nu am fi avut niciodată această discuție!... Nici cu tine... nici cu el! Ştii... n-ar mai fi contat!

COSMIN

Dar aşa... contează!

ANDA

(cu voce rugătoare)

Poate reuşim şi nu va trebui să-i spun!... Sper că nu vrei să-i spui tu!

COSMIN

Stai liniştită, eu nu mă bag! Dar cred că faci o mare greşeală!

ANDA

(disperată)

Nu pot să-i spun!

COSMIN

Dacă soția mea mi-ar ascunde aşa ceva... nu cred că aş ierta-o!

ANDA tace. Are un cot aşezat pe birou şi îşi roade inconştient unghia de la degetul mare.

COSMIN

(mai îngăduitor)

Poate că problema ta e că eşti prea stresată... Te macină chestia asta...

ANDA

(oftează)

N-ai idee...

COSMIN

În fine,... fă cum vrei. Dar dacă nu-i spui... eu nu mai pot să fiu medicul tău.

ANDA

(panicată)

De ce?

COSMIN

Eu pot păstra secretul tău ca prieten... Dar nu ca medic. Nu pot să mă uit în ochii soțului tău şi să-l mint. Încă nu am mințit... ca medic.

ANDA

(un pic „atinsă”)

Dar ca om... ai mințit?

COSMIN

(surprins)

Ca om... am mințit... ca toată lumea. Nu te judec... Şi eu fac avorturi în fiecare zi şi, deşi e parte a meseriei mele,... mi-am făcut un fel de filozofie care să mă ajute să dorm liniştit.

ANDA

Ce filozofie?

COSMIN

Că... femeile au dreptul să facă ce vor cu trupurile lor... Să aibă copii când vor... Că şi anticoncepționalele ucid, doar mai repede... Şi alte... prostii...

ANDA a închis ochii la cuvântul „ucid”. Se ridică de pe scaun, părând total dezorientată. Îşi ia poşeta cu mişcări încete.

ANDA

Atunci... am să mă duc la un alt medic...

COSMIN

Poți să mă cauți oricând. Te ajut oricând cu un sfat... prietenesc. În rest,... tu decizi. Succes!

ANDA

(cu voce stinsă)

Mulțumesc.

ANDA iese din cabinet.

PREZENT. ÎN MAŞINĂ. ZI.

DAN conduce încruntat. ANDA respiră greu. Îşi desface pătura din jurul brâului. Caută pe sub scaun butonul de rabatare şi împinge spătarul scaunului până la poziția orizontală. Apoi se ridică şi trece peste el, pe bancheta din spate. Trage şi pătura de pe scaunul din față şi îşi acoperă picioarele. Ia o haină pe care o adună în formă de pernă şi-şi pune capul pe ea, întinzându-se pe banchetă. La radio se aude acelaşi prezentator, vorbind precipitat în germană.

FLASHBACK. INTERIOR. LA O CLINICĂ. ZI.

ANDA şi DAN aşteaptă pe un coridor aglomerat. Aproape de ei, pe o bancă, stau două femei care discută. Una e tânără şi roşie în obraji, cealaltă la vreo cincizeci de ani. Au un aer de femei de la țară. Vorbesc cu însuflețire. Dintr-un cabinet, iese ASISTENTA I. O femeie modestă, care aştepta şi ea pe coridor, se apropie de asistentă.

FEMEIA I

Nu vă supărați, am venit pentru spermogramă. Ieri am fost, cu soțul meu...

ASISTENTA I
(acră)

Ce nume?

FEMEIA I

Vasile Măricuț.

ASISTENTA I

Un buletin aveți?

FEMEIA I

Buletin? Da... dar...

ASISTENTA I

Păi, eu de unde să știu cine eşti dumneata?

FEMEIA I

Aaa, bine.

Femeia scoate buletinul.

FEMEIA I

Poftiți.

ASISTENTA I ia buletinul şi intră în cabinet. Iese cu o foaie de hârtie pe care i-o dă femeii, împreună cu buletinul. Vorbeşte tare, fără să-i pese de ceilalți pacienți.

ASISTENTA I

Poftiți! Oligospermie gravă.

FEMEIA I
(speriată)

Gravă? Cum adică...?

ASISTENTA I

Adică stă foarte prost cu spermatozoizii!

FEMEIA I

Asta înseamnă...

ASISTENTA I

Înseamnă că e practic infertil! Adică n-o să faci niciodată copii cu el!

La această replică, toți cei de pe coridor tac şi se întorc spre femeie. Ea se înroşeşte violent.

ASISTENTA I

(către ceilalți)

Ceilalți va trebui să mai aşteptați.

Intră în cabinet. FEMEIA I stă, citind şi recitind cu înfrigurare foaia, parcă fără a putea înțelege.

FEMEIA TÂNĂRĂ

(cu blândețe)

Lasă, dragă, nu te supăra,... că are balta broaşte.

FEMEIA I

(ca prin somn)

Poftiți?

FEMEIA TÂNĂRĂ

Zic, lasă, că găseşti altul...

FEMEIA I

De ce... să găsesc altul?

FEMEIA TÂNĂRĂ

Păi, doar n-o să stai cu el! *(Către cealaltă)* Nu tu copii, nu tu *siecs*...

Cele două râd „pe sub mustață”. DAN şi ANDA urmăresc scena atenți. DAN se mută de pe un picior pe celălalt, nervos.

ANDA

(după un moment de ezitare)

Mă scuzați... Infertil nu înseamnă impotent!

FEMEIA TÂNĂRĂ

Nu?... Mă rog...

ANDA

Un bărbat poate fi infertil dar... potent.

FEMEIA TÂNĂRĂ

Da? *(Către cealaltă)* Şi, ce folos?

Vor să râdă, dar se abțin când văd expresia de pe fața ANDEI.

FEMEIA TÂNĂRĂ

Eu nu ştiu cum să mă mai opresc!... Al meu numai strănută pe mine şi rămân însărcinată!

ANDA

Puteți să vă legați trompele.

FEMEIA TÂNĂRĂ

Ce trompe?

ANDA

Trompele uterine. Prin trompe spermatozoizii ajung la ovule. Dacă trompele sunt obturate...

FEMEIA TÂNĂRĂ o priveşte pierdută. ANDA renunță la tonul didactic.

ANDA

Câți copii aveți?

FEMEIA TÂNĂRĂ

Patru. Şi al cincilea pe drum.

ANDA

Să vă trăiască!

FEMEIA TÂNĂRĂ

Mulțumesc. Asemenea.

Femeia cu rezultatul se îndepărtează încet. ASISTENTA I iese cu o altă hârtie.

ASISTENTA I

Alexa...

DAN se grăbeşte să ia hârtia din mâna asistentei. Ea nu i-o dă imediat, ci se uită pe ea şi vrea să citească. DAN aproape îi smulge hârtia din mână.

DAN

Mulțumim! Ştim şi noi să citim.

ASISTENTA I se strâmbă, ofuscată. DAN şi ANDA pleacă, citind hârtia din mers.

DAN

(un pic agitat)

Normospermie... astenospermie... ce e asta?

ANDA

(îi ia hârtia din mână)

Adică stai bine cu spermatozoizii... dar sunt un pic leneşi!

DAN

(cam jenat)

Serios?

ANDA

(zâmbeşte)

Aşa, ca tine!

DAN

Da' ce, eu sunt leneş?

ANDA
(împăciuitoare)

Glumeam!

DAN face pe bosumflatul şi ANDA îl sărută pe obraz. Ies în curtea clinicii.

PREZENT. ÎN MAŞINĂ. ZI.

Maşina e pe autostradă. ANDA se ridică brusc de pe bancheta din spate, presându-şi gura cu mâna dreaptă. DAN se uită la ea în oglinda retrovizoare. ANDA face semne disperate cu mâna stângă, arătând spre torpedou.

DAN
(agitat)

Ce...?! Ce să-ți dau?

ANDA
(cu gura acoperită)

Punga...!

DAN trece maşina pe banda din dreapta cu o manevră bruscă şi încetineşte. Cineva din spate îl claxonează. DAN deschide torpedoul şi găseşte o pungă pe care i-o dă ANDEI. Ea o desface şi aproape instantaneu vomită în ea.

FLASHBACK. EXTERIOR. ÎN CURTEA CLINICII. ZI.

DAN şi ANDA traversează curtea. În trecere, ANDA o vede pe FEMEIA I stând pe o bancă, cu hârtia în mână şi plângând încet. ANDA se apropie de ea. DAN se opreşte, uşor mirat.

ANDA

Nu vă supărați... Nu plângeți, că nu e atât de grav...

FEMEIA I o priveşte surprinsă.

ANDA (CONT'D)

Oligospermie gravă nu înseamnă infertilitate... Înseamnă fertilitate scăzută... Dar se poate trata! Mergeți la un doctor şi vă va spune! Şi chiar şi aşa, puteți face fertilizare in vitro!

FEMEIA I

Nu avem bani, doamnă... N-avem bani nici de casă... Stăm cu socrii...

ANDA

Încercați un tratament! Nu e aşa de scump! Mergeți cu soțul la un doctor...

FEMEIA I

Nu vrea să meargă... Zice că îl fac de ruşine... Vrea să mă lase...

ANDA

Dar e o prostie!... Problema este la el! Trebuie să-i explicați!

FEMEIA I dă din cap, tristă. ANDA îi pune o mână pe umăr.

ANDA

Nu vă lăsați!... Trebuie să aveți încredere!

FEMEIA I

O să văd...

ANDA

Numai bine!

FEMEIA I

Mulțumesc...

ANDA se întoarce la DAN şi pornesc spre poartă.

DAN

(dojenitor)

Nu te-ai putut abține...

ANDA

Normal!... N-ai auzit ce i-a spus nebuna aia?

DAN

Că bărbatu-so e infertil?

ANDA

Da!... Şi nu e adevărat! I-am spus să meargă la un doctor, că se poate trata! Sau poate să facă fertilizare in vitro!

DAN

(ironic)

Ai „organizat-o”!

Ies pe poarta clinicii.

ANDA

Nu!... Dar zice că bărbatu-so vrea să divorţeze... E o prostie! Problema e la el!

DAN

De unde ştii tu! Ai văzut şi analizele ei?

ANDA

Nu... dar e aproape sigur că e el!

DAN

Oricum, e treaba lor... Poate nu i-a căzut bine că te-ai băgat...

ANDA

De ce să nu mă bag... dacă pot să ajut! A zis că el nu vrea să meargă la doctor!... Îți dai seama ce idiot?

DAN

Atunci poate ar fi mai bine să se despartă de el...

ANDA

(după un moment de ezitare)

Poate că îl iubeşte.

PREZENT. ÎN MAŞINĂ. ZI.

DAN conduce pe autostradă. ANDA e din nou pe locul din dreapta, se tot foieşte şi se uită la ceas. Oftează. Priveşte înainte. Vede un semn care indică o benzinărie la câțiva kilometri distanță.

ANDA

(timid)

E unşpe...

DAN nu reacționează, ca şi cum n-ar fi auzit.

ANDA

(la fel, fără să-l privească)

Trebuie să-mi fac injecția de la ora unşpe...

DAN

(se încruntă)

Ce injecție?

ANDA

Trebuie să-mi fac două injecții cu progesteron în fiecare zi, la interval de doişpe ore... Eu îmi fac dimineața, la unşpe, şi seara tot la unşpe...

DAN

(şi mai încruntat)

Pentru ce?...

ANDA

Pentru a... menține sarcina...

DAN

(aproape răstit)

Nu ți-am spus că nu mai vreau copii cu tine?!

ANDA tace, privind înainte. De la radio se aude o melodie siropoasă, de dragoste. Rămân tăcuți câteva clipe.

ANDA

(apăsat)

Nu ştiu ce vrei sau nu vrei tu!... Eu o să-mi fac injecția... şi dacă trebuie să sar din maşină!

DAN tace, strângând din dinți. Ajung în dreptul benzinăriei şi DAN intră şi opreşte maşina într-un colț mai izolat. Coboară şi lasă cheile pe scaunul şoferului. Trânteşte portiera şi se îndepărtează de maşină. ANDA coboară şi se duce la portbagaj. Scoate o cutie mare şi o pune pe scaunul din dreapta, din față. Închide maşina şi intră în magazinul din benzinărie. Îl traversează, îndreptându-se spre toaletă. DAN tocmai îşi cumpără o cafea. Se privesc cu coada ochiului. ANDA intră la toaletă şi se spală pe mâini cu multă insistență. Când iese, îl vede pe DAN care e la o măsuță, lângă geam, şi îşi bea cafeaua. ANDA se duce la maşină, deschide portiera, dar nu se urcă. Stă lângă maşină şi începe să scotocească în cutia scoasă din portbagaj. Scoate o fiolă, o seringă, o sticlă de spirt şi un pachet de vată. Le pune pe bord. Îşi şterge degetele cu spirt şi dezinfectează şi fiola. Desface seringa şi o pune pe un şervețel. Scoate un ac din învelişul steril şi îl fixează în seringă. Ia fiola şi se pregăteşte să îi rupă vârful. Mâinile îi tremură foarte tare. Cu o mişcare bruscă, rupe fiola şi se taie la un deget. Se enervează şi bombăne ceva. Îşi acoperă degetul tăiat cu un şervețel. Fiola e deschisă, dar are marginile ferfenițite. ANDA o pune într-o pungă pregătită pentru deşeuri şi repetă operația cu o altă fiolă, cu succes, de data aceasta. Apoi ia seringa, o introduce în fiolă şi se chinuie să tragă în ea conținutul fiolei. Operația nu-i prea reuşeşte şi mâinile îi tremură tot mai tare. Cu greu, trage tot conținutul fiolei în seringă. Degetul care sângerează o încurcă şi mai mult.

DAN urmăreşte pe geam scena, vorbind la telefon, dar ANDA e de cealaltă parte a maşinii şi nu o poate vedea prea bine. ANDA se uită în jur şi vede doi oameni care o urmăresc cu oarecare curiozitate. Se ascunde mai bine în spatele portierei deschise, îşi desface pantalonii şi îi coboară puțin în partea din spate. Dezinfectează cu spirt un punct din zona posterioară, trage aer în piept, închide ochii şi înfige acul. Tresare de durere. Apasă pistonul seringii, strâmbându-se, până când conținutul se scurge complet şi apoi scoate acul. Presează un tampon de vată pe locul injecției, dar renunță repede şi îşi ridică pantalonii, lăsând tamponul acolo. Îşi pătează pantalonii cu sânge de la degetul rănit şi bombăne. Adună fiola, seringa şi tampoanele în punga pentru deşeuri, apoi ia punga şi o aruncă într-un coş de gunoi. Împachetează cutia cu medicamente şi o pune în portbagaj.

DAN se apropie de maşină.

DAN
(nervos)

Ai terminat?

ANDA

Da.

ANDA se grăbeşte să închidă portbagajul şi să se urce în maşină. DAN porneşte motorul şi observă ca ANDA scotoceşte în poşetă, în timp ce degetul îi sângerează.

DAN
(ceva mai calm)

Ce-ai făcut?

ANDA

M-am tăiat... cu fiola...

DAN

N-ai ceva să te pansezi?... O să pătezi pe aici!...

ANDA

Am... În portbagaj... cred.

DAN

Du-te şi ia-ți.

ANDA se duce din nou la portbagaj şi caută, cam mult pentru răbdarea lui DAN, care o urmăreşte în oglinda retrovizoare. ANDA revine cu degetul bandajat. Pornesc.

FLASHBACK. INTERIOR. UN SALON DE SPITAL. ZI.

ANDA stă pe marginea unui pat de spital, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte lungă şi largă. În patul de lângă ea, e o femeie de vreo 45 de ani, cu o figură blândă. FEMEIA BLÂNDĂ citeşte Biblia.

ANDA

Când vă operează?

FEMEIA BLÂNDĂ

Mâine.

ANDA

Să nu vă temeți. Am auzit că e un doctor foarte bun. Histerectomie totală?

FEMEIA BLÂNDĂ

Da. A zis doctorul că e mai bine aşa. E mai sigur.

ANDA

Da...

FEMEIA BLÂNDĂ

Scoate tot, uter, ovare, ganglioni...

ANDA ar vrea să întrebe, dar nu îndrăzneşte. FEMEIA BLÂNDĂ înțelege.

FEMEIA BLÂNDĂ (CONT'D)

Cancer... Am făcut 7 avorturi...

ANDA

Aveți copii?

FEMEIA BLÂNDĂ

Da, doi.

Scoate o fotografie şi i-o întinde.

ANDA

Sunt foarte frumoşi. Să vă trăiască.

FEMEIA BLÂNDĂ

Mulțumesc. Dumneavoastră...

ANDA
(repede)

Eu o să-mi fac o histerosalpingografie.

FEMEIA BLÂNDĂ

O... Da?...

ANDA

Ca să vadă dacă trompele mele uterine nu sunt înfundate.

Intră MEDICUL I, însoțit de ASISTENTA II. MEDICUL I e mai în vârstă, scund şi agitat. ASISTENTA II e o femeie masivă, mai înaltă decât medicul, cu o figură severă.

MEDICUL I
(către Anda)

Eşti gata de treabă?

ANDA

Da.

MEDICUL I

Sper că n-ai mâncat nimic azi!

ANDA

Nu, adică n-am mâncat nimic!

MEDICUL I

Atunci hai să ne băgăm prin trompe!

MEDICUL I (CONT'D)
(către Asistenta II)

Să-i faci injecția.

Se uită din nou la ANDA, ca şi cum ar cântări-o din priviri.

MEDICUL I (CONT'D)

Doza medie.

ASISTENTA II iese.

MEDICUL I (CONT'D)
(către Femeia blândă)

Cum eşti?

FEMEIA BLÂNDĂ

Bine, domnu' doctor.

MEDICUL I

Hai, că mâine scapi. Scoatem tot răul din tine! *(Râde.)* Măcar de l-am putea scoate aşa de uşor din toate femeile!

FEMEIA BLÂNDĂ

Eee,... domnu' doctor! Şi din unii bărbați!

MEDICUL I iese. ASISTENTA II intră din nou, cu o seringă în mână. Se duce la ANDA şi îi arată cum să stea. ANDA rămâne pe marginea patului, cu cămaşa de noapte ridicată până deasupra taliei. ASISTENTA II îi înfige acul la baza coloanei vertebrale. ANDA tresare.

ASISTENTA II

Stai întinsă un pic, până îşi face efectul.

ANDA se întinde pe pat.

ASISTENTA II (CONT'D)

Să nu adormi!

ASISTENTA II (CONT'D)
(Către cealaltă)

Ține-o de vorbă!

ASISTENTA II iese. FEMEIA BLÂNDĂ vine şi se aşează pe marginea patului ANDEI. ANDA scoate un plic din poşetă şi şi-l pune în buzunarul cămăşii de noapte. Apoi se întinde la loc.

FEMEIA BLÂNDĂ

Să nu adormi!

Nu ştie ce să mai zică. ANDA închide uşor ochii. Femeia o scutură până deschide ochii şi începe să-i citească din Biblie.

PREZENT. EXTERIOR. LA O BENZINĂRIE. ZI.

DAN alimentează maşina. ANDA coboară din maşină şi se mută pe bancheta din spate. DAN pune furtunul la loc şi se duce înăuntru, să plătească. ANDA scoate repede telefonul din poşetă şi apelează pe cineva. Face exerciții de „zâmbet" şi trage aer în piept. Vorbeşte cu o voioşie forțată.

ANDA

Bună dimineața, mamă!... Da, dar aici e cu o oră mai devreme... Da, am plecat... Dormim în Austria, la graniță... Am rezervat... Sunt bine... Nu mă doare nimic...

Îşi muşcă buzele şi face o pauză, ca pentru a-şi recăpăta calmul. Ia telefonul de la ureche şi inspiră puternic. Pune telefonul înapoi, la ureche.

ANDA (CONT'D)

Nu, nu neapărat... Doctorul a spus că pot să-mi văd de activitățile zilnice, ca de obicei...Da, trebuie să-mi fac injecții... Dimineața şi seara... Mă descurc... Mă ajută... E bine... Acum e la toaletă... Îi transmit... Te pup!... Mersi! Paaa!

Se grăbeşte să închidă, căci DAN se apropie de maşină. Are în mână o plasă. Se urcă în maşină.

DAN

Am uitat să-ți spun... Dacă vrei ceva de mâncare, du-te şi ia-ți acum, că nu mai oprim să mâncăm...

ANDA

Bine.

ANDA îşi ia portmoneul şi coboară din maşină. DAN scoate din plasă un pachet de țigări şi le pune în torpedou.

FLASHBACK. INTERIOR. UN SALON DE SPITAL. ZI.

ANDA e întinsă pe pat, picotind. FEMEIA BLÂNDĂ încă îi citeşte din Biblie.

FEMEIA BLÂNDĂ

... „Atunci Petru i-a zis: *Scoală-te şi umblă!* . L-a apucat de mâna dreaptă şi l-a ridicat. Îndată i sau întărit gleznele şi tălpile. Dintr-o săritură a fost în picioare şi a început să umble...”

Intră ASISTENTA II. Se duce la patul ANDEI şi o trage de umăr, ca s-o ridice. ANDA se supune cu greutate. Când ajunge în poziția şezând, ASISTENTA II se apleacă şi îi pune şlapii în picioare. Apoi o trage de mână, ca să se ridice.

ASISTENTA II

Hai, sus! Nu dormi!

ANDA se ridică ajutată de ASISTENTA II, dar se comportă ca un om mort de beat. Abia îşi ține echilibrul şi se agață cu disperare de brațul asistentei.

ASISTENTA II (CONT’D)

Hai, ține-te bine de brațul meu şi să mergem!

ANDA ar vrea să întrebe ceva, dar buzele ei nu vor să se mişte, iar pleoapele cu greu şi le menține întredeschise. ASISTENTA II o conduce spre uşă. ANDA se mişcă încet, încovoiată ca o băbuță de 100 de ani. Pe coridor, ASISTENTA II o abandonează un pic pentru a lua ceva din cabinet şi ANDA aproape se prăbuşeşte din picioare, dar se prinde la timp de bara unui pat abandonat în apropiere. ASISTENTA II iese din cabinet şi o preia, trăgând-o spre capătul coridorului. Acolo ANDA coboară încet, cu paşi adăugați, ca un copil care abia învață să meargă.

FLASHBACK. EXTERIOR. CURTEA SPITALULUI. ZI.

ANDA şi asistenta ies în curte şi se îndreaptă spre o clădire aflată în celălalt capăt. Traversează curtea în acelaşi mod chinuit. E o zi însorită de septembrie. Pe băncile din curte sunt mai multe gravide, aflate, evident, în luna a noua, care vorbesc între ele. Toate sunt îmbrăcate în pijamale şi cu capoate pestrițe pe deasupra. Un grup compact îl formează vreo 4 femei bronzate, tinere, aproape adolescente, gravide. Cuplul ANDA-ASISTENTA II le atrage atenția. ANDA îşi târăşte cu greu picioarele şi, la un moment dat, îşi pierde un şlap. ASISTENTA II nu observă şi continuă să o tragă după ea. ANDA păşeşte cu piciorul gol pe pietrişul din curte. Una din cele 4 observă şi începe să strige.

GRAVIDA

Do'mna!... Alo, do'mna!

Încep şi celelalte să strige. ASISTENTA II nu le bagă în seamă.

GRAVIDA (CONT'D)

Do'mna, do'mna! Vezi că şi-o pierdut papucu'!

Abia acum, ASISTENTA II devine atentă. Se întoarce şi vede şlapul. O sprijină pe ANDA de un zid şi se duce după el. Apoi vine şi îi pune şlapul înapoi în picior, peste talpa murdară şi plină de pietriş. Îşi continuă drumul şi intră în clădire.

FLASHBACK. INTERIOR. O SALĂ DE NAŞTERI. ZI.

Intră ASISTENTA II cu ANDA. ASISTENTA II o aşează pe ANDA pe scaunul ginecologic şi ea se apucă să pregătească nişte ustensile. ANDA stă în poziția şezând, cu picioarele strânse şi acoperite de cămaşa de noapte. Cu mâinile se ține, cu toată forța pe care o mai are, de marginile scaunului. Intră MEDICUL I. Se duce lângă ASISTENTA II.

MEDICUL I
(către asistentă)

Ai pregătit tot?

ASISTENTA II

Da, domnu' doctor.

MEDICUL I (CONT'D)

Bine.

MEDICUL I (CONT'D)
(se întoarce spre Anda)

Am o grupă de studenți care vor să asiste la o histerosalpingografie. Se poate? Vă deranjează?

ANDA îl priveşte ca un om beat. Aude, vede şi înțelege perfect, dar nu poate rosti nimic. Ochii ei strigă: „Nuuu!", dar medicul şi asistenta nu sesizează nimic. Capul pacientei cade uşor înainte, iar doctorul interpretează ca pe un gest afirmativ.

MEDICUL I (CONT'D)
(către asistentă)

Du-te şi cheamă-i.

ASISTENTA II se duce la uşă şi se întoarce cu un grup de studenți care se aliniază în fața ANDEI. Sunt şase: trei fete şi trei băieți. ANDA îi vede şi fiecare fibră din corpul ei se revoltă. Dar nici un muşchi nu vrea s-o asculte şi ea rămâne imobilă, tremurând de slăbiciune. ASISTENTA II ridică pijamaua ANDEI până la brâu.

Apoi o culcă pe ANDA pe spate şi îi pune picioarele pe suporţii scaunului ginecologic. ANDA explorează cu privirea tavanul coşcovit, ca şi cum ar vrea să evadeze din trupul ei.

PREZENT. ÎN MAŞINĂ. ZI.

DAN conduce pe autostradă. ANDA se ridică de pe bancheta din spate.

ANDA

Trebuie să mă duc la baie.

DAN

(nervos)

De ce nu te-ai dus când am oprit data trecută?

ANDA

Atunci nu-mi trebuia.

DAN

Acum aşteaptă să ajungem la o benzinărie.

Mai merg puţin şi apare un popas unde sunt toalete. DAN opreşte maşina. ANDA coboară şi se duce la baie. DAN coboară şi el, cu pachetul de ţigări în mână. Scoate o ţigară şi cere un foc de la un om aflat în apropiere. ANDA revine şi îl priveşte surprinsă, când vede că fumează. DAN vede privirea ei dezaprobatoare.

DAN

Te miri? M-am reapucat de fumat!

ANDA

N-am zis nimic...

DAN

(ironic)

În sfârşit!... Acum pot fuma liniştit! Fără să mai fiu tocat la cap să mă las!

ANDA

(calmă)

Nu-i nimic nou... Mi-ai promis că te laşi de când ne-am căsătorit... De fapt, a fost o condiție a căsătoriei noastre.

DAN

Şi tu mi-ai promis, când ne-am căsătorit, că dacă o să avem un băiat o să-l cheme Decebal!

ANDA îşi pleacă ochii în pământ şi se urcă în maşină. DAN continuă să fumeze.

FLASHBACK. INTERIOR. SALA DE NAŞTERI. ZI.

„Tortura" s-a terminat. Studenții au plecat. ASISTENTA II o ridică pe ANDA şi o ajută să se dea jos de pe scaunul ginecologic. MEDICUL I stă la masă, cu spatele la ele, şi scrie ceva pe o fişă. ASISTENTA II iese. ANDA scoate uşor plicul din buzunar şi se apropie de doctor, ținându-se de toate mobilele întâlnite în cale. Când acestea se termină, nu mai poate înainta niciun pas şi întinde mâna cu plicul spre doctor, dar acesta, întors cu spatele, nu observă. ANDA se chinuie să articuleze ceva, dar din nou, inutil. Scapă plicul şi acesta cade pe jos. ASISTENTA II revine şi o întoarce pe ANDA spre uşă. Observă plicul căzut pe jos, şi, fără să o vadă ANDA sau doctorul, îl ia şi şi-l pune în buzunar, după care pornesc, cu paşi uşori.

FLASHBACK. EXTERIOR. CURTEA SPITALULUI. ZI.

ASISTENTA II şi ANDA traversează curtea înapoi. Câteva gravide sunt tot pe bănci. Brusc, ANDA se apleacă înainte şi vomită. Câțiva stropi ajung pe picioarele asistentei, care înjură printre dinți. O gravidă se ridică de pe bancă şi se duce repede la ANDA. Scoate un şervețel şi i-l dă asistentei, care o şterge pe ANDA pe gură. ANDA se uită cu recunoştință la femeie, dar nu poate schița nici un zâmbet. Vomită din nou, greu, ca şi cum şi-ar da sufletul. ASISTENTA II o sprijină, încruntată şi enervată.

PREZENT. EXTERIOR. PARCAREA UNEI PENSIUNI, ÎN AUSTRIA. ZI.

DAN opreşte maşina în parcare. Coboară şi se duce la portbagaj, de unde scoate o geantă mai mică. ANDA vine şi ea şi începe să caute într-un geamantan diverse lucruri pe care le pune într-o plasă. DAN aşteaptă, cam nerăbdător, până când ea termină, apoi închide portbagajul şi maşina. ANDA se grăbeşte să intre prima pe uşa pensiunii.

PREZENT. INTERIOR. LA PENSIUNE, ÎN AUSTRIA. ZI.

ANDA şi DAN sunt la recepție. DAN vorbeşte în engleză cu recepționera. Ea vorbeşte o engleză aproximativă.

DAN

Am rezervat o cameră dublă, pe numele Dan Alexa...

RECEPȚIONERA

(caută)

Da, domnule Alexa... O cameră dublă. Vă rog să completați formularele.

Ei încep să scrie pe formulare.

RECEPȚIONERA

Doriți pat matrimonial sau două paturi separate?

DAN

(repede)

Două paturi separate.

ANDA se opreşte puțin din scris, apoi continuă.

RECEPȚIONERA

Plătiți acum sau la plecare?

DAN

Acum.

RECEPȚIONERA

OK.

Recepționera începe să scrie pe niște formulare.

DAN (CONT'D)

(în engleză)

Parcarea e păzită noaptea?

RECEPȚIONERA

(nu înțelege)

Parcarea... e aici... în față.

ANDA

(în germană)

Soțul meu v-a întrebat dacă parcarea este păzită noaptea.

RECEPȚIONERA

(încântată, în germană)

Aaa!... Nu, nu e păzită, dar nu trebuie să vă faceți griji. Nu s-a întâmplat niciodată nimic cu mașinile!

ANDA

Ne-am lăsat o mare parte din bagaje în mașină... De aceea întrebam...

RECEPȚIONERA

Înțeleg... Dar nu vă faceți probleme! Vă garantez că nu se va întâmpla nimic!

ANDA

(zâmbind)

Bine, mulțumim!

RECEPȚIONERA

(la fel)

Vorbiți germana foarte bine!

ANDA

Mulțumesc.

DAN plăteşte, semnează o hârtie şi amândoi predau formularele completate. Recepționera le dă cheia. Îşi iau bagajele şi urcă la etaj.

FLASHBACK. INTERIOR. CASA SOȚILOR ALEXA. SEARA.

ANDA spală vasele, în bucătărie. Are părul adunat şi e îmbrăcată lejer. Se aude uşa de la intrare. Apare DAN, bine dispus.

DAN

Ce faci, baby?

O sărută pe obraz. Ea continuă să spele vasele.

ANDA
(se întoarce spre el)

Ce vesel eşti! Ce s-a întâmplat?

DAN

Am pus mâna pe un client... a-ntâia!

ANDA
(rezervată)

Da? Bravo!

DAN

Tu?... Ce-ai făcut azi?

ANDA

Am fost la doctor... printre altele.

DAN

Şi?

ANDA

Şi... a spus că totul e perfect... Ca în atlasul de anatomie! Şi că trompele uterine sunt permeabile...

DAN

Perfect! Deci, să ne apucăm de treabă!...

ANDA

Da... aşa ceva a zis...

DAN

Eu sunt de acord...

DAN vine în spatele ei şi o cuprinde în braţe. O sărută pe gât. ANDA întoarce puţin capul spre el şi el o sărută pe gură. Apoi ea se retrage.

ANDA

Dan!... Dane!

DAN

Ce?...

ANDA

Şi eu sunt de acord, dar... nu acum.

DAN

(mirat)

Dar când?

ANDA

Când va fi ovulaţia...

DAN

(iritat)

Şi când va fi ovulaţia?

ANDA

Peste vreo trei zile.

DAN îşi retrage mâinile. Se îndreaptă spre uşa bucătăriei. Îşi trage cravata de la gât.

DAN

Să mă informezi în ziua şi la ora exactă.

ANDA oftează şi se întoarce spre chiuvetă.

PREZENT. INTERIOR. O CAMERĂ, LA PENSIUNE. SEARA.

ANDA şi DAN intră în cameră. Abia fac câțiva paşi în interior şi Dan se enervează. Camera are un pat mare, matrimonial.

DAN

Ce tâmpită!... I-am spus două paturi!

DAN trânteşte geanta pe jos.

ANDA

Sun la telefon să-i spun să ne schimbe camera...

DAN

Nu, las-o în pace!... Mă duc să mă plimb!

DAN iese din cameră.

PREZENT. INTERIOR. ÎN CAMERĂ, LA PENSIUNE. SEARA.

ANDA face duş. Se ghemuieşte şi lasă apa să-i cadă pe creştet. Închide ochii.

FLASHBACK. INTERIOR. UN BIROU. ZI.

Directorul operei din Braşov, d-l IONESCU, stă lângă fereastră, cu mâinile în buzunare. Biroul lui e o încăpere foarte elegantă şi spațioasă. Pe pereți sunt imagini din spectacole, în multe apărând şi ANDA, ca

prim-balerină. Directorul se uită pe fereastră şi, din când în când, la uşă. Pare nerăbdător. Apoi se opreşte cu privirea asupra fotografiilor de pe pereți. Intră ANDA, îmbrăcată ca pentru repetiții.

ANDA

Bună ziua.

IONESCU

Bună, Alexandra. Ia loc, te rog.

ANDA se aşează pe un scaun, în fața biroului. IONESCU se aşează şi el la birou. Respiră adânc.

IONESCU

Tu ai scris asta?

IONESCU ridică o hârtie de pe birou şi i-o întinde. ANDA o ia şi se vede pe fața ei că ştie despre ce e vorba. Zâmbeşte. Pune hârtia înapoi pe birou, în fața lui.

ANDA

Da.

IONESCU

Speram că e totuşi o greşeală...

ANDA

Nu, nu e o greşeală. Eu am scris-o.

IONESCU

(tot mai mirat)

Zici aici... „din motive personale”...

ANDA

Da.

IONESCU

Eu aş vrea să ştiu motivele... reale. Ținând cont că ne ştim de atâta vreme şi... cred că am avut o colaborare mai mult decât bună, cred că am dreptul să ştiu măcar atât! Sau... e ceva ce te nemulțumeşte aici?

ANDA

Nu, domnule director. Sunt chiar motive personale.

IONESCU

Totuşi aş vrea să ştiu... mai exact. Nu sunt împăcat cu ideea şi nici n-o să mă împac până nu ştiu precis de ce...

ANDA

(oftează)

Cum să vă spun?... Simt că... mi-am atins limitele. Că am dat tot ce eram capabilă... pe scenă, că am obosit... Sau... am îmbătrânit...

IONESCU

Parcă nu eşti tu... Nu te-am auzit niciodată vorbind aşa! Mereu te certai cu mine pentru spectacole! Ca o leoaică!

ANDA

(zâmbeşte nostalgic)

Da...

IONESCU

Ce s-a întâmplat? N-o să-mi spui că ai îmbătrânit de pe o zi pe alta! Câți ani ai?

ANDA

Treizeci.

IONESCU

Vezi? Eşti foarte tânără! De ce să te retragi acum?! Nu înțeleg!...

ANDA

(cu un nod în gât)

Cred că am făcut destul... pentru carieră. E timpul să fac... şi altceva.

IONESCU

Ce?

ANDA

(după o ezitare)

De exemplu,... un copil.

IONESCU

(se „luminează”)

Aaa...! Eşti însărcinată!... Felicitări!... Acum înțeleg!

IONESCU vine de cealaltă parte a biroului şi vrea s-o îmbrăţişeze. ANDA se ridică.

ANDA

Nu, domnule director... Nu sunt însărcinată.

IONESCU rămâne cu braţele în aer. Le lasă jos, încet. ANDA zâmbeşte, uşor jenată.

ANDA

Dar sper să fiu... în curând.

IONESCU

Înțeleg. Adică... tot nu prea înțeleg! De ce nu continui să dansezi şi, când se întâmplă, te retragi!

ANDA, evident, nu are chef să continue această conversaţie, dar se străduieşte să fie politicoasă.

ANDA

Am nevoie... să mă odihnesc mai mult, să mă relaxez,... să mă liniştesc...

IONESCU

Şi crezi că aşa... o să te linişteşti? Baletul e viaţa ta!

ANDA are un gest de nerăbdare.

ANDA

Sper... să mă liniştesc.

IONESCU se aşează din nou la birou.

IONESCU

Uite cum o să facem. Las hârtia aici pe birou câteva zile, să te mai gândeşti...

ANDA

(calmă)

Nu, domnule director. Nu vreau... nu am nevoie să mă mai gândesc. Vă rog s-o semnați.

IONESCU

Tu chiar eşti hotărâtă...

ANDA

Da.

IONESCU

Şi... te-ai gândit ce o să faci în continuare?

ANDA

Da. Vreau să dau concurs pe postul de coregraf, deci nu voi pleca de tot... Şi mi s-a oferit un loc şi la Casa Copiilor, să fac ore de balet...

IONESCU

Aaa, deci te-ai gândit de mult... Nu e un impuls de moment.

ANDA

(nerăbdătoare)

Nu. Puteți semna liniştit.

IONESCU ia un pix de pe birou şi se pregăteşte să semneze. Flutură mâna pe deasupra hârtiei de parcă nu s-ar putea hotărî. Pare emoționat.

IONESCU

Pfuiii!... Ce greu e!... Mie mi-e greu, d-apoi ție!...

ANDEI i se umezesc ochii. Îşi frământă mâinile, pe sub birou.

IONESCU

Deci... ăsta e sfârşitul carierei tale?... Nu ştiu... mi-l imaginam cu totul altfel!

ANDA

Cum?

IONESCU

Cu... surle şi trâmbițe!... Nu aşa... cu o hârtie, fără să ştie nimeni!

ANDA

(zâmbeşte chinuit)

Eu am vrut aşa. Nu vreau... surle şi trâmbițe. Nu e cazul.

IONESCU

Bine. Fie cum vrei tu.

IONESCU semnează hârtia şi i-o dă. ANDA o ia cu mâna tremurând.

ANDA

Mulțumesc.

IONESCU vine lângă ea şi îi ia o mână în mâinile lui.

IONESCU

Nici nu ştiu ce să-ți spun... Îmi pare rău... Sper să obții... ceea ce-ți doreşti!

ANDA

(cu vocea tremurând)

Mulțumesc!

ANDA nu mai poate spune nimic. E foarte emoționată. El o îmbrățişează, apoi ANDA fuge spre uşă şi iese.

PREZENT. INTERIOR. ÎN CAMERĂ, LA PENSIUNE. SEARA.

ANDA e îmbrăcată într-un halat de baie şi are părul prins în vârful capului. Mănâncă un sandwich, uitându-se la televizor. Mestecă rar şi înghite greu, de parcă ar forța-o cineva să mănânce. Ia telecomanda şi aprinde televizorul. Schimbă canal după canal, dar nimic nu pare s-o intereseze.

FLASHBACK. INTERIOR. UN SALON DE ACUPUNCTURĂ. ZI.

ANDA şi MARA sunt într-o încăpere unde sunt numai două paturi. Stau întinse pe paturi şi au ace de acupunctură înfipte în burtă (ANDA) şi în coloana vertebrală (MARA). Se aude o muzică lentă, liniştitoare. Doctorul aprinde o bucățică de moxa şi o lipeşte pe partea laterală a palmei ANDEI. Apoi repetă operația şi la cealaltă mână şi iese din încăpere.

MARA

Îhhh!... Cum poți să stai cu țigările alea lipite de piele?

ANDA

Nu sunt țigări! Sunt moxa!... Şi nu avem voie să vorbim!

MARA

Mai las-o! De ce?

ANDA

Nu ştiu, aşa a spus doctoru'!

MARA

Ce?... Crezi că dacă vorbim nu-şi face efectul?

ANDA

Nu ştiu... Dar n-aş vrea să mă fi înțepat şi ars atâta degeaba!

MARA

(râde)

Eu oricum m-am înțepat degeaba!

ANDA

Cum? Ai zis că te doare spatele!

MARA

Dar n-am zis că cred în acupunctură!

ANDA

Atunci de ce-ai venit?

MARA

Tu m-ai prostit! Ce, tu chiar crezi?

ANDA

(ezită)

Păăi, chinezii stau bine cu fertilitatea deci... ştiu ei ce ştiu!

MARA

(râde)

Corect! Dar cred că e mai mult pe bază de autosugestie. Deci trebuie să crezi!

ANDA

Păi, cred!... Auuuch!

MARA

Ce-i?!

ANDA

Arde drăcia asta!

MARA

Taci şi suferă!

MARA stă pe burtă şi în faţa ei, pe perete, e un panou cu beneficiile acupuncturii. MARA citeşte de pe el.

MARA

Beneficiile acupuncturii... Ia uite,... creşterea libidoului!

ANDA

Ai nevoie de creşterea libidoului?

MARA

(oftează)

Nu, de fapt am nevoie de scăderea lui!

ANDA

Serios?... Cum aşa?

MARA

M-am despărțit de Sergiu...

ANDA
(surprinsă)

Da?... De când?

MARA

De aseară...

ANDA

Aaa... o să vă împăcați!

MARA

Nu... E definitiv.

ANDA

Îmi pare rău...

MARA

N-ai de ce. Oricum era doar o chestiune de timp. Nu era tocmai iubirea vieții mele...

PREZENT. INTERIOR. ÎN CAMERĂ, LA PENSIUNE. SEARA.

ANDA e singură. S-a îmbrăcat cu o rochie de vară şi un jerseu şi iese. Când deschide uşa, vede uşa camerei din față deschisă şi o femeie şi un bărbat sărutându-se cu patimă. Femeia e îmbrăcată ca pentru o ocazie specială, iar bărbatul e în halat de baie. Când aud uşa camerei ANDEI deschizându-se, se sperie, şi femeia aproape fuge şi dispare după colțul coridorului. Bărbatul se uită la ANDA şi apoi închide uşa.

FLASHBACK. INTERIOR. UN CORIDOR DE SPITAL. ZI.

ANDA aşteaptă pe coridor. Mai sunt şi alți pacienți. Pe pereți sunt multe fotografii cu bebeluşi, printre care şi gemeni sau chiar tripleți. ANDA se uită cu atenție. În vreo câteva, se vede şi MEDICUL I, ținându-i în brațe. ASISTENTA III (o femeie tânără şi simpatică) iese dintr-un cabinet şi se apropie de ANDA.

ASISTENTA II

Doamna Alexa?

ANDA

(se întoarce spre ea)

Da...

ASISTENTA II

Domnul s-a întors?

ANDA

(uşor jenată)

Nu...

ASISTENTA III se apropie de un bărbat de vreo 45 de ani şi-i dă un recipient învelit într-un şervețel.

ASISTENTA II

După ce vine domnul, mergeți dumneavoastră.

BĂRBATUL

Bine.

ASISTENTA III se întoarce spre ANDA.

ASISTENTA II

Dumneavoastră să vă puneți supozitorul... ştiți, pentru...

ANDA

Da, ştiu. Am mai făcut...

ANDA ia supozitorul şi se duce la toaletă.

FLASHBACK. INTERIOR. LA SPITAL. ZI.

ANDA e la toaletă, într-una dintre boxe, şi se încheie la pantaloni. Aude uşa deschizându-se. Intră două femei, una mai tânără, de vreo 30 de ani, şi una în jur de 60. Cea tânără are un supozitor în mână. Oftează şi se uită la cealaltă.

FEMEIA MAI TÂNĂRĂ

Nu ştiu, mamă... Eşti sigură... că fac bine?

FEMEIA MAI ÎN VÂRSTĂ

Doamne, Anicuţă, doar am vorbit de atâtea ori!

FEMEIA MAI TÂNĂRĂ

Mi-e cam frică...! Dacă află Nelu?

FEMEIA MAI ÎN VÂRSTĂ

Cum să afle?... Şi dacă află, până află, e însurat şi are şi copil! Că dacă nu, mai stă încă cinci ani!

FEMEIA MAI TÂNĂRĂ

Da,... dacă nu seamănă nici cu el şi nici cu mine?

FEMEIA MAI ÎN VÂRSTĂ

Ba o să semene! Doar am ales un donator cu păr negru şi cu ochi căprui, ca el!

FEMEIA MAI TÂNĂRĂ

Aşa o zis doctoru'!... Da' parcă poţi să ştii?

FEMEIA MAI ÎN VÂRSTĂ

Oare... dacă îi dăm mai mulţi bani la doctor, ne lasă să-l vedem?

FEMEIA MAI TÂNĂRĂ

Nu, o zis că în nici un caz!

FEMEIA MAI ÎN VÂRSTĂ

Da' ăla oare când o fi venit? Ieri, sau acuma?

FEMEIA MAI TÂNĂRĂ

Nu ştiu, că n-o vrut să zică dom' doctor!

FEMEIA MAI ÎN VÂRSTĂ

Poate îi ăla drăguţ, înalt, de pe coridor!

FEMEIA MAI TÂNĂRĂ

Ar fi fain!

FEMEIA MAI ÎN VÂRSTĂ

Vezi? Îi mai fain şi... sigur mai deştept ca Nelu!

FEMEIA MAI TÂNĂRĂ
(cu reproş)

Mamă!

FEMEIA MAI TÂNĂRĂ

Hai, du-te odată, că te aşteaptă!

FEMEIA MAI TÂNĂRĂ intră în boxa cealaltă. ANDA stă în boxa ei şi nu îndrăzneşte să se mişte.

PREZENT. EXTERIOR. O ALEE. SEARĂ.

ANDA iese din pensiune. Se uită în jur şi porneşte la plimbare pe o alee.

FLASHBACK. INTERIOR. UN CORIDOR DE SPITAL. ZI.

ANDA se întoarce grăbită pe coridorul unde aşteaptă pacienţii. DAN e acolo, stă cu mâinile în buzunare.

ANDA
(încet)

Ai dat proba la asistentă?

DAN

Da.

ANDA e cam agitată şi se uită suspicioasă la ceilalţi pacienţi. Le vede pe cele două femei, care şi ele se uită curioase, la ea şi la DAN.

ANDA

Alea două... când au venit?

DAN

Poftim?

ANDA

Alea două, care se holbează la noi, când au venit?

DAN

(mirat)

Nu ştiu... Acuma, cred.

ANDA

(insistentă)

Acum, acum?

DAN

(şi mai mirat)

Da, acum... De ce?

ANDA

Hai un pic până afară!

Ies amândoi în curte.

FLASHBACK. EXTERIOR. CURTEA SPITALULUI. ZI.

ANDA

(uşor amuzată)

Am fost la toaletă şi le-am auzit pe alea două vorbind!

DAN

Şi?...

ANDA

Ştii ce fac alea?... Aia tânără face o inseminare artificială cu spermă de la un donator necunoscut! Şi cealaltă e maică-sa!

DAN

Mama... ei?

ANDA

Da!

DAN

Ok... Şi?

ANDA

Aia tânără vrea să rămână însărcinată ca să-l convingă pe prietenul ei s-o ia de nevastă!

DAN

Serios?...

ANDA

Da!... Şi ele ar fi vrut să vadă donatorul, dar doctorul le-a spus că nu se poate!... Şi faza cea mai tare este că ele s-au gândit... că ai putea fi tu!

DAN

(şocat)

Eu?!

ANDA

(râde)

Da!... Au spus că eşti fain şi... pari deştept!

DAN începe şi el să râdă, dar se opreşte brusc.

DAN

Şi dacă... chiar eu sunt... donatorul?!

ANDA

O, fii serios!

DAN

Serios,... dacă îi dau şi ei... din materialul meu?

ANDA

(se opreşte din râs)

Ei, haide!... De ce ar face aşa ceva?

DAN

Pentru că donatorul trebuie plătit!... Iar eu sunt... gratis! Ba mai şi plătesc! Plus că am un material genetic minunat!

ANDA

Ai... dar, să fim serioşi! Nu fac ei din astea!

DAN

În ţara asta orice e posibil! Mă duc să-i spun să-mi dea proba înapoi!

ANDA

(alarmată)

Ce?

DAN

(nervos)

Să-mi dea proba înapoi! Nu mai fac nici o inseminare!

DAN vrea să se întoarcă, să intre în clădire. ANDA îl prinde de braţ cu un gest hotărât.

ANDA

Dane, nu te prosti!

DAN se întoarce spre ea, supărat.

DAN

Nu vreau să-i fac copii la aia!

ANDA

(hotărâtă)

Dane,... am făcut stimulare... am ovarele cât merele şi mă dor!... Aşa că, te rog, nu-mi face asta, acum!

DAN pare convins de argumentele ei, dar e tot supărat. Intră amândoi în clădire.

PREZENT. EXTERIOR. O ALEE, LÂNGĂ UN LAC. SEARA.

ANDA merge pe alee şi ajunge la un lac, pe malul căruia este un restaurant. De acolo se aude muzică şi gălăgie. ANDA se duce pe malul lacului, unde este o platformă de lemn, cu bănci. Se aşează pe o bancă şi se

întoarce pe jumătate spre restaurant. Urmăreşte cu coada ochiului petrecerea şi descoperă că e o nuntă. Mirele şi mireasa sunt în mijlocul cercului de dansatori, care îi aplaudă. Toți cântă, dansează şi strigă. Copiii aleargă printre ei. ANDA o vede pe femeia de adineauri. Dansul se termină. O fetiță sare în brațele femeii. Apoi, un bărbat, altul decât cel de la pensiune, vine şi o cuprinde de talie, tandru. Fetița se cuibăreşte pe lângă ei. E evident că sunt o familie. Femeia se întoarce din întâmplare şi o vede pe ANDA pe marginea lacului. Pare neliniştită. ANDA îşi întoarce privirea spre lac.

FLASHBACK. EXTERIOR. ÎN GRĂDINA CASEI SOȚILOR ALEXA. ZI.

Familia e reunită la un grătar, de ziua ANDEI. Grătarul e în colțul grădinii, supravegheat de DAN. Sunt prezenți părinții lui DAN, sora lui cu soțul ei, cei doi copii, mai măricei, un băiat şi o fată, mama ANDEI, fratele ANDEI cu soția şi fetița lor de doi ani, prietena ANDEI, MARA, şi iubitul ei VASI (VASILIOS - grec). Geamul dinspre living e deschis şi pe marginea geamului sunt două boxe din care se aude o muzică ritmată. Masa e pusă lângă casă, la umbră şi e plină de mâncare şi farfurii. Musafirii sunt peste tot: pe scaune, pe balansoarul din grădină, pe iarbă, iar copiii aleargă de colo-colo. ANDA adună farfuriile murdare. Fetița mai mare merge la mama ei (sora lui DAN) şi-i şopteşte la ureche.

FETIȚA MARE

Mami, da' tort este?

SORA LUI DAN

Nu ştiu, să vedem... Dacă este, o să ne dea Anda...

ANDA

Ce şuşotiți voi acolo?

SORA LUI DAN

M-a întrebat dacă este tort...

ANDA

Sigur că este! Vreți să-l aduc deja? Pot să-l aduc acum! Ziceam să vă las să mai „digerați"...

SORA LUI DAN

Ştii cum sunt copii, ar mânca tort oricând şi oricât!

ANDA

Bine, atunci aduc tortu'!

DAN

Şi cine mai mănâncă grătarele? Eu de ce muncesc aici?!

MAMA LUI DAN

Lasă că mai mâncăm după aia! Copiii vor tort!

ANDA

Mă duc să-l aduc!

ANDA intră în casă cu teancul de farfurii murdare şi mama ei se ridică şi o urmează.

FLASHBACK. INTERIOR. CASA SOȚILOR ALEXA. ZI.

ANDA şi mama ei sunt în bucătărie. ANDA pune farfuriile murdare în chiuvetă şi scoate farfurii curate din dulap. O vede pe mama în spatele ei.

ANDA

Lasă, mamă, că mă descurc! Du-te şi stai cu musafirii!

MAMA ANDEI

Dă-mi farfuriile, că le duc eu! Tu ia tortul.

ANDA

Bine.

ANDA se duce la frigider. VASI intră în casă şi se uită la CD-urile puse lângă CD player. Mama ANDEI se apropie de ea, din spate. ANDA scoate tortul din frigider.

MAMA ANDEI

(şoptit)

Ți-a venit?

ANDA

Poftim?

MAMA ANDEI

Am întrebat... dacă ți-a venit.

ANDA deschide un sertar şi începe să cotrobăie prin el.

ANDA

Mi-a venit...

MAMA ANDEI
(surprinsă)

Da?... Când?

ANDA

Azi dimineață.

MAMA ANDEI

Şi de ce nu mi-ai spus?...

ANDA se uită spre VASI. Acesta a schimbat CD-ul şi iese. ANDA se întoarce spre mama ei.

ANDA

Ştiam că eşti bucuroasă că mi-a întârziat 2 zile şi... am zis să nu-ți stric bucuria... Ți-aş fi zis oricum diseară... după ce plecau toți...

Mama dă din cap şi vrea s-o îmbrățişeze. ANDA se întoarce repede spre dulap şi mai scoate nişte farfurii.

ANDA

Nu-i nimic nou... Doar e a cincea inseminare ratată!

MAMA ANDEI

Lui Dan i-ai spus?

ANDA

Nu. O să-i spun diseară... Am zis... să nu-i stric cheful...

ANDA se întoarce din nou cu fața spre mama ei şi ia un şervet de bucătărie de pe masă. Începe să şteargă farfuriile pe rând, cu gesturi nervoase. Mama o urmăreşte, cu privirea plină de tristețe.

ANDA (CONT'D)

(ironică)

Aşa că... o să ne bucurăm şi o să sărbătorim în continuare faptul că... am împlinit treişstrei de ani!

MAMA ANDEI

(cu blândețe)

Eşti tânără, mamă!... Ai toată viața înainte!

ANDA continuă să şteargă farfuriile frenetic.

ANDA

Da,... asta spuneam! Hai să sărbătorim!

MAMA ANDEI

Anda!...

Mama se apropie de ANDA şi îi ia şervetul din mână. ANDA pune pe masă farfuria din mâna cealaltă. Se privesc, dar ANDEI pare că îi e greu să se uite în ochii mamei.

ANDA

Copilul meu ar fi avut acum 13 ani.

Mama îşi muşcă buzele şi ochii i se umezesc.

MAMA ANDEI

Anda, te rog!... Aşa o să înnebuneşti!... Nu te mai gândi la trecut, gândeşte-te la viitor!

ANDA
(cu disperare)

Nu pot!

DAN intră în casă şi le priveşte uşor surprins.

DAN
(neutru)

Ce faceți?

ANDA se întoarce repede şi ia tortul. Mama ia jumătate din teancul de farfurii.

ANDA

Dan, ajut-o pe mama să ducă farfuriile!... Şi haideți, că ne aşteaptă cu tortul!

ANDA iese în grădină, cu tortul, urmată de mamă şi de DAN.

PREZENT. PE MALUL UNUI LAC. NOAPTE.

ANDA e în acelaşi loc, pe malul lacului, privind în depărtare. Cheful nuntaşilor de la restaurant s-a mai potolit. Sunt mai puțini şi mai liniştiți. Stau la mese. Luminile sunt aprinse pe marginea lacului. De ANDA se apropie bărbatul pe care l-a văzut la pensiune, sărutându-se cu femeia căsătorită cu altcineva. ANDA se întoarce, un pic speriată.

BĂRBATUL II
(în germană)

Mă scuzați, aveți un foc?

ANDA stă puțin pe gânduri.

ANDA

I don’t speak German.

BĂRBATUL II
(pare uşurat)

Do you have a light?

ANDA

Sorry, I don’t smoke.

ANDA se ridică de pe bancă şi pleacă.

FLASHBACK. EXTERIOR. ÎN GRĂDINA CASEI SOȚILOR ALEXA. ZI.

Copiii strigă entuziasmați la vederea tortului. E un tort mare, cu multe lumânări pe margine.

FRATELE ANDEI

Aoleu! Chiar ați pus treiştrei de lumânări?

ANDA
(râde)

Nu, sunt de fapt, douăştrei!

VASI

Nici nu *arăci* mai mult!

ANDA

Mersi, mersi!

FETIȚA MARE

Mama, eu vreau floarea aceea mare!

SORA LUI DAN

Da, mamă, ție o să ți-o dea Anda!

ANDA

Vrei floarea? Atunci e rezervată pentru tine!

FRATELE ANDEI

Stați așa, că întâi trebuie să sufle în lumânări!

Fratele ANDEI aprinde lumânările cu o brichetă. DAN vine lângă ANDA şi o cuprinde de talie. Toți se ridică şi cântă, cam fals şi nesincronizat, dar cu entuziasm: „Mulți ani trăiască!... Anda să trăiască!”. DAN o sărută pe ANDA. După ce musafirii termină de cântat, ANDA se apleacă să sufle în lumânări.

FRATELE ANDEI

Stai, trebuie să-ți pui o dorință!

ANDA

Mi-am pus deja!

ANDA şi mama ei schimbă o privire rapidă. Mama e tot tristă. ANDA suflă, dar nu stinge decât o parte din lumânări. DAN o ajută şi se sting toate.

FRATELE ANDEI

O, slab, surioară, dacă nu te ajuta DAN nu reuşeai!

MAMA LUI DAN

Deci e o dorință care se va împlini doar cu ajutorul lui Dan!

ANDA şi DAN se privesc şi zâmbesc. ANDA începe să taie tortul. Ia floarea şi o pune în farfuria fetiței, care îşi freacă palmele, încântată. Muzica ce se aude din boxe e cam agresivă.

ANDA

Ce muzică e asta? Ce-ai pus, Vasi?

VASI

Ce aveți voi!

ANDA

Dane, nu te duci să pui ceva mai... digerabil?

DAN intră în casă şi pune „Valsuri celebre”.

TATĂL LUI DAN

Aşa!... Asta cade mai bine la burţile noastre pline de grătare!

Toți mănâncă tort. ANDA adună de pe masă.

MAMA LUI DAN

Anda, tu nu mănânci?

ANDA

Nu prea sunt cu torturile...

MAMA LUI DAN

Dar acum nu mai dansezi, nu mai trebuie să ții regim!

ANDA

Da, dar după aproape douăşcinci de ani de regim,... e cam greu să mă dezobişnuiesc!

MARA

Ar trebui să mănânci mai mult, să mai pui pe tine... Colesterolul e bun la... făcut copii!

ANDA se uită cu reproş la MARA care îi răspunde cu o privire nevinovată. ANDA continuă să adune de pe masă. DAN se ocupă de grătar. Din boxe se aude valsul „Dunărea Albastră”. VASI sare de pe scaun.

VASI

(către Dan)

Dan, *poci* să *invici* Anda la dans?

DAN

(mirat)

Eu nu prea le am cu valsul...

MARA

(râde)

De fapt, Vasi te-a întrebat dacă el poate s-o invite! Dar nu prea le are cu conjugarea verbelor!

DAN

(către Vasi)

Te rog!

VASI

(se întoarce spre Mara)

Te superi?

MARA

Vai de mine! Ea e profesionista... şi sărbătorita!

VASI se duce la ANDA şi se înclină ca un cavaler, întinzând mâna a invitație. ANDA e un pic surprinsă. Lasă farfuriile pe masă şi îi dă mâna. Se duc în mijlocul grădinii şi încep să danseze, aproape ca doi profesionişti. ANDA mai face câte o figură mai specială, de balerină, spre încântarea tuturor. VASI, în schimb, face figuri... semiprofesioniste, spre amuzamentul tuturor. Dansul se termină şi toți aplaudă şi strigă „Bravo!" DAN intră în casă şi revine după câteva momente.

DAN

Ia ascultați asta!

Începe dansul lui „Zorba grecul". Toți exclamă, entuziasmați, mai ales VASI. Dansatorii se aliniază repede. ANDA îi ia pe cei doi copii mai mari deoparte şi le arată pasul. Lângă ANDA vine şi fratele ei cu soția, şi tatăl lui DAN. DAN s-a prins în dans cu VASI şi cu MARA. Cele două echipe se unesc, la un moment dat. ANDA se desprinde şi fuge la masă, la umbră, unde stau celelalte femei. Ceilalți continuă dansul. DAN, VASI şi MARA ştiu mai bine, dar restul se chinuie din greu să țină pasul. ANDA se aşează la masă, lângă cumnata ei.

CUMNATA

Vorbeam de Mara... Ea cu ce se ocupă?

ANDA

Mara e colegă cu mine, e scenograf. Şi o pictoriță foarte talentată. Şi destul de cunoscută.

CUMNATA

Cum o cheamă?

ANDA

Mara Tihan.

CUMNATA

Aaa, da! Acum îmi amintesc de unde o ştiu! Am văzut-o la Cluj, la o expoziție!

MAMA ANDEI

Şi ai ținut-o minte?

CUMNATA

E... greu de uitat!

ANDA

(râde)

Corect!

CUMNATA

Şi el, e chiar grec?

ANDA

Da, dar e de 10 ani în România... Are nu ştiu ce afaceri. De fapt, îl cheamă Vasilios, dar i se zice Vasi.

CUMNATA

(râde)

Vorbeşte aşa de haios!

ANDA

(râde)

Da, e „mortal”!

Dansul s-a întețit şi dansatorii încep să se împiedice unii de alții, spre amuzamentul tuturor. În final, cad toți, unii peste alții, râzând în hohote şi aplaudând. MARA cade, ca din întâmplare, peste DAN. El râde, se ridică şi-i întinde mâna, s-o ajute. MARA, râzând, îi dă mâna şi se ridică şi ea. Când se uită în ochii lui, râsul i se transformă într-un surâs misterios.

PREZENT. INTERIOR. ÎN CAMERĂ, LA PENSIUNE. NOAPTE.

ANDA intră în cameră. Uşa era descuiată şi lumina din hol, aprinsă. Îl vede pe DAN dormind şi pare uşor surprinsă. Se duce la baie şi începe să caute în borseta ei cu cosmetice. Nu găseşte ceva şi scoate tot din ea, nervoasă. Se întoarce din nou în cameră şi ia cheile maşinii de pe masă. Iese în vârful picioarelor.

PREZENT. EXTERIOR. PARCAREA PENSIUNII. NOAPTE.

ANDA e la maşină. Chiar lângă maşină este un stâlp de iluminat care emite o lumină puternică. ANDA deschide maşina, aprinde lumina din interior şi începe să caute ceva în torpedou. Scoate un tub de medicamente. Îl ia şi închide portiera, lăsând lumina din interior aprinsă. Deschide portbagajul şi mai caută ceva într-un geamantan. Ia un tricou şi apoi închide portbagajul. Pleacă, închizând maşina fără să se mai uite înapoi.

FLASHBACK. INTERIOR. CASA SOȚILOR ALEXA. NOAPTE.

ANDA e acasă, îmbrăcată în cămaşă de noapte şi un capot elegant pe deasupra. Sună soneria şi ea aleargă la uşă. Deschide şi intră MARA. E îmbrăcată într-o rochie uşoară, de vară şi are în mână o poşetă mică. E plină de vervă, ca de obicei.

ANDA

Hai, dragă! Mersi c-ai acceptat să-mi ții de urât!

MARA

Dragă, sunt dispusă şi să mă mut la voi!... Aşa o casă!

ANDA

Nu-mi place să stau singură în casă noaptea!... Şi mi-era dor de o noapte de bârfe între fete!... Ți-e foame? Vrei să mănânci ceva?

MARA

Nu, dragă, nu mănânc la ore din astea! Ştii, silueta!

ANDA

Atunci, mergem direct în dormitor?

MARA

Parcă-mi sună cunoscut...

ANDA

(râde)

Fată rea!

ANDA o conduce pe MARA într-o cameră unde e un pat pregătit pentru dormit. MARA îşi pune poşeta lângă pat. Vede pe perete un tablou cam ciudat, în tonuri de roşu.

MARA

Ia te uită! Tabloul meu!

ANDA

Da! Vezi, l-am pus la loc de cinste!

MARA

Chiar îți place?... Sincer...

ANDA

Sincer... da. E cam... sângeros, dar îmi place!

MARA

Ei, roşul nu e doar culoarea sângelui! E şi culoarea pasiunii!... Lui Dan îi place?

ANDA

(râde)

Dacă nu-i plăcea, îmi zicea!

MARA

(ironică)

Mersi frumos!

ANDA

Acum, serios... E pasiune sau... e sânge?

MARA

Unde e pasiune, e şi sânge!... Şi invers!

ANDA

(râde)

Sună... horror!

MARA

Da, hai să ne uităm la un horror!

ANDA

Îți plac filmele horror?

MARA

Da!

ANDA

OK, căutăm ceva! Hai să mergem dincolo, la televizor.

Se duc în dormitorul ANDEI şi al lui DAN.

MARA

Să ştii că nu mi-am adus nimic de dormit!

ANDA

Aha, tu eşti ca Marilyn Monroe, dormi purtând doar un parfum!

MARA

Da, am mâncat usturoi!

ANDA

(râde)

Nu-i bai! Hai totuşi să-ți dau o pijama!

ANDA deschide un sertar cu pijamale.

MARA

Hai să vedem cu ce-l impresionezi pe domnul Alexa!

ANDA

Ei, ştii că pe bărbaţi îi impresionează doar ce e sub pijama!

MARA

Ia te uită!

MARA a găsit o cămăşuţă minusculă, de dantelă neagră.

ANDA

Asta mi-a dat-o acum, de ziua mea!

MARA

Ce drăguţ...! Pot s-o iau pe asta?

ANDA

(luată prin surprindere)

Ăăă,.. daaa...

MARA

Glumeam!... Hahaha! Ce faţă ai făcut!... Dacă te-ai fi văzut!

ANDA

Poţi s-o iei, dar...

MARA

Ştiu, dragă, sunt prea grasă! Cine se poate pune cu silueta ta de balerină?

ANDA

Nu eşti grasă deloc, nu te mai alinta! Eşti... voluptoasă!

MARA

(mândră)

Nu-i aşa?!...

MARA a găsit o cămaşă de noapte lungă, cu volănaşe şi foarte decentă.

MARA

Uite, mi-o iau pe asta de bunicuţă!

ANDA

(râde)

Asta mi-a dat-o soacră-mea!

MARA

Sper că nu e otrăvită!

ANDA râde şi mai tare. MARA ia cămaşa şi intră la baie. ANDA aprinde televizorul şi se întinde în pat. MARA iese din baie, îmbrăcată în cămaşa de noapte.

MARA

Mamă, ce de teste de sarcină şi de ovulație ai prin baie!

ANDA

(de parcă s-ar scuza)

Ei, aşa e... la mine...

MARA vede pe o poliță, printre cărți, un fel de diplomă în ramă, pe care scrie: „Pentru cea mai bună soție”. Mai este o poză cu ANDA şi DAN îmbrățişați şi zâmbitori.

MARA

(arată spre diplomă)

Ia te uită! Ce ascundeți voi în dormitor!

ANDA

Asta mi-a dat-o DAN în primul an de căsnicie! Şi o țin aici... pentru că...

MARA

Pentru că e un kitsch îngrozitor!... Zău, nu mă aşteptam de la domnul arhitect...

ANDA

(râde)

E un kitsch, dar e un kitsch... minunat!

MARA se aruncă pe pat şi stinge lumina. Camera e luminată doar de televizor şi de becul din hol.

ANDA

Şi zi... cum merge idila cu Vasi?

MARA

(revoltată)

Vasilios!

ANDA

Ei, hai, toată lumea-i spune Vasi, numai tu te încăpățânezi să-i spui... „Vasilios”!

MARA

Păi, aşa îl cheamă! Iar Vasi sună aşa de... românesc!

ANDA

(râde)

Adică naşpa!

MARA

Dragă, oricine te întreabă, eu sunt îmbârligată cu un om de afaceri grec, pe nume Vasilios!

ANDA

(o imită)

„Un om de afaceri grec...!” Hahaha! Are un magazin de mărgele!

MARA

Şi ce?!... Merge foarte bine! Gândeşte-te numai tu câte mărgele ai cumpărat!

ANDA

Corect!

MARA

Şi, de fapt, are şi alte business-uri! Ştii că are şi un sex-shop?

ANDA

(mimează curiozitatea)

Serios? Devine interesant...

MARA

Vezi?

ANDA

Şi...?

MARA

(face pe inocenta)

Ce?

ANDA

Ați folosit...?

MARA

Ce?

ANDA

(râzând)

Tot... sex-shopul!

MARA

(face pe ofensata)

Dragă, am să... eludez întrebarea ta,... ca un politician în devenire... ce sunt... şi am să-ți spun doar că... nu are nevoie de... ajutoare!

ANDA

(uşor ironică)

Sunt din ce în ce mai impresionată!

MARA

Poți să fii! Vasi... Vasilios e cel mai tare amant, cel puțin, din palmaresul meu! Number one!

ANDA

Serios?... Mă bucur...

MARA

(se încruntă uşor)

De ce te bucuri?

ANDA

(surprinsă)

Zic şi eu aşa... Mă bucur... pentru tine... Că eşti fericită cu el...

MARA tace, privind la televizor.

MARA
(calmă)

Cine a zis ceva de fericire?

Acum ANDA nu-şi găseşte cuvintele. MARA se ridică în capul oaselor, cu spatele la ANDA.

MARA (CONT'D)
(foarte rar)

Ştii,... oamenii nu mai reuşesc să simtă ca pe vremuri... Au inventat drogurile ca să mai simtă fericire,... au inventat sex-shop-urile ca să simtă plăcerile iubirii,... încearcă în fel şi chip să-şi inducă artificial starea de fericire,... de dragoste... Dar... nimic nu te poate face să te simți... ca atunci când iubeşti!...

Tac amândouă câteva momente, bulversate de întorsătura discuției. MARA se întoarce spre ANDA.

MARA (CONT'D)

Ştiai...?

ANDA

Ştiu cum e... să iubeşti...

MARA

Eşti o norocoasă...

ANDA

Ştiu...

MARA se întoarce din nou cu spatele la ANDA. ANDA se ridică şi ea şi îşi pune brațul pe umerii MAREI, protector.

MARA

Cred că e mai bine să iubeşti... chiar dacă nu eşti iubit... decât să nu iubeşti şi să fii mort pe dinăuntru... Eu am crezut, la un moment dat, că sunt moartă pe dinăuntru... Dar nu sunt...

ANDA îşi strânge braţul mai tare în jurul umerilor MAREI.

ANDA

Şi... cine e?

MARA

(ca în transă)

Cine?...

ANDA

Pe... cine iubeşti...

MARA

(parcă s-ar trezi brusc)

Nu contează...

ANDA

Cum nu contează?... Nu suntem cele mai bune prietene?...

MARA

Oricum... e *luat*...

ANDA

Aaa...

Tac vreo câteva momente.

MARA

(arată spre televizor)

De... Angelina Jolie!

ANDA

(râde)

Eşti nebună!...

Râd şi se bat cu pernele.

PREZENT. INTERIOR. ÎN CAMERĂ, LA PENSIUNE. NOAPTE.

ANDA iese din baie, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte scurtă şi vaporoasă. DAN doarme, întors cu faţa la perete. ANDA se aşează cu grijă în pat, în poziţie semiculcat, trage un colţ de pătură peste ea şi se întoarce spre DAN. El simte mişcare şi se întoarce în somn. Murmură ceva şi mişcă din cap de parcă l-ar chinui coşmarurile. ANDA îşi apropie uşor faţa de a lui. Oftează (fiindcă simte miros de alcool). DAN simte din nou mişcarea ei şi deschide uşor ochii. ANDA îl priveşte cu duioşia şi îngăduinţa unei mame care şi-a prins copilul făcând ceva rău.

ANDA
(şoptit)

Dan... ai băut?... Dănuţ!...

DAN
(prin somn)

Da... iubita mea...

ANDEI i se umplu ochii de lacrimi. Se lasă uşor pe pernă, până când faţa ei ajunge în dreptul feţei lui. Ridică mâna uşor şi îl mângâie prin aer, cu palma foarte aproape de obrazul lui, dar fără să-l atingă. Apoi îşi retrage mâna şi continuă să-l privească.

ANDA
(şoptit)

Dănuţ... mă iubeşti?

DAN deschide puţin ochii, dar nu pare conştient. Zâmbeşte abia perceptibil şi o mângâie uşor pe obraz.

ANDA
(mai clar)

Dan... mă iubeşti?

DAN deschide ochii mai tare şi abia acum pare să o vadă. Dar e ameţit de somn şi de alcool. Are un început de zâmbet, apoi se uită mai bine la ea şi zâmbetul i se stinge.

DAN

(mormăind, ca prin somn)

M-ai mințit... m-ai mințit!

DAN se întoarce cu spatele la ANDA, trăgând pătura şi lăsând-o total descoperită. ANDA plânge încet, încercând să-şi înăbuşe suspinele.

PREZENT. INTERIOR. LA PENSIUNE. ZI.

DAN şi ANDA sunt la recepție. DAN predă cheia camerei. Are geanta la picioare. ANDA are o plasă în mână şi stă cuminte la oarecare distanță de el. Are cearcăne evidente. DAN a terminat formalitățile, ia cheile maşinii, geanta şi iese. ANDA iese după el, cu paşi înceți.

PREZENT. EXTERIOR. PARCAREA PENSIUNII. ZI.

DAN apasă pe telecomandă în timp ce se apropie de maşină. Maşina nu reacționează. DAN se încruntă şi mai încearcă o dată. Ajunge la maşină şi trage de portieră. E deja nervos. Pune geanta jos şi deschide portiera cu cheia. Urcă la volan şi încearcă să pornească motorul, fără succes. Înjură printre dinți şi mai încearcă o dată. Tot degeaba. Mormăie nervos şi verifică farurile. Sunt oprite. Se uită la luminile din interior şi le vede în poziția „on”. Sare afară din maşină. ANDA stă în spatele maşinii, speriată. DAN o priveşte amenințător. De la un balcon al pensiunii îi urmăreşte un tânăr (VLAD), îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni scurți.

DAN

Ai umblat aseară la maşină?!

ANDA

(intimidată)

Da... Mi-am uitat pastilele... şi am venit să le iau...

DAN

(abia controlându-şi furia)

Ai lăsat lumina aprinsă în interior!

ANDA

(nesigură)

Da...?

DAN

Şi s-a descărcat bateria!

ANDA

(mirată şi speriată)

Doar de la lumina din interior...? Se poate?

DAN

(ironic)

După cum se vede, da! Maşină nouă, de şapte luni, dracu s-o ia!

DAN se urcă în maşină şi mai încearcă să pornească motorul. Nu reuşeşte. Iese şi începe să se plimbe în lungul maşinii, ca un leu în cuşcă. ANDA e în aceeaşi poziție, cu plasa în mână. DAN se opreşte brusc în dreptul ei.

DAN (CONT'D)

Tu încerci să mă scoți din minți?... N-ai făcut destul?!

ANDA stă ca un condamnat căruia i se citeşte sentința. DAN se enervează şi mai tare când vede că ea nu spune nimic.

DAN (CONT'D)

Zău, am impresia că-ți bați joc de mine!... Eu sunt prostul tău!... Mai bine te lăsam să iei avionul! Cine dracu m-a pus...?!

ANDA tace, vinovată.

DAN (CONT'D)

Acum ce să fac?... Zi tu!

ANDA

(încet)

Mă duc la recepție...

DAN

Ce să faci la recepție?!

ANDA

Să întreb dacă nu ne pot ajuta...

DAN începe să se plimbe iar, ca leul. ANDA intră la recepție. VLAD, tânărul din balcon, intră în cameră.

PREZENT. INTERIOR. O CAMERĂ, LA PENSIUNE. ZI.

E o cameră cu două paturi separate. Pe un pat dorm un băiat şi o fată, îmbrățișați. VLAD intră din balcon în cameră şi-şi ia tricoul aruncat pe un scaun. Ia o legătură de chei de pe masă. Se duce la băiatul adormit şi-l scutură.

VLAD

Mişu!... Hei, Mişule!

MIŞU deschide ochii cu greu.

VLAD

Mişu, tu parcă aveai cabluri de alimentare în maşină...?

MIŞU
(ca prin somn)

Îhî...

VLAD iese în grabă.

PREZENT. INTERIOR. LA RECEPȚIA PENSIUNII.ZI.

VLAD trece grăbit pe lângă ANDA, care vorbeşte de zor cu recepționera, în germană.

PREZENT. EXTERIOR. PARCAREA UNEI PENSIUNI. ZI.

VLAD se duce la maşina lui MIŞU şi îşi face de lucru pe lângă ea. Îl urmăreşte cu coada ochiului pe DAN, care îl priveşte fix. DAN se mai plimbă puțin şi vede că maşina lângă care e VLAD are număr de România.

DAN

Român?...

VLAD

Toată ziua.

Fața lui DAN se destinde puțin. Se duce la VLAD şi dau mâna.

DAN

Salut. Dan.

VLAD

Salut. Vlad.

DAN

În vacanță?

VLAD

Da. Am fost la un concert, la Viena.

DAN

Nu ai..., din întâmplare, nişte cabluri de alimentare, că mi s-a descărcat bateria...

VLAD

Să mă uit... Parcă are Mişu... Nu e maşina mea.

VLAD caută prin portbagaj, unde e o dezordine de nedescris.

VLAD

Dar cum de s-a descărcat?

DAN

Am uitat lumina din interior aprinsă... Nevastă-mea... În fine...

VLAD găseşte cablurile şi le scoate cu un zâmbet triumfător. DAN se luminează şi el. VLAD se urcă la volan şi aduce maşina în faţa celei a lui DAN. DAN între timp a deschis capota. VLAD o deschide şi el şi DAN conectează cablurile. Apoi urcă în maşină şi porneşte motorul. E deja mult mai relaxat. Iese din maşină şi decuplează cablurile. VLAD le ia.

DAN

(îi strânge mâna)

Mersi. Ne-ai salvat! Avem mult de mers azi!

VLAD

Da? Până unde?

DAN

Până la Braşov!

VLAD

Sunteți din Braşov?

DAN

Da.

VLAD

OK. Drum bun!

DAN

Mersi de ajutor!

VLAD

Cu plăcere!

DAN se apucă să aranjeze genţile în portbagaj. ANDA iese din pensiune şi se apropie de maşină.

ANDA
(cu teamă)

Ai rezolvat?

DAN
(„acru”)

Da. M-a ajutat băiatul...

VLAD

Bună ziua.

ANDA

Bună ziua. Mulţumim.

VLAD
(zâmbeşte)

Cu mare plăcere...

ANDA stă de parcă nu ar îndrăzni să se urce în maşină. VLAD duce maşina lui MIŞU la locul ei. ANDA se apropie de DAN, care aranjează portbagajul, şi pune plasa pe care o avea în mână peste celelalte bagaje. DAN o ia nervos şi o repoziţionează, apoi trânteşte uşa portbagajului. VLAD a apărut din nou lângă ei.

VLAD

Ştiţi,... eu am venit cu prietenii mei la concert, la Viena. Dar ei mai vor să stea vreo două zile în Budapesta... Iar eu m-aş duce direct acasă... Eu sunt din Bucureşti... N-aţi putea să mă duceţi până la Braşov?

DAN şi ANDA se privesc scurt. Sunt surprinşi şi nu prea încântaţi.

DAN

(ezitant)

Ăăă, ştii... soția mea nu se simte prea bine... Poate că ne mai oprim... într-un loc...

ANDA

Din partea mea, e în regulă...

VLAD se uită din nou la DAN. DAN o priveşte pe ANDA, nemulțumit că nu îl susține. Pare să caute o soluție salvatoare. VLAD îl priveşte cu o inocență dezarmantă.

DAN

Bine. Te luăm!

VLAD

Mulțumesc frumos!

DAN

Dacă te mişti repede!

VLAD

Fug doar să-i las cheia lui Mişu şi să-mi iau rucsacu'!

DAN

Ok.

VLAD

Auziți, să nu iau şi cablurile, în caz că mai avem probleme pe drum?

DAN

Da, n-ar fi o idee rea. Dacă prietenul tău e de acord.

VLAD

Sigur!

VLAD fuge în interiorul pensiunii. ANDA se urcă pe bancheta din spate şi DAN se aşează la volan. Îşi scoate telefonul din buzunar şi apelează pe cineva.

DAN

Salut, Fane!... *(Râde)* N-am dispărut... n-am avut probleme!... Da, vezi cum sunt oamenii, te sună numai când au probleme... Te-am sunat să văd ce mai faci!... *(Râde)* Bravo, mă! Aşa trebuie!... Bine, uite care-i problema!... Sunt în Austria şi am uitat peste noapte lumina din interior aprinsă... şi mi s-a descărcat bateria! E posibil?!... Nu, farurile nu... Am pornit-o, m-a ajutat cineva!... Aşa zici? Păi o aduc s-o vezi, normal! Întrebarea e: pot să ajung acasă?... Ok!... Vorbim!... Pa!

Apare VLAD care vrea să se urce, cu tot cu rucsac, pe bancheta din spate.

ANDA

Nu, stai în față! Eu stau în spate ca să pot dormi, din când în când... Nu, lasă rucsacul, o să-l pun aici, jos... În portbagaj nu mai este loc...

VLAD lasă rucsacul în mâinile ANDEI şi se urcă în față, lângă DAN. Pornesc.

PREZENT. ÎN MAŞINĂ. ZI.

ANDA, care stă pe bancheta din spate, se apropie de spătarul scaunului pe care stă VLAD.

ANDA

Şi la ce concert ai fost?

VLAD

(se întoarce pe jumătate)

La U2.

ANDA

(surprinsă)

Îți place U2?

VLAD

Foarte mult!

ANDA

N-aş fi crezut că cineva de vârsta ta... Câți ani ai?

VLAD

19. Dumneavoastră vă place?

ANDA

Spune-mi ANDA.

VLAD

Ok. Ție îți place?

ANDA

Da, foarte mult...

VLAD

(amuzat de jocul de cuvinte)

U2?

ANDA

(se „prinde”)

Da... Me too! U2?

VLAD

Me too... U2?

Râd amândoi. DAN rămâne serios, concentrat pe condus.

VLAD(CONT'D)

Am şi CD-ul cu „*Best of*” la mine!... Acolo, în buzunarul rucsacului!

ANDA

Da?

ANDA caută şi scoate CD-ul. Se uită la el şi apoi i-l dă lui VLAD.

ANDA

Fain!

VLAD scoate CD-ul din carcasă şi îl ține în mână, nehotărât, de parcă ar aştepta aprobare.

ANDA

Lasă, lui Dan nu-i place...

DAN nu răspunde. Cu privirea înainte, ia CD-ul din mâna lui VLAD şi îl introduce în player.

VLAD
(către Anda)

Ce piesă-ți place?

ANDA

I can't live... with or without you...

ANDA se uită la DAN în oglinda retrovizoare. Şi el o priveşte, o fracțiune de secundă. VLAD caută piesa indicată de ANDA. Când aude melodia, VLAD începe să se legene pe ritm şi cântă, pe ici pe colo. ANDA stă prăbuşită pe spătar, din nou tristă şi îngândurată.

FLASHBACK. LA OPERĂ, ÎN BRAŞOV. ZI.

ANDA e în sala de spectacole a operei şi pregăteşte coregrafia unui spectacol, împreună cu un grup de balerini, echipați de repetiții. Vorbeşte cu cei doi primi-soliști.

ANDA

E adagio, dragii mei! Duet!... Tandrețe, pasiune!... Nici o mişcare bruscă! E ca o plutire!... Ca un vis!

Îi arată primei-balerine cum să interpreteze duetul, dansând în locul ei, cu partenerul ei, câțiva paşi. Apoi vrea să-i cedeze locul balerinei, dar partenerul o ține de mână şi continuă dansul. ANDA se lasă în voia muzicii şi a tentației dansului şi interpretează duetul cu atâta pasiune încât, la final, ceilalți izbucnesc în aplauze. În sală intră o fată îmbrăcată obişnuit, de zi, şi se apropie de scenă.

FATA

Anda, te caută cineva!

ANDA se întoarce spre ea.

ANDA

Cine?

FATA

Un... domn. Zice că e taică-to...

PREZENT. ÎN MAŞINĂ. ZI.

DAN conduce. VLAD ascultă muzica dată foarte încet şi îngână câteodată. ANDA stă întinsă pe bancheta din spate, cu capul pe haina împăturită şi picioarele îndoite. Are ochii larg deschişi. Deodată, sună telefonul, în buzunarul lui VLAD. El îl scoate rapid din buzunar şi opreşte apelul. ANDA se ridică în capul oaselor. VLAD se întoarce spre ea.

VLAD

Scuze...

ANDA

Nu-i nici o problemă... Nu dormeam, puteai să vorbeşti!

VLAD

A, nu, nu era important! Mama!...

ANDA

(se încruntă puțin)

Cum, mama nu e importantă?

VLAD

Ei, mă tot verifică!

ANDA

(dojenitoare)

Păi, asta face o mamă! E îngrijorată, probabil!

VLAD

Nu,.. ştie că mă descurc!

ANDA

Oricum, sun-o! Se va îngrijora dacă nu răspunzi!

VLAD

Bine, o sun...

VLAD ia telefonul şi apelează.

VLAD

Alo!... Bună, mamă!... Sunt pe drum... Da, vin acasă!... De la Viena!... Nu, am greşit, nu era la Budapesta!... Mişu m-a informat greşit... Supermişto! Am dormit la o pensiune... cu Mişu!... Cu nişte prieteni... La noapte... Stai liniştită... Bine, te sun... Paaa!

ANDA

Scuze,... poate nu-i treaba mea... Dar mama ta nu ştie că ai fost la Viena?

VLAD

Mişu mi-a zis iniţial că e la Budapesta!... A fost ceva aşa, din senin!... Mi-a zis că are un bilet în plus la U2! Şi am plecat!... Sunt în vacanţă, aşa că sunt liber să fac ce vreau!

ANDA

Da, dar măcar să le spui unde eşti...!

VLAD

Oricum nu prea îi interesează!

ANDA

Ei, nu vorbi aşa!

DAN

(un pic ironic)

Dar cât a fost biletul la concert?

VLAD

Mult...

DAN

Şi camera la hotel...

VLAD

(plictisit)

Da, aşa e, mi-au dat bani!... Dar i-am câştigat!

DAN

Cum?

VLAD

Am un contract cu tata! Şi l-am respectat!... Mi-am luat toate examenele din anul ăsta cu note peste 8!

DAN

Bravo!

VLAD

Mulţumesc!

DAN

(serios)

Ziceam pentru taică-to!

VLAD

(înciudat)

Aaa!

DAN

(râde)

Hai că glumeam!

VLAD

Oricum e facultatea pe care a vrut-o el!

DAN

Ce facultate?

VLAD

Drept.

DAN

Şi tu... ce-ai fi vrut?

VLAD

Film, regie... fotografie... din astea!

ANDA

Frumos!

VLAD se întoarce şi trage de rucsac. Caută ceva în el.

VLAD

Am aici aparatul foto...

Găseşte aparatul.

VLAD
(mândru)

Superprofi!

DAN se uită la aparat.

DAN

Da, fain!

VLAD

Am făcut poze la concert...

VLAD caută în aparat.

ANDA

Da?... Pot să văd?

VLAD

Da.

Îi dă aparatul şi ANDA începe să se uite, fascinată. VLAD se întoarce în față. ANDA se uită la el şi la DAN şi zâmbeşte.

PREZENT. EXTERIOR. PARCAREA UNUI HYPERMARKET DIN BUDAPESTA. ZI.

DAN opreşte maşina.

DAN

Eu mă duc să mă întâlnesc cu Zsolt, sus, la restaurant. Avem ceva de vorbit. Nu stau mult.

ANDA

Bine.

DAN

Poți... puteți să mergeți şi voi la shopping... între timp.

ANDA

(ironică)

Da, desigur!

DAN

Atunci... ne vedem la maşină... într-o juma' de oră?

ANDA

Lasă-mi mie cheile. Nu cred că stau atâta.

DAN

Bine.

Coboară toți din maşină, DAN îi dă cheile ANDEI şi pleacă. ANDA se uită nehotărâtă spre clădirea imensă ca şi cum n-ar şti ce să facă. Se îndreaptă spre intrarea unui magazin, urmată de VLAD. El îi admiră silueta. ANDA arată foarte bine în ținuta „de drum", pantaloni scurți şi un tricou. ANDA intră în magazin şi se duce,

ca teleghidată, spre raionul pentru femei. El o urmează şi acolo. Ea observă şi pare uşor mirată, chiar iritată.

ANDA

Aici e pentru femei...

VLAD

A, da!

ANDA

(îi arată)

Acolo e raionul pentru bărbați.

VLAD

Da, da...

VLAD se duce încet spre raionul pentru bărbați, uitându-se cu coada ochiului la ea. ANDA se uită în jur de parcă n-ar înțelege ce caută acolo. Mimează un pic de interes față de nişte articole puse pe umeraşe, se mai învârte puțin, năucă, şi se îndreaptă spre ieşire. Merge pe aleea cu magazine până când găseşte o bancă şi se aşează. Vlad a urmărit-o discret. Vine până la bancă şi se opreşte în fața ei.

VLAD

Te simți rău?

ANDA

Ăăă... nu prea am chef de shopping.

VLAD

Când o femeie n-are chef de shopping, e grav!

ANDA râde uşor, mai degrabă trist.

VLAD

De ce râzi?

ANDA
(zâmbind)
Câteodată vorbeşti ca un om mare.

VLAD
Cum adică? Sunt un om mare!... Am aproape 1,90!

ANDA
Da,... dar nu eşti un om mare.

VLAD
Hmmm! Asta ce-a fost?... O jignire?

ANDA
Nu, mai degrabă un sfat...

VLAD
Un sfat?... N-am înțeles... În ce constă... sfatul?

ANDA stă puțin pe gânduri.

ANDA
(mai în glumă, mai în serios)
Să fii conştient că... încă nu eşti matur şi... n-ai destulă minte şi... să ai grijă ce faci.

VLAD
(zâmbind)
Wow!... Profund!

VLAD se aşează pe bancă, lângă ea.

VLAD
Dar ştii... eu am senzația că am destulă minte!

ANDA
Da, cunosc senzația... Eşti sigur că faci ce trebuie... nu asculți de nimeni...

VLAD

(ironic şi suspicios)

Interesant!... Mai ai şi alte sfaturi?

ANDA

(tot zâmbind)

Mai vrei... şi alte sfaturi?

VLAD

Te rog,... sunt numai urechi!

ANDA râde, dar tot trist.

ANDA

Bine. Îți mai dau un sfat. Dar serios!

VLAD

Ok!

ANDA

Să-ți apreciezi mai mult părinții.

VLAD se întoarce spre ea şi o priveşte cu atenție, de parcă ar vrea să-i ghicească gândurile.

VLAD

Îi apreciez... De ce crezi că nu?

ANDA tace, ca şi cum ar fi evadat din nou în lumea ei şi ar fi uitat de el. El observă pe brațul ei drept o pată mare, vânătă.

VLAD

Ce-ai pățit acolo?

ANDA

(se uită la braț)

A, nimic... Nişte analize... N-am presat destul locul injecției...

ANDA îşi acoperă vânătaia cu cealaltă palmă.

VLAD

Pot să-ți dau şi eu un sfat?

ANDA

(mirată)

Poftim?... Ce sfat?

VLAD

Să nu-l mai laşi pe soțul tău să se poarte aşa cu tine.

ANDA

(oarecum surprinsă)

Cum... aşa?

VLAD

Am văzut scena de dimineață... Eram în balcon, la pensiune...

ANDA

Aaa,... era supărat...

VLAD

Îl aperi...?

ANDA

Eu... am fost de vină... Am uitat lumina aprinsă în maşină...

VLAD

N-ai comis o crimă!

ANDA

(încet)

Ba da... În fine,... e ceva mai complicat...

VLAD

L-ai înşelat?

ANDA îl priveşte cu reproş. Se ridică de pe bancă.

ANDA

Mă duc la maşină.

ANDA porneşte spre maşină şi VLAD după ea.

VLAD
(din mers)

Deci l-ai înşelat!

ANDA
(un pic nervoasă)

Nu l-am înşelat!

VLAD

Atunci, ce-ai făcut?

ANDA

Nu e treaba ta!

VLAD

O să divorţezi?

ANDA

Nu e treaba ta!... Du-te la shopping!

VLAD

Nu am chef de shopping!

ANDA

De ce?

VLAD

Sunt bărbat!

ANDA râde uşor. A ajuns la maşină, urmată de VLAD.

ANDA

De ce te ții coadă după mine?

VLAD

(şmecher)

Din acelaşi motiv.

ANDA dă din cap cu reproş şi se urcă pe bancheta din spate. El se duce la cealaltă portieră şi se urcă în maşină, lângă ea. ANDA îl priveşte surprinsă.

ANDA

Ce faci?...

El o priveşte „intens”.

VLAD

Deci, nu l-ai înşelat?...

ANDA

Nu că ar fi treaba ta, dar nu, nu l-am înşelat...

VLAD

Nici cu gându'...?

ANDA

(râde uşor)

Da' ce eşti tu, popă?

VLAD

Eşti foarte frumoasă când zâmbeşti...

ANDA

(încă îngăduitoare)

Te dai la mine?

VLAD
(serios)

Da.

ANDA pare amuzată, dar şi îngrijorată şi se uită pe geam ca şi cum s-ar teme să nu apară DAN.

VLAD

Am vreun succes?...

ANDA
(zâmbetul i se stinge)

Nu. Aş putea... să-ți fiu mamă.

VLAD

Nu cred...

ANDA

Mi-ar fi plăcut să am un băiat ca tine...

ANDA nu se poate abține şi îl mângâie uşor pe obraz, zâmbind trist. El interpretează drept o încurajare, o prinde uşor de talie şi o sărută delicat. ANDA închide ochii, apoi îi deschide brusc şi se smulge din brațele lui.

ANDA

Cred că am înnebunit!... Du-te în față!... Poate vine DAN!

ANDA îl împinge pe VLAD afară din maşină. El se urcă înapoi, în față.

ANDA (CONT'D)

Doamne!... Cât e ceasul?

VLAD

Ăăă... Unşpe şi zece.

ANDA

O, doamne,... am uitat!

VLAD

Ce-ai uitat?...

ANDA

Ăăă... am uitat să-i spun lui Dan să ia ceva de mâncare!... Nu te duci tu să iei ceva?

VLAD

Dar nu ne oprim să mâncăm undeva, la amiază?

ANDA

Nu ştiu ce planuri are Dan! Ar fi bine oricum să avem ceva la noi... Te duci?

VLAD

Da. Ce vrei să iau?

ANDA

Pentru noi, două-trei sandwich-uri... Şi o ciocolată pentru mine! Şi ia-ți şi tu ce vrei... Ai forinți?

VLAD

Nu.

ANDA

Îți dau eu.

ANDA scoate din poşetă câteva bancnote şi i le dă lui VLAD.

VLAD

Eu îți dau în schimb lei.

ANDA

Fii serios. Hai, du-te.

VLAD coboară din maşină. ANDA aşteaptă să se îndepărteze, coboară din maşină, se duce la portbagaj, scoate cutia cu medicamente şi se pregăteşte pentru injecție.

FLASHBACK. INTERIOR. UN SALON DE SPITAL. DIMINEAȚA.

ANDA e trează, în timp ce toate pacientele din celelalte paturi dorm. Tocmai a ieşit din baie, îmbrăcată într-un capot şi are părul prins cu o agrafă. Se dezbracă de capot şi îşi ia un fel de halat alb, legat cu şireturi în față. Cu mişcări încete, îşi scoate cerceii şi verigheta şi le pune în poşeta atârnată de capătul patului, se aşează pe pat şi aşteaptă. O asistentă vine şi îi face o injecție intramusculară. Apoi îi înțeapă venele de la încheieturile ambelor mâini şi ataşează două branule. Îi pune o bonetă pe cap şi o aşează pe un scaun cu rotile. În timp ce asistenta împinge scaunul spre uşă, o pacientă se trezeşte. Îi zâmbeşte ANDEI şi-i arată că-i ține pumnii.

PACIENTA
(şoptit)

Succes!

ANDA îi zâmbeşte înapoi şi murmură: „Mulțumesc!”.

FLASHBACK. INTERIOR. O SALĂ DE OPERAȚIE. ZI.

ANDA e întinsă pe masa de operație. Vede, ca prin ceață, multe cadre medicale roind în jurul ei. O asistentă îi leagă mâinile şi picioarele de masa de operație. I se ataşează perfuzii la branule şi, în câteva secunde, imaginea începe să i se întunece, până la întuneric total.

PREZENT. ÎN MAŞINĂ. ZI.

DAN conduce, încruntat. VLAD scrie mesaje pe telefon. ANDA desface o ciocolată.

DAN
(întoarce capul spre Vlad)

Tu diseară te duci acasă... cu trenul, nu?...

VLAD

(surprins)

Da...

DAN

Deci te lăsăm la gară...

VLAD

Da.

DAN

Ar trebui să te interesezi ce trenuri sunt.

VLAD

Aaa,... sunt destule! Găsesc eu unul... Nu contează la ce oră ajungem...

DAN

Pe la 9.

VLAD

E perfect.

ANDA rupe ciocolata în patru şi vrea să îi servească pe DAN şi pe VLAD. Întinde mâinile cu ciocolata în spațiul dintre scaunele din față, mai aproape de VLAD decât de DAN.

ANDA

Vreți?

DAN dă uşor din cap în semn de negație. VLAD se întoarce şi vrea să rupă doar o tabletă din ciocolată.

VLAD

Doar o bucățică...

ANDA

Nu, te rog, ia una dintre bucățile astea!

VLAD

Nu, iau doar o bucățică... să nu refuz...

VLAD rupe o bucățică, dar ea se sfarmă şi din ea curge un lichid maroniu, care pătează scaunul. DAN se întoarce, nervos.

DAN
(către Anda)

Ce faci cu ciocolata aia?!

VLAD
(speriat)

Scuze... am scăpat-o!

DAN nu-l bagă în seamă. ANDA scoate repede un şervețel şi încearcă să curețe scaunul.

ANDA
(de parcă s-ar scuza)

Mi-era foame...

DAN

De ce nu mănânci sandwich-ul?!... Ți-ai luat sandwich!

ANDA

Am încercat, dar... nu pot.

DAN

Cum... nu poți?

ANDA

Mi s-a făcut rău... Nu ştiu, cred că e vechi...

VLAD

Da?... Eu l-am mâncat pe al meu fără probleme.

ANDA

Înseamnă că eu am ceva...

Tac toți câteva momente.

DAN

(cu jumătate de gură)

Vreți să ne oprim... să mâncăm? O să ajungem... cam târziu!

ANDA

Eu aş mânca o supă... Nu cred că pot mânca altceva... Şi Vlad ar trebui să mănânce mai serios, dacă în seara asta se duce până acasă...

VLAD

Nu vă faceți probleme pentru mine... Sunt foarte rezistent!

ANDA

Ei, acuma nu trebuie să mori de foame pentru că noi... ne grăbim!

ANDA şi DAN îşi aruncă priviri tăioase prin oglinda retrovizoare.

PREZENT. INTERIOR. LA UN RESTAURANT, ÎN ROMÂNIA. ZI.

ANDA, DAN şi VLAD stau la o masă şi se uită în meniuri. Au deja pe masă pahare cu apă, iar VLAD bea Cola. ANDA închide meniul după câteva secunde şi îl pune pe masă. VLAD o priveşte mirat.

VLAD

Gata?... Te-ai hotărât deja?

ANDA

Eu iau doar o supă...

VLAD

Ții regim?

ANDA

Nu. Dar nu vreau să-mi fie rău în maşină...

DAN

(închide meniul)

V-ați hotărât?

VLAD

Da.

DAN îi face semn chelnerului, care vine la masa lor.

CHELNERUL

Spuneți, vă rog.

ANDA

O supă de pasăre cu tăiței.

DAN

Mușchi de vită cu cartofi prăjiți și o salată asortată.

VLAD

Și eu la fel...

CHELNERUL

Ca domnul?

VLAD

Da.

CHELNERUL

Bine, am notat.

Chelnerul pleacă. Cei trei rămân tăcuți și cam stingheri. Din fericire, lui DAN îi sună telefonul în buzunar și el răspunde și se ridică de la masă.

DAN

Alo, da...? Ai fost?... Și ce-a zis?...

DAN iese din restaurant. ANDA pare absentă, se joacă cu șervețelul de pe masă. VLAD o privește cu atenție.

VLAD

Ce de telefoane primește Dan!... E inginer... sau așa ceva?

ANDA

E arhitect. Şi are o firmă de construcţii...

VLAD

Şi tu?

ANDA

Eu sunt coregraf... la operă.

VLAD

La Braşov?

ANDA

Da.

VLAD

Deci aşa se explică... silueta de balerină...

ANDA

Da... Am fost şi balerină...

VLAD

Şi?... Te-ai pensionat?

ANDA

Oarecum...

VLAD

Eşti cea mai sexy pensionară pe care am văzut-o în viaţa mea!

ANDA

(zâmbeşte)

Ce compliment!

VLAD

Da, a fost cam aiurea!... Dar pot şi mai bine!

ANDA îşi întoarce repede privirea spre uşa bucătăriei.

ANDA

Oare nu ne aduce măcar pâinea?... Mi-e aşa de foame! N-am mâncat mai nimic azi, decât o bucăţică de ciocolată!

VLAD

Îmi pare rău pentru faza cu... ciocolata...

ANDA

O, nici o problemă!... Dan e cam exagerat în privința asta... Îşi iubeşte maşina... *(Zâmbeşte uşor)* Ca toți bărbații...

VLAD

(şmecher)

Eu n-am maşină... Mi-o mai dă tata, din când în când... Deci bărbații îşi iubesc maşinile... mai mult decât soțiile?

ANDA îl priveşte mustrător-îngăduitor.

ANDA

Nu ştiu... Tu să-mi spui... peste vreo 10 ani, când o să ai soție şi maşină...

VLAD

E foarte supărat, aşa-i?...

ANDA

(îngândurată)

O să-i treacă...

VLAD

Eşti sigură?...

ANDA

(oftează)

Nimic nu e sigur pe lumea asta... Decât moartea... şi taxele.

VLAD

Cred că nu mă prea place... Dan.

ANDA

Nu, doar că... ai picat într-un moment... cam nepotrivit... Dar nu e vina ta!

VLAD tace câteva momente.

VLAD

Eu cred că am picat... la momentul potrivit.

Mâna lui VLAD alunecă uşor pe masă şi degetele lui ating degetele ANDEI. Ea îşi retrage repede mâna.

ANDA

Nu,... te rog.

VLAD

Dan e afară, vorbeşte la telefon... Îl văd prin perdea, stă cu spatele.

ANDA

Nu contează... Trebuie să încetăm... jocul ăsta...

VLAD

De ce...? Ți-e frică de ce simți... când te ating?

Tac amândoi şi se privesc. Chelnerul vine şi pune salata pe masă, apoi aranjează tacâmurile. ANDA întoarce capul în altă parte.

FLASHBACK. EXTERIOR. O PISTĂ DE ALERGARE ÎNTR-UN PARC. ZI.

ANDA şi MARA sunt îmbrăcate sportiv şi aleargă. Sunt obosite şi transpirate. ANDA vede o bancă şi se aşează. MARA rămâne în picioare, răsuflând greu.

ANDA

Hai, stai jos un pic!...

MARA

Mai fac o tură!

ANDA

Ai înnebunit?... Hai, stai, nu vezi că eşti terminată?... De ce tragi aşa de tine?...

MARA se aşează lângă ea. Îşi şterge transpiraţia de pe frunte.

MARA

(din senin)

Sunt gravidă...

ANDA

(surprinsă)

Ce?!... Glumeşti!

MARA

Nu glumesc... Chiar n-am chef de glume.

ANDA

În cât timp?

MARA

4 săptămâni...

ANDA

(suspicioasă)

Te-ai împăcat cu Vasi?

MARA

Nu.

ANDA

Atunci... cu cine?

MARA

Unu'... nu-l ştii.

ANDA

(tot mai uimită)

Păi... şi el, ce zice?

MARA

Nu ştiu... că nu m-a mai sunat... după.

ANDA

Trebuia să-l suni tu!

MARA

L-am sunat, dar nu răspunde.

ANDA

Stai aşa, că m-ai ameţit de tot... Cine e ăsta, unde l-ai găsit?

MARA

Unu', Gelu... L-am cunoscut la ziua Deliei... Atracţie fatală, din prima clipă...

ANDA

(oftează)

Nu-mi spune!... Iar?

MARA se uită în pământ, frângându-şi mâinile.

ANDA

Dar cum...? Tu luai pilule!

MARA

Ştii că am făcut o toxiinfecţie şi am vomitat vreo două zile... Cred că atunci pilulele nu şi-au făcut efectul... Aşa a zis medicul... Că e posibil...

ANDA

De asta alergi aşa, ca nebuna?!... Vrei să pierzi...?

MARA

Da,... dacă nu, mă duc la avort.

ANDA

Ce?!... Chiar vrei să faci avort?!

MARA

Sigur!... Doar nu vrei să fac copil cu unul care nici nu-mi răspunde la telefon!

ANDA

Te-ai gândit bine?...

MARA

La ce să mă gândesc?... Nu vreau să fac un copil pe care să-l cresc singură!

ANDA

(agitată)

Nu eşti singură!... Îi ai pe părinții tăi, mă ai pe mine,... Şi poate, într-o zi, vei găsi pe cineva...

MARA

Te rog!... De atâta timp caut pe cineva! Şi dacă nu l-am găsit singură, crezi că o să-l găsesc cu un copil de gât?

ANDA

De ce nu?!

MARA

Ei, haide!... Nu ştii că o femeie care are un copil e ca ciumată?! Nici un bărbat nu se mai apropie de ea!

ANDA

Exagerezi!... Sunt atâtea familii în care femeia are copii dintr-o relație anterioară şi...

MARA

Serios?... Spune-mi una.

ANDA se chinuie să-şi amintească, dar fără succes.

MARA (CONT'D)

Vezi...? În schimb, pot să-şi spun o mulțime de femei care-şi cresc copiii singure! Uită-te la maică-ta!

ANDA

Mara, ascultă-mă! O să-ți pară rău!... Ai 35 de ani!... Cât timp mai vrei să aştepți?!

MARA

Nu ştiu... Dar nu pot avea copilul ăsta... Nu cu un aşa tată!

ANDA

Arată bine?

MARA

Da, da' e un bou!

ANDA

(glumeață)

Vezi, deci va fi un copil frumos!

MARA

(acră)

Ha-ha!

ANDA

Te rog, nu face asta! E o mare greşeală!... Doamne, aş da orice să fiu în locul tău!

MARA

Vorbeşti prostii!... Eu aş da orice să fiu în locul tău!

ANDA o priveşte atentă, de parcă ar încerca să descifreze sensul real al cuvintelor ei.

ANDA

Ştii,... ce-ar fi să faci copilul... şi să-l creştem eu cu Dan?

MARA

(pufneşte)

Fii serioasă!... Oricum, Dan nici n-ar vrea să audă!

ANDA

(hotărâtă)

Îl conving eu!

MARA

(ironică)

Chiar aşa... îl ai în degetu' mic?!

ANDA

Nu... dar pot să încerc! Vorbesc cu el chiar în seara asta!

MARA

Nu, e o idee... total aiurea! Lasă, oricum o să fac avort...

ANDA

(cu patos)

Mara,... nu te gândeşti... că poate fi ultima ta şansă?

MARA

Ce şansă?

ANDA

De a avea un copil!

MARA

Nu ştiu... nu cred...

ANDA

Un avort poate avea consecințe...!

MARA

A, alea sunt cazuri foarte rare!

ANDA

Nu se ştie niciodată...!

MARA

Stai liniştită. Ştiu la cine să mă duc. Am mai făcut... de două ori.

ANDA

(se încruntă)

Ce?!

MARA

Am mai făcut două avorturi...

ANDA

Cum... când? Nu mi-ai spus!

MARA

Nu sunt tocmai mândră...

ANDA tace câteva clipe, uimită.

MARA (CONT'D)

Acum mă disprețuiești... nu-i așa?

ANDA

Nu... Doar că nu înțeleg... Adică... prima oară...

MARA

Prima oară l-am iubit... Şi mi-a spus că dacă nu fac avort, mă părăseşte... Am făcut,... şi apoi tot m-a părăsit... A doua oară... a fost o greşeală...

ANDA

Şi... acum?

MARA

(oftează)

Tot o greşeală...

ANDA

Nu ştiu ce să-ți spun... decât: Nu face avort!

MARA

(disperată)

Te rog, nu mai încerca să mă convingi!

ANDA

Dar...

MARA

(nerăbdătoare)

Anda, te rog doar atât: nu mă judeca şi fii alături de mine într-o situație supernaşpa!

ANDA

Nu te judec şi sunt alături de tine dar...

MARA

Nu înțelegi... te rog să vii cu mine... la chiuretaj. Mi-e cam frică!

ANDA

A, nu! Nu pot!... Dar la celelalte două, cine te-a însoțit?

MARA

„Tații"! Dar acum... nu vreau să fiu singură!

ANDA se ridică de pe bancă.

ANDA

Îmi pare rău, dar... nu pot.

MARA

(uimită)

De ce...?

ANDA

În primul rând,... faci o mare greşeală... Şi în al doilea rând, ... mi se pare o cruzime din partea ta să-mi ceri aşa ceva!

MARA

Poftim?!... De ce?

ANDA

(tăios)

Ştii de ce.

MARA

Mie mi se pare o cruzime din partea ta... să mă refuzi!

ANDA

Cum aşa?

MARA se ridică şi ea.

MARA

Nu poți, pur şi simplu, să-mi fii prietenă... şi să mă ajuți într-un moment greu...?

ANDA

Nu,... nu într-o astfel de situație!

MARA

Ăsta e ultimul tău cuvânt?...

ANDA

Da!

MARA o priveşte lung, cu dezamăgire şi un oarecare dispreț.

MARA
(rar)
Mulțumesc... Mulțumesc că mi-ai arătat ce fel de prietenă eşti... Mai bine mai târziu, decât niciodată...

ANDA
(speriată)
Mara!

MARA
Cum spun englezii...? Have a nice life!

MARA se întoarce cu spatele la ea şi începe să alerge.

ANDA
Mara!... O să vorbesc cu Dan!

MARA se întoarce pe jumătate şi-i face semn cu mâna: „Nu te obosi!”, apoi se îndepărtează.

PREZENT. INTERIOR. LA UN RESTAURANT, ÎN ROMÂNIA. ZI.

DAN, ANDA şi VLAD au terminat de mâncat. Chelnerul aduce nota şi o pune în dreptul lui DAN. VLAD întinde mâna să o ia.

DAN
(se încruntă uşor)
Ce faci?

VLAD
Eu plătesc!

DAN
Fii serios...

VLAD
(zâmbind)

Ba nu, insist!... Eu sunt autostopistu'!

DAN îi ia, hotărât, nota din mână.

DAN
(autoritar)

Eu plătesc!

VLAD şi ANDA schimbă o privire rapidă. DAN pune o bancnotă în coperta notei şi se ridică.

DAN

Tu o să plăteşti când o să fii pe picioarele tale!

VLAD îşi muşcă buzele. Se ridică toți şi ies din restaurant.

PREZENT. EXTERIOR. O GARĂ. ZI.

DAN a oprit maşina în fața gării din Braşov. Coboară toți: DAN, ANDA şi VLAD, care îşi ia rucsacul de pe bancheta din spate. Par uşor jenați.

VLAD

Vă mulțumesc frumos!... Sper că nu v-am deranjat... foarte tare!

ANDA

Nu, nici vorbă!

DAN se uită cam ciudat la ea. VLAD se apropie de ANDA şi dau mâna.

VLAD

Mulțumesc!

ANDA

Drum bun!

El o sărută pe obraji, ceea ce o surprinde puțin pe ANDA. Se uită la DAN, care e încruntat. VLAD dă mâna cu el.

VLAD

Mulțumesc mult!

DAN

Ai grijă!

VLAD

Şi... dacă mai vin prin Braşov, unde vă găsesc?

DAN

(ezitant)

Obişnuieşti să vii prin Braşov?

VLAD

Da, mai vin... la prieteni... la Poiană...

DAN

Atunci, ne găsim...

ANDA

Drum bun!

VLAD

Mulțumesc!... La revedere!

DAN

La revedere!

ANDA

La revedere!

VLAD pleacă, dar după câțiva paşi se întoarce spre ei.

VLAD

A,... ştiu unde vă găsesc! Tu lucrezi la Operă!

ANDA

Da...

VLAD

Mi-am amintit!... Pa!

VLAD le face semn cu mâna. ANDA îi răspunde la fel. DAN s-a urcat deja în maşină.

PREZENT. EXTERIOR. ÎN CURTEA CASEI SOȚILOR ALEXA. SEARĂ.

DAN parchează maşina în curte. ANDA coboară încet, cu poşeta în mână, se duce la uşă şi descuie. DAN a deschis portbagajul şi scoate o parte din bagaje. Le duce înăuntru. Apoi se întoarce la maşină şi închide portbagajul. ANDA stă în pragul uşii.

DAN

Mâine poate vin să-mi mai iau nişte lucruri.

ANDA

(cu vocea gâtuită)

Unde te duci?

DAN face o pauză, de parcă ar considera că ea nu merită să ştie.

DAN

La Mircea...

ANDA

(cu voce rugătoare)

Nu trebuie să te duci...

DAN
(dur)

Ba da.

Se urcă în maşină şi pleacă. ANDA intră în casă, tremurând.

FLASHBACK. INTERIOR. CASA SOȚILOR ALEXA. SEARĂ.

DAN şi ANDA mănâncă, în bucătărie. ANDA îl observă pe DAN cu coada ochiului.

ANDA

Azi Mara mi-a dat o ştire bombă.

DAN o priveşte cam sceptic, mestecând.

ANDA (CONT'D)

E însărcinată...

DAN
(cu gura plină)

Ce,... asta e o ştire bombă?

ANDA

Nu?

DAN

Am mai auzit de femei însărcinate!

ANDA

Da... dar ea nu-şi doreşte...

DAN

Atunci... de ce n-a avut grijă?!

ANDA

A avut dar... s-a întâmplat!

DAN

A avut, pe naiba! E tipic pentru stilul ei iresponsabil!

ANDA

(dojenitoare)

De ce zici aşa?... Mara e o tipă foarte deşteaptă şi talentată! E un pic aiurită dar, ce vrei, e o artistă!

DAN

Şi tu eşti artistă.

ANDA tace, căutând parcă altă abordare.

DAN

Şi... cine e „fericitul”?

ANDA

(ezită)

Un tip... care arată bine!

DAN

(amuzat)

Ce spuneam?... Şi... tipul care arată bine... a cam dispărut în ceaţă?...

ANDA

Cam aşa ceva...

DAN

Şi... ce face?... Avort?

ANDA

Ea aşa vrea...

DAN se ridică şi pune farfuria în chiuvetă.

ANDA

(cu teamă)

Ştii... mă gândeam... că ea ar putea să aibă copilul... şi să-l creştem noi!

DAN se întoarce spre ea, încruntat.

DAN

Ai înnebunit? Cum să cresc eu copilul zăpăcitei ăleia?... Făcut cu unul cu pectorali umflați şi creierul cât aluna?!

ANDA vrea să se încrunte, dar îi vine să râdă. DAN se înveseleşte şi el.

DAN (CONT'D)

Nu, serios!... Cum poți avea asemenea idei?!

ANDA

(la fel de hotărâtă)

Lăsând deoparte... aceste prejudecăți... nu crezi că ar fi o idee bună?

DAN

(uimit şi revoltat)

O idee bună?!... Pentru cine?

ANDA

Pentru noi!... Am avea şi noi... un copil!

DAN pare că nu-i vine să creadă ce aude.

DAN

Eu vreau să avem un copil al nostru... nu copilul altcuiva... şi, mai ales, nu al Marei!

ANDA

Şi eu! Dar dacă... nu se poate?!

DAN

Hai, termină cu prostiile, te rog!... Fiecare să-şi vadă de viața lui! De ce trebuie să rezolv eu problemele Marei?... Nu ajunge că o tolerez de atâta timp?

ANDA
(încet)

E prietena mea!

DAN

Nici măcar nu e prietena ta!

ANDA
(uimită)

Cum... nu e prietena mea?

DAN
(mormăie)

Cred că... mai mult se preface.

ANDA
(intrigată)

De ce spui asta?

DAN

Dacă chiar vrei să ştii... mi-a făcut avansuri!

ANDA
(„şocată”)

Poftim?... Când?

DAN

Odată... după un chef... Tu n-ai venit, că aveai spectacol... M-a rugat s-o duc acasă, că băuse şi nu putea conduce...

ANDA

Şi...?

DAN

Şi... am dus-o până la bloc şi... în maşină... mi-a făcut nişte propuneri indecente.

ANDA
(rar)

Tu vorbeşti serios...?

DAN

Da!... Dar, probabil că nici nu-şi mai aminteşte...

ANDA

Când a fost asta?

DAN

De câteva luni...

ANDA

Şi... de ce nu mi-ai spus?

DAN

Pentru că... nu era nimic de spus.

ANDA

Nu mi se pare deloc... nimic!

DAN

Ei, haide! Nu s-a întâmplat nimic! Era beată!

ANDA

Asta n-o scuză!

ANDA sare de la masă.

DAN

(speriat)

Ce faci?

ANDA

O sun!

DAN

Anda, te rog nu face din țânțar armăsar! Nu s-a întâmplat nimic!

ANDA

(cu telefonul la ureche)

Mai sunt şi alte „nimicuri” din astea de care ai uitat să-mi spui?!

DAN

Te rog! Nu exagera!... Ce vrei să-i spui?!

ANDA

Să-i spun ce bună prietenă îmi este!... Ştii că mi-a reproşat azi că nu sunt o bună prietenă?!

DAN

Las' că vorbeşti mâine!

ANDA

(furioasă)

Nu răspunde... Oricum, bucură-te!... Nu va mai trebui s-o tolerezi! Pentru că nu va mai călca niciodată în această casă!

ANDA iese din bucătărie şi se duce în camera unde este tabloul primit de la MARA. Îl ia de pe perete şi îl trânteşte de colţul biroului. Tabloul se rupe. DAN priveşte scena uimit.

PREZENT. INTERIOR. UN CABINET MEDICAL. ZI.

O asistentă îi ia sânge din venă ANDEI, pentru o analiză.

ASISTENTA IV

Când ați făcut ferilizarea in vitro?

ANDA

Acum 14 zile.

ASISTENTA IV

Bine. Mâine veți avea rezultatul.

ANDA

Bine, mulțumesc.

PREZENT. INTERIOR. UN CORIDOR DE SPITAL. ZI.

ANDA iese din cabinet, presând un tampon de vată pe încheietura brațului. Se duce la un punct farmaceutic din interiorul spitalului şi cumpără câteva teste de sarcină. Merge pe coridoare până ajunge într-un loc unde holul se lărgeşte şi e o patiserie. Stă la coadă, scormonind în poşetă după portmoneu cu mâna „rănită", în timp ce presează tamponul cu cealaltă. Când ajunge la rând, renunță la tampon şi îşi trage mâneca până jos. Îşi cumpără un corn şi un suc şi se duce la una din mesele înalte aflate lângă perete, unde se mănâncă stând în picioare. Pe coridor, prin dreptul patiseriei, trece MARA. O vede pe ANDA şi se opreşte brusc. După o clipă de ezitare, se îndreaptă spre ea, cu paşi hotărâți. Ajunge la masa lângă care e ANDA, dar ea n-o observă din primul moment.

MARA

(cu un aer obraznic)

Bună, Anda.

ANDA ridică ochii surprinsă... neplăcut la vederea MAREI. Pare să ezite înainte să răspundă.

ANDA

Bună...

MARA

Eşti surprinsă?...

ANDA

(suspicioasă)

Oarecum...

MARA

De ce...?

ANDA

Fiindcă nu m-ai mai salutat de câțiva ani...

MARA

(zâmbind sfidător)

Tu eşti cea care m-a dat afară din viața ei pentru... mai nimic!

ANDA

Mie nu mi s-a părut... mai nimic!

MARA

Bine... la nivelul tău de... intransigență... e greu să țină pasul cineva!

ANDA

Mai degrabă e greu ca cineva să țină pasul cu... derapajele tale!

MARA

(iritată)

Tu n-ai avut niciodată... derapaje?!

ANDA

Ba da,... dar la tine... se țin lanț!

MARA pare că fierbe în sinea ei şi îşi pregăteşte... „artileria grea”.

MARA

(printre dinți)

Mai bine te-ai uita la derapajele tale... şi ale celor din lumea ta perfectă! Poate ai vedea... că nu e aşa perfectă, precum crezi!

MARA zâmbeşte sfidător, se întoarce şi pleacă păşind țanțoşă pe tocurile considerabile. ANDA rămâne „mută” şi foarte contrariată.

FLASHBACK. INTERIOR. ACASĂ LA MAMA ANDEI, LA CLUJ. ZI.

ANDA intră în casa mamei. Se sărută şi îmbrățişează, bucuroase. Stau câteva clipe aşa.

MAMA ANDEI

Anduța lu’ mama!

ANDA

Ce dor mi-a fost!

MAMA ANDEI

Doamne, ce încărcată eşti! Ce-ai adus... atâtea?

ANDA duce plasele în sufragerie.

ANDA

(râde)

Surprize, surprize!...

Mama o ia de mâini pe ANDA şi o obligă să se aşeze pe canapea.

MAMA ANDEI

Lasă plasele, că mă uit mai târziu...

Stau una lângă alta, mama ţinând mâinile ANDEI în mâinile ei. O priveşte din cap până în picioare.

MAMA ANDEI

(parcă îngrijorată)

Puiul meu frumos... Parcă ai slăbit...

ANDA

(amuzată)

Mamă, aşa îmi spui de câte ori mă vezi! Până acum m-aş fi topit de tot!...

MAMA ANDEI

Aşa mi se pare...

ANDA

Nu, mamă, n-am slăbit... Chiar m-am îngrăşat un pic,... de când nu mai dansez.

MAMA ANDEI

Îţi pare rău,... aşa-i?

ANDA

În fine... A fost frumos, cât a fost.

MAMA ANDEI

Mie nu trebuie să-mi spui... Eu ştiu... cât de greu ți-a fost să renunți.

Tac amândouă un moment, mama mângâind mâinile ANDEI.

MAMA ANDEI

Ştiu, când erai mică... uneori îți spuneam să nu mergi la balet, că o să vorbesc cu doamna, să-i spun că eşti bolnavă... Ca să stai acasă şi să dormi... Şi tu spuneai: „Mamă, mă duc! Sunt bolnavă dacă nu dansez!”...

ANDA tace, emoționată. MAMA o mângâie pe păr.

MAMA ANDEI

Ți s-a vindecat operația?

ANDA

Da, s-a vindecat foarte frumos... Aproape nu se mai vede.

MAMA ANDEI

Dar tot eşti supărată...

ANDA

Îți dai seama!... Să aflu că trompele mele uterine sunt înfundate!... La şapte ani după ce mi-au spus că sunt permeabile!

MAMA ANDEI

N-ai de unde să ştii...

ANDA

Ba da!... Sunt sigură!... Sunt sigură că asta a fost problema!... Şi mi-au mâncat şapte ani!... Atâta timp, bani, nervi, drumuri... pentru... „o eroare”!

MAMA ANDEI

Şi acum... ce-o să faci?

ANDA

Facem fertilizare in vitro...

MAMA ANDEI

Gata, v-aţi hotărât?

ANDA

Da, am vorbit cu Dan. Mergem în Germania. Am adunat destui bani şi după ce facem calculele exacte, vedem şi, dacă e cazul, luăm un împrumut de la bancă...

MAMA ANDEI

Aşa de mult este?

ANDA

Da, pentru că vreau să stăm acolo două săptămâni, să-mi fac tratamentul şi ecografiile acolo... Am vorbit deja cu Laura, la Hamburg, şi a spus că ne primeşte oricând dorim să venim...

MAMA ANDEI

Laura e o fată tare bună...

ANDA

Da, chiar este...

MAMA ANDEI

Ce mai face?

ANDA

Cu Thomas şi cu băiatul ei... Le merge foarte bine... E fericită...

MAMA ANDEI

Dar tu?... Mai poţi?...

ANDA

(oftează)

Trebuie să pot... La urma urmei... tot ce mi se întâmplă e pedeapsa pentru ce am făcut...

Mama oftează adânc şi dă din cap, dezaprobator.

MAMA ANDEI

Când o să încetezi să mai crezi asta?!...

ANDA

Când o să am un copil...

Mama o mângâie pe obraz. ANDA se întinde pe canapea, cu capul în poala ei.

ANDA

Ştii... m-a căutat tata... la serviciu.

MAMA ANDEI
(mirată)

Iar?... Când?

ANDA

Acum vreo două săptămâni.

MAMA ANDEI

Şi de ce nu mi-ai spus?

ANDA

Ca să... nu te mai necăjesc.

MAMA ANDEI
(suspicioasă)

Şi acum... ai vorbit cu el?

ANDA

Nu.

Mama oftează.

ANDA

I-am transmis portarului să-i spună că am plecat.

MAMA ANDEI

Cât ai de gând să mai refuzi să vorbeşti cu el?...

ANDA

Ce să-i spun?!... „Ce mai faci, tată?”... Sună aiurea: „ce mai faci, tată!” „Ce-ai făcut în ultimii cinci ani?!”...

MAMA ANDEI

Silviu mai vorbeşte cu el... L-a iertat...

ANDA se ridică şi se uită în ochii ei.

ANDA

Tu... l-ai iertat?

Mama îşi coboară privirea.

MAMA ANDEI
(ezită)

Am doi copii cu el...

ANDA

Asta ştiu... Dar l-ai iertat... în sufletul tău?

MAMA ANDEI
(oftează)

Vine o vreme când ierți tot...

ANDA se întinde din nou pe canapea, cu capul în poala mamei.

ANDA

Pentru mine n-a venit încă vremea aceea.

PREZENT. INTERIOR. CASA SOȚILOR ALEXA. SEARA.

ANDA aude soneria şi merge la uşă. Deschide şi îl vede pe DAN. Are o tresărire abia mascată.

DAN

Bună seara...

ANDA

Bună...

DAN

Te... deranjez?

ANDA se dă de o parte şi îi face un gest de invitație cu mâna.

ANDA

Te rog... E... casa ta.

DAN intră uşor jenat, ca în casa unui străin. ANDA îl conduce în living. Se aşează amândoi pe canapele, față în față. DAN pare uşor agitat. Nu prea au curajul să se privească în ochi.

DAN

Ce faci?... Eşti bine?

ANDA

Da... Tu?

DAN

Şi eu...

Fiecare aşteaptă ca celălalt să spună ceva.

DAN

Ai... aflat?

ANDA
(se încruntă uşor)

Ce?...

DAN

Dacă eşti... însărcinată.

ANDA (CONT'D)
(ezită)

Mi-am cumpărat nişte teste de sarcină... dar încă nu le-am făcut.

DAN pare mirat.

ANDA (CONT'D)

După zece ani de teste... negative, mi-e cam frică... Dar o să-mi fac...

DAN face un gest de nerăbdare.

ANDA (CONT'D)

(uşor iritată)

Vrei acum?

DAN

(oftează)

N-aş vrea să aflu... la telefon.

ANDA

Bine... Fac testul acum.

ANDA se ridică şi se duce la baie. DAN se ridică şi el şi începe să se plimbe nervos prin cameră.

PREZENT. INTERIOR. CASA SOȚILOR ALEXA. SEARA.

ANDA revine în living după 2 minute. DAN se uită întrebător la ea. Stau amândoi în picioare.

ANDA

O să dureze vreo 5 minute... până apare rezultatul.

DAN se aşează pe canapea, mascându-şi cu greu agitația.

ANDA (CONT'D)

Oricum,... testele astea nu sunt sută la sută sigure... Tratamentul hormonal pentru fertilizare poate să dea un rezultat fals pozitiv... Dar am fost azi şi să-mi iau sânge... pentru analize.

Tac amândoi câteva momente.

ANDA (CONT'D)

Şi... ştii cu cine m-am întâlnit?

DAN pare surprins că ei îi arde de „flecăreală". ANDA îl priveşte cu atenție maximă.

ANDA (CONT'D)

Cu Mara.

DAN îşi coboară repede privirea în pământ. ANDA sesizează şi se încruntă.

ANDA (CONT'D)

Mi-a spus ceva... foarte ciudat... M-am tot gândit de-atunci...

DAN îşi ridică cu greu ochii spre ea.

ANDA (CONT'D)

Ceva de genul... că nu totul e perfect în lumea mea,... aşa cum cred eu...

ANDA îl priveşte ca şi cum ar aştepta o reacție, dar el tace cu încăpățânare.

ANDA (CONT'D)
(iritată de tăcerea lui)

Tu... i-ai spus Marei?... Despre noi?!

DAN priveşte în pământ, vinovat. ANDA e tot mai încruntată şi surprinsă.

ANDA

De când îi faci tu confidențe... Marei?!

DAN îşi ridică privirea spre ANDA. Ochii lui exprimă durere şi un fel de disperare.

DAN
(mormăie)
N-a fost aşa...

DAN îşi dă seama imediat că a comis o greşeală ireparabilă. ANDA se aşează (mai mult, cade) pe canapea. Pare în stare de şoc.

ANDA
Să nu-mi spui că... Te-ai culcat... cu ea?!

DAN
(cu un nod în gât)
Să lăsăm... astea... Am venit să vorbim... despre noi...

ANDA respiră greu, pare că se sufocă. Îl priveşte năucită.

ANDA
(şoptit)
Cum ai putut... să faci aşa ceva?!

DAN pare brusc să se trezească.

DAN
Dar tu?... Cum ai putut să-mi faci aşa ceva?

ANDA îşi presează braţele încrucişate pe abdomen, ca şi cum ar fi fost înjunghiată.

DAN (CONT'D)
Cum ai putut să-mi arunci copilul la gunoi... şi nici măcar să nu-mi spui?!

Ochii ANDEI se umezesc.

DAN

Şi... când veneam acasă... te-ai mozolit cu puştiul ăla în maşina mea!... Abia îți spusesem că divorțez şi... imediat... te-ai consolat!... Cu o viteză uimitoare!

ANDA e uimită şi disperată.

ANDA

(aproape strigă)

Ce prostie!... Ştii ce îi spuneam băiatului ăla atunci?!... Că mi-aş fi dorit să am un băiat ca el!... Ştii la ce mă gândeam, când mă uitam la voi doi în maşină?!... Mă gândeam că seamănă cu tine şi că aş fi putut avea un băiat de şaişpe ani şi să fim, aşa cum eram atunci, în maşină, toți trei! Ar fi fost... perfect!

DAN ascultă uimit.

ANDA

(gâfâind)

...Asta îi spuneam atunci şi, deodată, nu ştiu ce l-a apucat, m-a sărutat... Şi chiar şi atunci,... am închis ochii şi m-am gândit la tine, la noi,... când ne-am sărutat prima oară!

DAN tace, foarte emoționat, cu ochii umezi. ANDA se opreşte, de parcă ar avea o revelație.

ANDA

Deci ai făcut-o... din răzbunare?!...

Ochii lui DAN sunt plini de tristețe şi disperare. Tace, parcă implorând iertarea din partea ei. ANDA pare secătuită de vlagă. Se ridică încet de pe canapea.

ANDA
(rar)
Şi acum... te simți suficient... de răzbunat?!

DAN îşi muşcă buzele. Încearcă să se apropie de ea, dar privirea ei tăioasă îl opreşte.

ANDA (CONT'D)
Sper că da... Şi acum,... te rog să pleci.

DAN
(chinuit)
Dar... testul?

ANDA
(dură)
Testul nu mai contează... Oricum nu va schimba nimic... Ai spus că vrei să divorțezi. Mâine, la prima oră, mă duc să fac actele de divorț.

DAN o priveşte implorator.

ANDA (CONT'D)
Te rog să pleci... acum.

DAN iese din cameră cu paşi greoi. Se aude uşa de la intrare închizându-se. ANDA îşi acoperă gura cu palma, înăbuşindu-şi suspinele şi fuge în baie. Ia beţişorul de test de pe marginea chiuvetei. Se uită la el (noi nu-l vedem) şi începe să plângă şi mai tare.

PREZENT. INTERIOR. CASA SOȚILOR ALEXA. SEARA.

ANDA revine în living, răsuflând greu, şi îşi ia telefonul mobil de pe masă. Caută un număr, cu ochii plini de lacrimi, şi apelează.

ANDA

Mamă...? Da... mamă,... sunt două linii...!

ANDA plânge. De afară, se aude cum răpăie ploaia. ANDA deschide uşa, ţinând telefonul la ureche, şi priveşte ploaia tumultoasă de vară cotropind grădina.

SFÂRŞIT

Lucian Țion: *Some Other Place*

INT – TOALETA ÎNTR-O DISCOTECĂ – NOAPTE

Muzica duduie prin pereți. Un COPIL de 15-16 ani stă înfricoşat lângă WC, pe jos. Aşteaptă. În jurul lui, într-o lumina străvezie, o toaletă semi-infectă din anii '80. Uşa stă încăpățânat închisă.
În ea se aud bătăi şi strigăte. Amenințătoare. Lacrimi de frică încep să se prelingă timid pe obrajii copilului. Bătăile în uşă se intensifică. Strigăte nedesluşite se apropie tot mai mult de urechile copilului. Muzica face să tremure pereții. El se chirceşte in colțul toaletei. Tot mai mult, tot mai frenetic, până când

DISOLVE:

INT – SALĂ DE CLASĂ, ŞCOALĂ – ZI

Ritmul basului muzical se contopeşte cu chiuiturile elevilor dintr-o sală de şcoală generală. În uniforme, elevii se lasă pradă unei agitații isterice. Într-o grămadă fluidă, în fața catedrei din sala de clasă, un grup de elevi se îngrămădesc, pregătindu-se să arunce cu un burete în direcția generală a portretului lui Ceauşescu agățat deasupra tablei. Sunt numai băieți în grămadă, deşi câteva fete stau în aşteptare în jurul lor. Unul după altul, înmuind buretele într-o substanță lichidă lăptoasă conținută pe fundul unui vas de plastic deasupra căruia plutesc ici colo bucăți de cretă multicoloră, băieții trec prin ritualica mişcare de aruncare, chiuituri şi revenire la linia de start.
Portretul, în funcție de fiecare aruncare, îşi modifică înfățişarea, devenind când mai alb, când mai transparent. Jocul continuă cu o încărcare emoțională atât de puternică, încât nimic din jurul „concurenților" nu mai pare a avea importanță.
Copilul din scena precedentă, chiar mai puțin rezervat decât colegii săi, se înghesuie în grămadă pentru a ajunge să pună şi el mâna pe burete. Uniforme curate încep sa arboreze pete mai mult sau mai puțin uscate de diferite culori.
Copilul ajunge în sfârşit să pună mâna pe burete. În momentul în care execută aruncarea, PROFESORUL îşi face intrarea în clasă, catalogul sub braț. Se opreşte surprins preț de o secundă în cadrul uşii, cu mâna pe clanță. Copilul se întoarce cu spatele, încercând să se piardă în mulțimea care s-a disipat miraculos.

Picături grele de lichid se preling leneşe pe faţa lui Ceauşescu şi în continuare în jos, până la ramă, căzând ritmic pe lemnul podiumului din spatele catedrei. Profesorul se uită scurt în direcția copilului. Ochii lor se întâlnesc.

INT – CAMERĂ ÎN APARTAMENT DE BLOC – ZI

Acordurile molcome ale unei emisiuni radio se aud dintr-o cameră alăturată. Copilul stă aplecat deasupra unui caiet, scriind. În faţa lui un manual de istorie stă deschis impasibil. Câteva figuri reprezentând reproduceri ale unor eroi naționali sau alții îl privesc destinse.
Pixul ezită pe hârtie. Ochii copilului se plimbă căutător prin cameră. Copilul se ridică şi se îndreaptă spre o altă parte a camerei trecând prin faţa unei mici biblioteci conținând exemplarele clasice ale colecțiilor din timpurile pre-revoluționare: Jules Verne aproape complet; colecția Delfinul, etc...
Copilul se îndreaptă spre geamurile camerei, care acoperă în întregime unul dintre pereți. Cu o mână nesigură, îndepărtează parțial perdeaua care acoperă geamul, atât cât să poată să privească prin fereastră la aleea de cartier care se întinde liniştită dedesubt. Se uită în spate ca pentru a se asigura că nu îl vede nimeni şi cu mişcări cât mai tăcute, deschide mânerele geamului, urcându-se pe caloriferul de sub el pentru a ajunge la mânerul de sus.
Furişându-se, scoate timid capul pe fereastră şi priveşte spre stradă. O briză primăvăratecă adie uşor perdeaua semi-transparentă.
Strada aşteaptă tăcută, plantată între două blocuri cu patru etaje, Dacii aliniate ordonat pe ambele trotuare. Copaci în floarea vieții şi un generos spațiu verde flanchează ambele fațade ale blocurilor între acestea şi aleea din mijloc. În taină, copilul duce mâna în buzunar, de unde scoate cu frică un pachet de țigări şi o cutie de chibrite. Cu greu, reuşeşte sa aprindă un chibrit al cărei flacără tremurândă aprinde în cele din urmă firele de tutun de la capătul țigării.
O femeie apare în balconul blocului de vizavi la unul dintre etajele inferioare. Îşi îndreptă mecanic privirea spre copil, dar nu zăboveşte asupra lui. Copilul palmează țigara, având grijă ca ea să nu fie nici văzută, nici introdusă prea mult în spațiul din interiorul camerei. Femeia ridică un borcan de pe suprafața balconului după ce execută sumar o căutare aplecată, şi iese.

Sunetul ritmic al unei mingi lovite de asfalt pătrunde deodată prin spațiul dintre cele două imobile ca şi un obuz neaşteptat. Ochii copilului săgetează involuntar aerul in căutarea sursei. Copacii din zona respectiva însă îi obstrucționează privirea. Se aude un fluierat strident. Urmat de o tăcere.

VOCE

Emileeee!

Copilul se uită din nou în spatele său, în direcția apartamentului. Îşi stinge țigara neterminată.

VOCE
(mai scurt)

Ionuț!

Ecoul îi țiuie în urechi copilului lăsând urme ca un tracer în întuneric. Mingea continuă sa bată ritmul. Copilul se apleacă periculos de mult peste pervaz şi reuşeşte să întrevadă formele unei siluete printre frunzele copacilor. Trage aer în piept.

COPILUL
(şoptind la capacitate maximă)

Tita!

(nici un rezultat)

Tita!

Un sunet neaşteptat în spatele lui, venind din apartament, îl face să tresară. Cu repeziciune, închide geamul, trage perdeaua şi revine în cameră. Prin uşă:

VOCE BĂRBAT

Tu eşti?

VOCE FEMEIE

Da. *(o pauză)* Am luat o jumătate de franzelă.

VOCE BĂRBAT

(nervos)

Păi iară, mai fată, iară?

VOCE FEMEIE

De ce iară? Ce? Ai luat şi tu?

VOCE BĂRBAT

Păi nu ți-am spus că o să iau eu azi? Pe cuvântul meu dacă mai înțeleg. De câte ori--

VOCE FEMEIE

(destul)

Şi ce vrei să fac acuma? S-o arunc? Mâine nu mai luăm pâine şi gata.

VOCE BĂRBAT

Nu mai luam pâine şi gata... Aşa vorbeşti, măi...

Vocile se îndepărtează şi sunt urmate de o pauză. Apoi mai slab, de mai departe:

VOCE FEMEIE

Copilu unde-i?

VOCE BĂRBAT

În camera lui.

O pauză.

VOCE FEMEIE

Ce? Iar o făcut ceva?

VOCE BARBAT

Întreabă-l.

Se aude o uşă care se închide. Copilul ridică capul expectativ. Aşteaptă, pe fața lui atât frică cât şi anticipație. Dar uşa nu se deschide.
Sunetul de apă de robinet pornind într-o chiuvetă.

INT – SUFRAGERIE – NOAPTE

In fundal un televizor alb negru pe ecranul căruia se derulează un telejurnal. În sufrageria luminată doar de o veioză de masă, stau în fotolii separate, văzuți din spate, copilul şi tatăl. Mama, întinsă pe o canapea şi acoperită cu o pătură, ține un teanc de hârtii pe burtă şi un pix în mână.

TATĂL
(din spate)

Iar îi în vizită de lucru.

MAMA

De nu s-ar mai întoarce...

TATĂL

Mai zi din astea şi mâine se află şi la şcoală. *(în direcția copilului)* Aşa-i mă? Te duci să dai din trâmbiță?

COPILUL
(şters)

Nu...

TATĂL

Poate mai aud poveşti din astea că nu ştiu ce-ți fac. Ai înțeles? *(niciun răspuns)* Mă, ai înțeles, mă?

COPILUL
(asertiv)

Da!

TATĂL

Nu striga. Auzi, mă? Nu striga că nu ştiu ce-ți fac.

MAMA

Nu ştiu ce te-aştepți când tu dai tonul.

TATĂL
(se întoarce pentru prima dată)

Cum dau tonul...? Ce prostii vorbeşti? Cum să dau tonul, măi fată?

MAMA

Păi de unde crezi ca-i vin lui idei din astea? Nu când te aude pe tine cum vorbeşti?

TATĂL

Păi cum vrei să vorbesc, dragă? Ce vrei? Să-l proslăvesc? Da cine se gândeşte că ăsta-i aşa de prost să facă ce spun eu? *(către copil)* Ai grijă! Şi acuma serios vorbesc. Ai grijă că nu ştii unde duce treaba asta. Păi tu nu-ți dai seama că putea cine ştie ce să se întâmple?

COPILUL

Ce?

TATĂL

(contrariat)

Cum ce, mă? Cum ce? Păi sînt unii care fac puşcărie pentru treaba asta. Deci eu cu chestii din astea să nu te mai prind. Ai auzit?

COPILUL

N-am fost numa io...

TATĂL

Nu mă interesează. Ai auzit ce ți-am spus?

COPILUL

(resemnat)

Da...

TATĂL

(se reîntoarce spre televizor)

Eu dau tonul...

EXT – PLATOU PE UN DEAL – ZI

În plan îndepărtat o pădure. În plan apropiat coama unui deal de la marginea cartierului în aşa fel încât din contraplan se văd blocurile.
Un joc de fotbal în plină desfăşurare. Porțile sunt încropite din două bețe care ajung până la genunchi. O minge de gumă, aşa-zisa minge „de 35” e subiectul avidei întreceri dintre cei aproximativ 15 copii. În „adidaşi” şi „tenişi”, niciunul dintre jucători nu are echipament „corespunzător”. Jocul este mediu spre dur. Se vorbeşte tare, se zbiară, se înjură.

Copilul, nu neapărat un talent la fotbal, demarcat fiind, cere o pasă pe care nu o primeşte. Acțiunea se epuizează, portarul fuge leneş după mingea trecută de spațiul „terenului”.

COPILUL

Eram liber, mă! Liber! De ce n-ai pasat, ha?

SEBI

Mă laşi?

COPILUL

Du-te-n pula mea!

SEBI

Mă sugi.

Mingea este repusă în joc de către portar cu un şut lung. Ajunge la copil care, deşi reuşeşte la început un dribling, o pierde.

SEBI

Vezi de ce nu ți-am pasat?

Sebi fuge să recupereze. Copilul îl ignoră şi îşi concentrează atenția pe disiminarea de instrucțiuni.

COPILUL

Intră bă la el!

Jucătorii din echipa adversă avansează prin pase bune. Sebi încearcă un tackling dar alunecă şi se juleşte vizibil la genunchi. Adversarii comunică prin replici scurte, la obiect.

COPILUL

(către portar)

Ieşi, mă! Ieşi la minge-n pula mea!

Portarul iese la minge, este depăşit de o pasă, şi adversarii reuşesc un şut la înălțime medie care intră pe lângă bară, dar cu ceva peste limita superioară a bățului.

CRISTI
(entuziast)

Goool!

Cei doi constructori ai fazei îşi pleznesc amical palmele.

COPILUL

Pe lângă!

CRISTI

Ce?

COPILUL

Clar pe lângă. Ce pula mea...!

Adversarii şi copilul ajung față în față într-o dispută. Sebi se ridică pe jos după alunecare, curățându-şi rana de la genunchi. Nu intervine în altercație şi nimeni nu-l bagă în seamă. Din semi-grămada care se formează în fața porții se aud înjurăturile de rigoare, apar primele îmbrânciri. Copilul are lacrimi latente în ochi dar nu face față autorului golului care este mai înalt.

CRISTI

Doi zero.

COPILUL

Niciun doi zero!

Cristi îl îmbrâncește.

CRISTI

Doi zero.

COSMIN

Nu vă bateți. Omorâți-vă!

LUCI MIC

Atunci şi ăla al nostru de la-nceput o fost.

CRISTI

O fost o pulă!

RADU

Băga-mi-aş...

Sebi se îndreaptă spre centrul terenului de unde după toate probabilitățile mingea va fi repusă în joc, dar nu se abține să nu scape un comentariu destul de tare încât să ajungă totuşi la urechile lui Cristi.

SEBI

Girafa pulii...

CRISTI

Ce?

SEBI

(uitându-se tot înainte)

M-ai auzit.

Fără alt comentariu, Cristi sprintează din spate cu paşi largi, îl ajunge pe Sebi din urmă în viteză şi neposedând talente mai rafinate, țintește să se bage în el. În ultimul moment, Sebi se întoarce, şi îi aplică o mişcare din mâini care îl face pe Cristi să se dea peste cap. Ceilalți scot un sunet de uimire. Cristi, turbat de furie, se adună de pe jos cu uimitoare repeziciune.

CRISTI

Ce-ai zis, mă?

SEBI

(stăpân pe sine)

Girafa pulii.

De această dată, de la numai câțiva paşi, Cristi pregăteşte o lovitură din cot şi îl loveşte pe Sebi în cap.

SEBI
(ostentativ)

Girafa pulii!

Cristi porenşte din nou, ca un taur, dar şi de această dată, Sebi se învârte şi îi pune o piedică. Cristi cade.

SEBI

Girafa pulii!

Cristi se întoarce din nou. Sebi îl aşteaptă. Ceilalți s-au adunat roată în jurul lor.

COSMIN

V-am zis că ăştia se omoară.

CUT

EXT – SCARA BLOCULUI – SEARĂ

Se aud primii greieri. Pe dalele simetrice de beton care flanchează uşa de intrare în scara blocului stau aşezați Copilul şi Sebi. Picioarele le bălăngăne în aer. Palmele le sunt sprijinite de ciment.

COPILUL

Dă să văd... *(întinde mâna spre obrazul celuilalt)*

SEBI
(trăgându-şi obrazul din calea mâinii)

Lasă-mă...

COPILUL

Doare?

SEBI

Nu.

O pauză.

COPILUL

Hai să mergem până la Ioana.

SEBI

Nu mă duc la aia.

COPILUL

De ce?

SEBI

Nu mă duc.

COPILUL

V-ați certat?

SEBI

Da.

Pauză.

COPILUL

Dă-mi-o mie.

SEBI

Ia-o.

Pauză.

COPILUL

Cum?

SEBI

Te duci, baţi la uşă şi-o-ntrebi dacă nu vrea să se fută.

COPILUL

Chiar?

SEBI

Da cu Meli cum îi?

COPILUL

(se uită în altă parte)

Nu ştiu.

SEBI

De ce?

COPILUL

Nu ştiu.

Tăcere.

SEBI

Săptămâna viitoare merem la mare.

COPILUL

(speriat)

Cine?

SEBI

Io şi cu ai mei.

Tăcere.

COPILUL

Când săptămâna viitoare?

SEBI

Miercuri.

Copilul se ridică din brațe şi îşi dă drumul să alunece de pe dală până atinge pământul. Se îndepărtează câțiva paşi, apoi se lasă în poziție de „guguli” în fața stratului de flori de la picioarele lui. Se uită intens la ceva în stratul de flori. Brusc, îşi întinde mâna ca şi pentru a prinde o insectă.

SEBI

Di ce n-o fuți pe Meli?

COPILUL

(examinând stratul de flori)

Nu vreau.

SEBI

De ce?

COPILUL

Aşa. Ai mei vin târziu mâine că se duc la dentist. Nu vii la mine?

SEBI

Să văd.

Copilul se întoarce şi îşi reia locul precedent pe dala de beton.
Tăcere.
Sebi se lasă să alunece de pe dală până atinge pământul.

SEBI

Mă duc.

COPILUL

Servus.

SEBI

Ciau.

Amândoi ies din cadru, în direcții diferite. Cadrul rămâne gol. Scena durează.

INT – SALĂ DE EDUCAȚIE FIZICĂ – ZI

O sală de educație fizică de şcoală generală în fața căreia, în costum de „trening” tronează un profesor. Îi conduce pe elevi într-un exercițiu de încălzire simplă, pentru picioare şi brațe.

PROFESORUL

Bine. La paliere, hai! Toată lumea!

Cu un oarecare entuziasm, elevii se conformează.

PROFESORUL

Hai. Agățare de mâini şi ridicări. Douăzeci fiecare.

Profesorul mai verifică o dată scurt, din ochi, rezultatul ordinelor sale şi, ca şi cum tocmai îşi aminteşte ceva, se îndreaptă către vestiare.
Unii dintre elevi abandonează total exercițiul, alții continuă disciplinat. Elev 1 este instalat la un palier imediat lângă o elevă cu bustul foarte dezvoltat. Eleva prezintă anumite dificultăți în ridicarea corespunzătoare a picioarelor. Elev 1, observând acest lucru succint dintr-o privire, prinde curaj. Se adresează unui elev din apropiere fără a se întrerupe din exercițiu.

ELEV 1

Cocsi, Iza are nevoie de ajutor.

Iza, extenuată, îi aruncă o privire mustrătoare. Copilul se uită cu coada ochiului la scena care pare a începe a se derula.

COCSI

Ajut-o tu.

Ceea ce se va întâmpla va fi înfăptuit atât cu nevinovăție infantilă, cât şi cu o crudă agresivitate sexuală, astfel încât va fi imposibil să distingi între cele două.
Brusc, Elevul 1 îşi dezlipeşte palmele de borna palierului realizând o aterizare rapidă, după care, fără nicio ezitare, se îndreaptă ață către eleva numită Iza, care, neavând timp să reacționeze, îi dă pur şi simplu timp acestuia să se desfăşoare cum îi dă acestuia ghesul. Elevul 1 ridică picioarele Izei în poziție paralelă cu podeaua făcând-o pe aceasta să țipe scurt, apoi, din această poziție i le deschide şi îşi vâră capul țintă între picioarele ei, lipindu-şi fața de zona ei pubiană. Ajuns aici, începe să îşi mişte capul repede în direcția stânga-dreapta, scoțând un sunet ca de motocicletă din buze. Iza, pe jumătate în şoc, pe jumătate surprinsă, țipă din nou şi, nedându-şi seama ce face, îşi dezlipeşte mâinile de palier pentru a-l prinde pe Elevul 1 de păr. Simțind pe umerii săi o încărcătură acum mobilă, Elevul 1 porneşte prin sală cu Iza lipită de față, săltând-o din când în când în chiuiturile acesteia.
Colegii Elevului 1, acum în întregime dezinteresați de continuarea exercițiului, purced să formeze un cortegiu numai funerar nu, înghesuindu-se să ajungă în vecinătatea celor doi care, lăsându-se pradă entuziasmului de moment, încep să parcurgă tot mai mult teren. Obosit de povara de deasupra, Elevul 1, orbecăind printre trupuri descătuşate, mai mult târât de forța puhoiului decât din proprie inițiativă, o debarcă pe Iza peste cap dintr-o mişcare deasupra unui teanc de saltele aflate într-un colț pentru exerciții. Aterizând pe spate şi incapabilă să realizeze destul de repede ce se întâmplă, Iza se vede invadată de o serie de mâini care, mai mult curioase decât neprietenoase, îşi dau concursul la exercițiul liber de pipăire a oricăror extremități pot apuca la învălmăşală.
Grămada de curioşi îi cuprinde pe majoritatea băieților din clasă, inclusiv pe copil. În acest moment, vocile şi vociferările, ca să nu mai vorbim de țipetele pe diferite tonalități ale Izei îşi ating apogeul. Asaltatorii se auto-sesizează că bâlciul se apropie de sfârşit în momentul în care unul din țipătele Izei răsună mai real decât cele de până atunci, semnalând că ludicul ar putea trece în periculos. Încet, grămada se dispersează.

ELEV 2
(către un coleg)

Ai prins ceva?

Intră profesorul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Deja elevii sun oarecum înapoi în preajma palierelor. Iza de-abia începe să se dezmeticească, singură.

PROFESORUL
(uitându-se la ceas)
Handbal. Două echipe. Hai, ce staţi?

EXT – STRADĂ – ZI

Sacul de fâş murdar atârnându-i dezordonat pe umăr, copilul înaintează anevoie pe aleile de cartier printre veşnicele blocuri care îl împresoară din toate părţile.
De la fereastra unuia dintre ele, un bărbat fumează, uitându-se în gol. Înaintând cu un mers lăbărţat, obosit şi greoi, privind direct spre sol, copilul se apropie de un grup de băieţi care joacă fotbal direct pe carosabil, de-a lungul a două trotuare care sunt încărcate cu maşini. „Porţile" sunt realizate din pietre.
Copilul încetineşte mersul şi, atras ca un fluture de lampă, începe să privească jocul cu tot mai mult interes. În timp ce trece printre jucători, se întoarce şi din inerţie, continuă drumul cu spatele pentru a urmări o „fază". În acel moment, un claxon scurt îl face să tresară. Toţi jucătorii se văd nevoiţi să abandoneze temporar partida pentru a face loc unui autoturism Dacia să treacă. Moment după care, jocul este reluat. Copilul se postează în cele din urmă chiar la extremitatea „terenului" şi continuă să urmărească meciul.

INT – APARTAMENT DE BLOC – ZI

Se aude o cheie în yală. Copilul intră pe uşă în holul apartamentului îmbrăcat la fel ca şi în scena precedentă. Verifică sumar dacă cineva este acasă sau nu. Depozitează sacul de şcoală sub cuierul încărcat, lângă câteva perechi de pantofi amplasaţi dedesubt.

CUT
Aceeaşi scenă. Se aude sistemul de tras apa al unei toalete. Copilul iese din baie şi se îndreaptă spre bucătărie, unde deschide uşa frigiderului. Culege de acolo unul dintre puţinele ouă şi din cuburile de deasupra mesei două farfurii: una plată şi una adâncă. Sparge oul de marginea farfuriei şi folosind-o pe cea adâncă drept recipient, începe să separe albuşul de gălbenuş. Varsă gălbenuşul în farfuria plată, se întinde după zaharniţă, dezgroapă din ea două linguriţe de zahăr şi le răstoarnă peste gălbenuş. După care începe să frece cele două ingrediente cu fundul linguriţei, zdrobind cristalele de zahăr de porţelan.

CUT

Aşezat pe un scaun în bucătărie, mănâncă încet spuma alb-gălbuie din farfurie, savurând fiecare linguriță.

CUT

Cu migală se apleacă peste clanța uneia dintre uşile din apartament şi o deschide numai pe un sfert. Priveşte înăuntru cu o oarecare frică. După obiectele prezente în interior, nu poate fi decât dormitorul tatălui, care serveşte şi de birou şi bibliotecă. Intră cu o oarecare temere şi apropie uşa în urma lui. Trecând pe lângă un pat de o persoană rămas nefăcut, se aşează la birou şi deschide sertarul. Din multitudinea de obiecte de acolo, scoate în cele din urmă o brichetă cu imprimeuri exotice care nu funcționează. Deschide o cutiuță de balsam chinezesc aproape terminată şi ducând-o la nas, inspiră adânc din ea. Apoi pescuieşte de undeva din fundul sertarului un pachet de hârtie care conține după toate probabilitățile beţişoare parfumate, şi după ce miroase conținutul pachetului, extrage din acesta un beţişor.

Îşi trece mâna peste asperitățile fosforului, apoi caută pe rafturile de la bibliotecă o scrumieră. Se grăbeşte până înapoi în bucătărie şi se întoarce cu un pachet de chibrite. Poziționează beţişorul pe colțul biroului astfel încât capătul să ajungă deasupra scrumierei şi îl aprinde. Numaidecât, flacăra se transformă într-un globuleț incandescent de lumină care emană o dâră deasă de fum. Adulmecă fumul şi fuge înapoi în bucătărie să lase chibritele.

Stă din nou aşezat la birou, țintind beţigaşul aprins cu privirea, degetele lui pipăind leneş textura aspră a mochetei cu care e acoperit biroul. Privirea îi alunecă înspre rafturile inferioare ale bibliotecii din spatele biroului. Aruncă apoi o privire spre hol, se ridică de pe scaun, şi aplecându-se pentru a ajunge la raftul de la sol, începe să cotrobăie printr-un teanc mare de reviste, broşuri, programe de sală şi altele. Ridicând cu greu teancul de reviste cu o mână, încearcă să distingă, revistă cu revistă, titlurile şi imaginile de pe coperțile revistelor de dedesubt.

Realizând că operațiunea este ineficientă în acest mod, se hotărăşte să extragă de la locul lor partea superioară a teancului şi să plaseze această grămadă la sol, alături. În fața lui stă descoperită acum siluetă nud a unei femei fotografiată din semiprofil, sânul drept perfect vizibil, celălalt puțin acoperit, într-o poză tip art-house. Coperta alb-negru pe care este reprodusă imaginea aparține unei reviste vechi de sănătate şi frumusețe.

Cu pupilele dilatate şi răsuflarea rapid intermitentă, copilul apucă un teanc mai mic de reviste şi le extrage de la locul lor. Cu revistele în mână, se ridică şi se apropie de patul nefăcut. Aşează revistele pe pat, şi închide uşa de la cameră. Adună plapuma care lâncezeşte diform şi o modelează într-o formă solidă,

lunguiață, de-a lungul patului şi începe să deschidă revistele la câte o pagină anume, toate la poze cu nuduri, şi să le împrăştie peste tot pe pat în diferite poziții, până când aproape întreaga suprafață a patului e împânzită cu reviste. Păstrând una în mâinile sale, copilul se întinde pe burtă deasupra boțului construit din plapumă şi, la început gradual, apoi tot mai pătimaş, sărută coperta revistei pe care o plasează în dreptul feței în timp ce întreg trupul i se convulsionează într-o frecare lentă cu materialul aşternutului de sub el. Înconjurat de fotografiile alb-negru de jur împrejur, văzut de deasupra, copilul pare mai mic decât în realitate, pozele părând a-l înconjura tot mai mult, până când par aproape să îl înghită. Pe măsură ce i se apropie punctul culminant, începe să emită vagi sunete de plăcere, respirația i se opreşte brusc, o pauză şi

CUT

EXT – CÂMP – ZI

Iarba înaltă a unui câmp de vară unduie uşor în bătaia vântului. Culcată pe spate, cufundată în iarbă cu brațele desfăcute în formă de cruce stă întinsă o fată cu ochii închişi. Lângă ea, în aceeaşi poziție, stă întins copilul. Degetele mâinilor lor sunt foarte apropiate dar nu se ating.

FATA

A... (continuă în gând)

COPILUL

Stop.

FATA

F.

COPILUL

Foarfecă.

FATA

Ai mai zis.

COPILUL

(deschide ochii, întoarce capul spre ea)

Nu!

FATA

Ba da!

COPILUL

N-am mai zis, tu!

FATA

Bine, foarfecă. Căruță.

COPILUL

Țăran.

FATA

Antilopă.

COPILUL

Pământ. „NT”. Te-am închis. Eşti Fa!

FATA

(nu foarte încântată)

A...

COPILUL

Stop.

Se aude un motor de maşină şi voci de copii în depărtare.

FATA

F. Vezi? Iară mă opreşti la F. Ți-am zis că trebe să mă laşi mai mult! Di ce nu mă laşi mai mult?

COPILUL

Taci!

FATA

Ce-i?

Imitându-l pe băiat, şi fata deschide ochii, ridică capul şi priveşte peste burtă în față.

Zgomotele se apropie. Copilul se ridică repede în picioare. Din fundal se apropie pe un drum forestier care ajunge lângă locul în care sunt poziționați cei doi, o dubă urmată de un alai de vreo zece copii.

COPILUL
(către fată)

Hai!

Copilul iese la drum. Fata se ridică şi ea de la sol şi îl urmează. Scrutează amândoi zările cu privirea în direcția maşinii. În momentul în care aceasta se apropie, putem observa că e o dubă albă de-a lungul căreia, longitudinal, e trasată o îngustă dâră neagră de jur împrejur. Încep să se audă mai clar şi vocile copiilor dar zgomotul motorului le face indescifrabile. Ajungând în dreptul celor doi, îi recunoaştem în grup pe câțiva din gaşca de la fotbal din scena anterioară, inclusiv Cristi şi Sebi care nu par a fi avut vreo problemă vreodată.

COPILUL
(către gaşcă)

Ce-i?

CRISTI
(nepotrivit de tare)

Ce faci, bă? Ai venit să te giugiuleşti cu Meli?

COPILUL

Mă laşi? *(către Luci mic)* Ce-s cu ăştia?

LUCI MIC

Da' pula ştie!

Fata numită Meli rămâne nehotărâtă locului în timp ce alaiul trece. Copilul îi face semn cu mâna să îl urmeze.
Duba se hurduie peste denivelările accentuate ale drumului. Copiii de-abia pot ține pasul cu ea. Pe unele porțiuni fug. Îi urmărim până se depărtează.

EXT – LIZIERA PĂDURII – ZI

O maşină a miliției stă parcată în iarbă în imediata vecinătate a pădurii. Vântul continuă să bată. Atât de tare uneori încât foşnetul frunzelor face anumite dialoguri inteligibile. La baza unui copac, direct la lizieră stau doi milițieni şi un civil. Unul din ei ține în mână un bloc notes şi scrie în timp ce al doilea îl interoghează pe civil.
Duba ajunge cu alaiul tăcut şi relativ speriat în spatele ei. Parchează la unghi față de maşina miliției. Din dubă coboară doi indivizi care lasă uşile deschise. Copiii se apropie timid, neîndrăznind să depăşească poziția dubei.

LUCI MIC

L-or bătut?

SANDU

Ăla arată bătut? Bă... deştept te-o făcut mă-ta...

LUCI MIC

Bine mă...

CEAPĂ

Ni!

Şi arată cu degetul spre scena din fața lor. Plutonierul îl conduce pe civil câțiva paşi înspre copac. Amândoi se uită în sus. Gesticulând o cărare de acces, civilul pare a explica cum a ajuns acolo. Indivizii din dubă se mută toți în direcția copacului. Copiii, prinzând curaj, sprijinindu-se unul de altul şi împingându-se fin din curiozitate, avansează în grup, pas cu pas, aproape fără a ne da seama.
Printre crengi, când vântul nu suflă atât de puternic, se dezluşeşte silueta unui bărbat atârnat de o creangă nu la mare înălțime de baza trunchiului. Cu avansarea tăcută a copiilor, încep să se desluşească frânturi din conversația autorităților.

PLUTONIERUL
(către subordonat)

Notează. Am văzut... nişte haine aruncate şi pătate... cu sânge. *(către civil)* Şi?

O nouă rafală de vânt face ca răspunsul să devină indesluşibil. Civilul gesticulează poziția mâinilor cadavrului. Între timp copiii s-au îndreptat îndeajuns încât să vadă că porțiunea mâinilor spânzuratului în zona imediat superioară palmelor este plină de sânge închegat. Fata stă ultima în grup şi priveşte cu gura căscată. Copilul îi aruncă o privire.

PLUTONIERUL

Pe la ce oră se întâmpla?

CIVILUL

Păi să fi tot fost pe la vreo patru-patru ți jumătate. Că pe la trei am pornit de-acasă. Am vrut să ies la o plimbare, ştiți, şi—

PLUTONIERUL

Ai consemnat, da?

Subordonatul încuviințează.

SUBORDONATUL

Aduc aparatul atunci?

PLUTONIERUL

Da. *(către indivizii din dubă)* Haideți băieți.

Cei doi se îndreaptă către spatele dubei de unde, după ce deschid uşile, scot o targă pe care o cară împreună până la copac şi o aşează pe sol. Concomitent, subordonatul scoate din maşina miliției un aparat de fotografiat şi revine la copac. Începe să facă fotografii.

PLUTONIERUL

Şi de-aici... aaaşa. Bine. Foarte bine! *(către ceilalți doi)* Gata sînteți?

Unul dintre cei doi indivizi din dubă începe să se cațere cu ajutorul colegului în copac până la creanga de care atârnă eşarfa folosită de spânzurat pentru a comite fapta. Subordonatul se poziționează sub picioarele spânzuratului şi ridicându-şi brațele, încearcă să îl atingă.

CIVILUL

Îl cunoşteam, v-am spus. Stătea în blocu' vecin pe Lingurarilor. Nevastă-mea îl ştia mai bine că l-o mai văzut pe-afară.

PLUTONIERUL

(întrerupându-l cu un semn al mâinii, către ceilalți)

Ajungi? E bine? *(pune şi el umărul)* Dacă-l ținem de-aici îi bine?

Cei doi milițieni ajută procesul de la sol. Subordonatul sare dar nu ajunge la picioarele mortului. Individul din dubă rămas la sol îl ajută pe subordonat să se ridice pentru a ajunge la picioare.

CEL DIN COPAC

Să-mi ziceți când să-i dau drumu'!

Cu o mână ține un briceag îndreptat spre eşarfă.

PLUTONIERUL

(către subordonat)

Îți aduc ceva din maşină? Hai să-ți aduc ceva...

Porneşte în fugă spre maşină. În momentul întoarcerii, îi observă pentru prima dată pe copii.

PLUTONIERUL

(din mers)

Ce căutați, mă, aici? Hai, tulea!

Ajunge la maşină tocmai când subordonatul strigă de sus:

SUBORDONATUL

Gata. Taie!

Plutonierul se opreşte şi se întoarce. În acel moment tandemul de la copac se pregăteşte pentru acțiune. Cu subordonatul la picioarele spânzuratului, cel din copac începe să taie vehement eşarfa care, nu peste mult timp cedează. Spânzuratul cade opintindu-se de mâinile subordonatului, se îndoaie din genunchi şi aterizează în frunzele uscate pe spate. Plutonierul revine tot în fugă. Împreună, toți se pun să aranjeze cadavrul şi să îl aşeze pe targă. Individul din copac revine la sol. Subordonatul îşi reia camera foto şi mai face câteva poze la cadavru în această poziție. Cei doi indivizi din dubă ridică targa şi încep să care cadavrul spre dubă. Plutonierul îi urmăreşte câțiva paşi. Observă din nou copiii.

PLUTONIERUL

Mă, nu v-am spus o dată să dispăreți? Păi io cu cine vorbesc?

Dar atitudinea cu care o face te duce cu gândul mai mult la un câine pe care îl îmbrânceşti cu piciorul să se ferească din drum. În consecință, nici unul dintre copii nu se mişcă.
Targa e introdusă în spatele dubei şi uşile sunt închise.

CIVILUL

Cum facem cu declarația? Vreți să-i spun şi la soție să vină?

PLUTONIERUL

Haideți că discutăm la secție.

În timp ce cei doi indivizi se urcă în cabina dubei şi plutonierul îi face semn civilului să urce în maşina poliției, copiii, observând maşinile gata de plecare, se trag din fața autovehiculelor. Plutonierul îşi scoate chipiul şi deşi în continuare bate vântul, îşi face vânt cu acesta la față. Subordonatul se urcă la volan.
Duba morgii porneşte un girofar galben silențios. Greoaie, se pune în mişcare. Plutonierul urcă şi el în maşină. Miliția îi urmează dubei. Trece pe lângă grupul de copii şi încep să coboare panta în direcția cartierului. Miliția porneşte şi ea girofarul dar nu şi sirena. Copiii încep să urmeze cele două maşini la vale.

EXT – CURTEA ŞCOLII – ZI

În jurul unui catarg vopsit demult în culorile tricolore este alcătuit un „careu”. Mai multe grupe de elevi, îmbrăcați în pionieri sunt aranjați în poziție de drepți. În fața catargului stă în fustă şi costumaş gri o femeie frumoasă la 40 de ani cu mâna dreaptă poziționată oblic în fața frunții în poziție de salut. În fața ei o fată de 13-14 ani, un şnur albastru tronând la piept, stă în aceeaşi poziție.

FATA

Tovarăşe conducător de unitate, unitatea de pionieri a şcolii generale numărul 23 cu un efectiv de 257 de pionieri este gata pentru începerea activității. Raportează comandat de unitate Ileaşcu Ramona.

CONDUCĂTOR

Pentru gloria partidului, pentru victoria socialismului, înainte!

COR

Tot înainte!

Imnul țării izbucneşte simultan din toate piepturile. Un tovarăş inspectează corectitudinea cu care pionierii din primele rânduri execută salutul şi, unde este cazul, mai aranjează câte o mână.
Copilul înfrumusețează imnul cu câte un acord în plus în pauza dintre strofe ca de exemplu la sfârşitul cuvintelor din prima strofă „amintind de-un brav popor” unde adaugă un acord „instrumental” care mimează o trompetă. El nu trădează niciun zâmbet.
Pe stâlpul din centrul careului, tras de o sârmă montată pe scripeți, se înalță sacadat steagul tricolor.

EXT – LIVADĂ – ZI

Copilul nu are mai mult de 7-8 ani. De după movila de pământ din livadă, în spatele căreia s-a ascuns, priveşte şi aude vocile părinților care, cu câțiva ani mai tineri, se află în curtea unei case țărăneşti. Cei doi se ocupă cu definitivarea bagajelor care sunt pregătite în curte.

MAMA

(în timp ce împachetează)

Mihaaai! Mihai!

TATA

Treci mă aici că pierdem trenul. Tu n-auzi?

MAMA

Mihai? Hai că sîntem gata. Haide!

TATA

(către mama)

Tu, copilu ăsta o fi plecat pe undeva.

MAMA

O plecat pe dracu. Da aicea o fost adineauri. Unde să plece? *(către livadă)* Mihai!

TATA

(neputincios în fața acestei calamități)

Nu vrea să plece. Extraordinar!

În timp ce tatăl continuă să aranjeze bagajele, mama se porneşte în căutare. Se apropie de livadă.

MAMA

Mihaai? Hai că mai venim. Hai acuma. *(pauză)* Unde eşti? Hai că—

În momentul în care mama intră pe poarta livezii, copilul fuge din ascunzătoarea lui şi urmând un traseu sinuos, intră în grajd.

INT – GRAJD - ZI

Vocea mamei strigând copilul şi conversația cu tatăl continuă să se audă de afară. Copilul ajunge în spațiul folosit pentru depozitarea fânului, în care stă dezhămată o căruță goală. Podul şurii în schimb este plin de fân proaspăt cosit care atârnă din toate părțile.

Mihai se refugiază într-un colț în care se află practic lipit de staulul animalelor pe care le vede prin crăpăturile dintre scânduri.

VOCEA MAMEI
(de afară)

Mihaaai!

Animalele, simțind prezența copilului şi agitația de afară, încep să răsufle puternic, să scoată sunete. Copilul este tot mai atras de acestea şi îşi caută un unghi optim prin care să urmărească ce se întâmplă în interior.

VOCEA TATĂLUI
(din altă direcție)

Dă-i pace. Îl lăsăm aici.

VOCEA MAMEI

Cum să-l lăsăm aici? Ce prostii vorbeşti? Mihai!

VOCEA TATĂLUI

Aşa o să se-nvețe minte.

Din ce în ce mai agitate, animalele răsuflă tot mai puternic şi lovesc din copite. Un taur legat cu lanț greu într-un colț al staulului începe să mugească puternic. Cele două vaci legate în colțul opus mug şi se zbat în lanțuri. Toate astea îl fascinează şi îl sperie pe copil.
Deodată, printr-o crăpătură care permite ochiului să vadă mai mult, copilul observă în fizionomia taurului o schimbare. În momentele în care animalul se întoarce în profil față de unghiul în care e situat copilul, acesta poate distinge prezența unei erecții care înfierbântă şi sălbăticeşte animalul.

VOCEA MAMEI

Mihai, vino-dată sau te lăsăm aici!

Copilul se ascunde în fața găurii. Taurul începe să smucească tot mai tare lanțul care îl ține priponit de peretele grajdului. Vacile încep să mugească din ce în ce mai tare.

VOCEA TATĂLUI

Da' ce dracu-s cu vacile alea? Mămică! Mămică!

Lovind în aer cu copitele din spate şi privind tot mai mult în direcţia taurului, una dintre vaci pare a începe să se mişte în lateral, întorcând partea dorsală în direcţia masculului. La această stimulare vizuală, taurul smuceşte cu un muget lung lanţul scoţând cârligul care îl ţine în perete şi fără ezitare, se repede asupra vacii din faţa lui printr-o singură săritură.

MAMA

(smucind uşa grajdului)

Unde dracu' eşti? Mihai! Mihai! *(îl vede)* Ce cauți aici?

INT – APARTAMENT BLOC – ZI

Mihai, aceeaşi vârstă ca şi în scena precedentă, şi o fată stau faţă în faţă, turceşte, pe un covor „persan”. Între ei se află o sticlă fără etichetă culcată la podea.

MIHAI

Tu eşti.

F*ata îşi întinde sfioasă mâna şi cu o singură mişcare răsuceşte sticla făcând-o să se învârtă de câteva ori pe covor. Gâtul sticlei se opreşte într-o direcţie oarecare.*

MIHAI

Nimic.

Şi fără ezitare, repetă mişcarea anterioară. Din nou gâtul sticlei este îndreptat într-o zonă neutră.

MIHAI

Tu eşti.

Fata învârte sticla din nou. De această dată, sticla se opreşte din mişcare cu gâtul în direcția lui Mihai. Cei doi ridică simultan ochii şi se privesc preț de o secundă.
Fata se ridică ezitând, pe palme. Copilul se apleacă imperceptibil peste sticlă înainte. Gurile lor se apropie, apoi, la o depărtare de câțiva centimetri se opresc. Brusc, fata îşi dă un avânt scurt, şi îl atinge uşor pe buze pe Mihai. Cei doi îşi reiau pozițiile anterioare.

MIHAI

Io îs.

Şi îşi îndreaptă mâna după sticlă.

EXT – ÎN FAȚA BLOCULUI – ZI

Tita, un băiat care a mai fost văzut în scenele de grup anterioare, se joacă cu un cățeluş la scara blocului. Dan se apropie mâncând semințe, cu Luci mic şi Bogdănel în urma lui.

DAN

Ni mă, ce are ăsta! Unde l-ai găsit?

TITA

Se plimba pe-aicea.

LUCI MIC

I-ai dat ceva de mâncare?

TITA

I-o dat maică-mea nişte lapte.

DAN

Ni, ce fain îi...

Dan se pune în poziție „guguli” şi încearcă să momească cățelul spre el.

DAN (CONT)

Hai mă-ncoace, mă. Hai mă, că nu-ți fac nimica.

Ceilalți îi urmează.

LUCI MIC

Cusu, cusu... Ți, ți, ți!

TITA

Nu vine că i-i frică.

Dar cățelul, zglobiu, face două salturi şi se apropie de băieții noi.

LUCI MIC

No vezi, bă, că vine dacă-l chemi! Tu nu ştii să-l chemi.

DAN

Cusu, cusu! *(o idee, către ceilalți)* Bă, di ce nu-l ducem la pădure într-o plimbare. N-aveți o sfoară?

BOGDĂNEL

Stai că mă duc io.

Şi Bogdănel o zbugheşte la fugă pe scări în sus.

EXT – LIZIERA PĂDURII – ZI

Cu blocurile în fundal, vedem grupul de copii, care acum s-a lărgit la vreo opt, inclusiv Mihai şi Sebi, alergând spre pădure cu cățelul lângă ei, acum legat cu o sfoară. Îi urmărim până se apropie.

MIHAI

Nu aşa repede, mă, că-l sugrumi.

DAN

Lasă-mă, bă. Ce crezi? Că ăsta nu-i obişnuit? *(către cățel)* Hai bă mai repede! Bagă!

Şi trage cățelul după el până la linia după care încep copacii. Fiecare dintre copii face câte o mişcare prin care urmăresc să atragă cățelul înspre ei.

SEBI

Hai să ne facem toți că fugim. Să vedem dacă vine după noi.

BOGDĂNEL

Gata!

Toți în afară de Dan şi Luci mic o iau din nou la fugă în aceeaşi direcție din care au venit, chiuind. Deşi cățelul i-ar urma, Dan îl ține scurt din „zgardă”.

MIHAI

(de departe)

Lasă-l bă, să vină!

TITA

Hai mă, ce pulă eşti!

Dan în schimb îşi îndreaptă privirea către Luci mic.

DAN

Hai să-l spânzurăm!

LUCI MIC

Hai bă, eşti nebun?

DAN

Nu, bă. Serios!

Luci mic se apleacă să mângâie cățelul dar începe să se gândească. Ceata care a fugit, văzând că cei doi nu îi dau drumul câinelui, încep să se întoarcă alene înapoi spre cei doi.

LUCI MIC

Bine, da tu-l spânzuri.

DAN

În pula mea, ce? Crezi că-i prima dată? Hai bă-ncoace!

Intrăm în cercul celor plecați care privesc scena de jos în sus, de la o oarecare depărtare.

SEBI

Iară se crede tare ăsta.

TITA

Nu iară, mă. Din nou.

MIHAI

Ce fac?

Se uită toți în fața lor cum ceilalți doi țin cățelul în mâini şi se îndreaptă cu el în pădure.

SEBI

Bă! Ce faceți cu el, bă?

TITA

Să-mi bag pula.

Şi începe să fugă la deal. Ceilalți îl urmează cu greutate.

TITA

Bă!

Ajunşi la locul faptei, Tita încearcă să-i smulgă animalul din mâini lui Dan.

TITA

Dă-l bă încoace. Bă, te zic. Să mor io!

DAN

(ferindu-se)

Lasă-mă mă că nu-i fac nimic. Mă, nu pune mâna. Nu-i fac nimica, mă!

Nici unul dintre ceilalți nu îndrăznește să se amestece între cei doi. Luci mic s-a cocoțat între timp pe crengile inferioare ale unui copac.

LUCI MIC

(către Dan)

Dă-l bă încoace!

DAN

(către Tita)

Numa' ne jucăm cu el un pic, no. Ce sari așa și tu?

TITA

Ce vreți să faceți cu el, în pula mea?

LUCI MIC

(și-a pierdut răbdarea)

Îl spânzurăm, no!

Ca și cum soarta câinelui ar fi fost deja pecetluită, ceilalți, inclusiv Tita, rămân locului ca trăsniți. Tita renunță la încercările-i zadarnice, se trage un pas în spate. Nimeni nu mai îndrăznește să scoată un sunet.

DAN

Bă, dacă suflați o vorbă, vă omor. *(către Luci mic)* Na. Stai că-ți arunc capătu'.

Luci mic se apleacă să prindă capătul funiei care trece de câteva ori pe lângă mâna lui. Ceilalți, speriați, intrigați, se retrag și mai mult. Câinele, prevăzându-și sfârșitul, începe să schelălăie la pieptul lui Dan care cu o mână aruncă frânghia. Luci mic în cele din urmă o prinde și o leagă sumar de creangă, după care, printr-un salt, revine la sol.

LUCI MIC

No!

DAN

Adă o bâtă.

Luci mic caută rapid în jurul lui şi ridică dintre crengile căzute una destul de groasă pentru a rezista oricăror lovituri.

DAN
(înmânându-i câinele)

Ţâne-l.

LUCI MIC
(agresiv)

Io ți-am zâs că nu-l spânzur, bă!

DAN
(amenințător)

Ţâne-l!

Luci mic preia câinele care deja începe să se zbată. Dan înaintează cu bâta înspre grup.

DAN

Deci dacă întreabă cineva, toți ați luat parte, da? Ați fost aci. Dacă zâce careva ceva, am martor.

Şi îl arată cu bâta pe Luci mic. Apoi întinde capătul bâtei către ceilalți aşteptând să îi fie luată din mână.

DAN

Io îl las să cadă, voi îl loviți. Clar? Care nu dă, nu mai joacă la noi în echipă. Cine-i primu'?

Capătul bâtei atârnă amenințător în fața copiilor.

TITA

(cu o jumătate de voce)

Pe mine nu mă-nteresează.

DAN

Nici pe mine. Hai. Tu dai primu'.

TITA

Io nu dau.

DAN

(pas în față)

Mă!

Mihai smulge capătul bâtei dintre ei.

MIHAI

Dau io. Lasă...

DAN

Toți trebe să dați măcar o dată. Ați auzit? *(mai ales către Tita)* Bă, ați auzit?

TITA

(cu jumătate de gură)

Da...

DAN

Dă-l încoace!

Se întoarce şi ia câinele de la Luci mic. Luci mic, eliberat de o grijă, păşeşte şi el înapoi. Dan ridică cățelul deasupra capului.

DAN (CONT)

Gata? Îi dau drumu'. Hai cu bâta!

Dan dă drumul câinelui. Frânghia i se încolăceşte repede în jurul gâtului, şi schelălăind cu ultimele zvâcniri, se unduie dintr-o parte în alta. Dan îl înşfacă de mânecă pe Mihai.

DAN (CONT)

Dă, mă!

Adus în fața câinelui, Mihai ridică bățul şi aplică o lovitură anemică în animal. Dan îi smulge bățul din mână şi loveşte o dată tare, reducând animalul la tăcere.

DAN (CONT)

Şi voi, mă! Şi voi!

Îi întinde bâta lui Sebi, care o ia anevoios şi loveşte şi el animalul. O pasează lui Bogdănel, apoi în final lui Tita. Toți lovesc fără forță.

DAN (CONT)
(către Luci mic)

Şi tu, mă! Hai.

LUCI MIC
(luând hotărât bâta)

Tu-vă mama voastră încă...

Şi fără ezitare, aplică câteva lovituri cu forță în animal.

LUCI MIC (CONT)

Aşa! Îmi bag pula.

Iar apoi aruncă bățul în pădure.

LUCI MIC (CONT)
(dezgustat)
Hai să merem!

Şi părăseşte locul fără a se uita înapoi. Dan îl urmează primul, apoi ceilalți, care din când în când, în tăcere, aruncă o privire peste umăr. Animalul continuă să se legene atârnat de creangă.

EXT – UN PEISAJ DE IARNĂ – ZI

Nişte dealuri înzăpezite. Scena durează.
Se aud chiuturile unor copii care pătrund lent în cadru în plan îndepărtat. Sunt personajele noastre. Se bulgăresc. Scena durează.

INT – O SPĂLĂTORIE DE BLOC – ZI

Cu fața la geamul acoperit de o perdea alb-murdară prin care se vede grădina plină de zăpadă din fața blocului, Meli stă în aşteptare. În spatele ei, practic răsuflându-i în ceafă, fața lui Mihai. Amândoi sunt îmbrăcați în haine groase, de iarnă. Mihai se apropie de urechea lui Meli şi o muşcă brusc. Meli scoate un țipăt surd, se uită spre Mihai speriată. Cu o expresie speriată, răsuflarea agitată şi inconstantă, cu ochii mişcându-i-se într-una, Mihai duce în cele din urmă o mână către sânul fetei şi o plasează acolo. Fata se uită din nou înspre geam şi foarte lin, începe să se aplece în față. Buzele fetei se întredeschid ca şi pentru a spune ceva, ochii ar privi din nou în spate, dar nu reuşesc. Rămân amândoi aşa, în aşteptare.
Brusc, Meli duce mâna spre pantaloni, şi cu o grimasă, în mişcări sacadate, scurte, încearcă să se dezbrace. Se opreşte la fel de brusc.

MELI
Ajută-mă.

La fel de speriat ca şi înainte, Mihai îşi dezlipeşte mâna de pe sânul ei şi o ajută să îşi coboare pantalonii. Mihai fură o privire înspre în afară, apoi, dintr-o mişcare îşi dă jos proprii pantaloni. Controlându-se cu o

mână, începe apoi prin mişcări deznădăjduite să se pregătească. Corpurile celor doi se lipesc unul de altul, mâna lui continuând să ajute debutul actului. Pentru câteva secunde, cele două corpuri încep să imprime un ritm de mişcare totuşi inegal. Apoi se opresc brusc.

MELI

Nu acolo. Mai sus.

Mihai răsuflă, inspiră, după care încearcă din nou să prindă ritmul. Sticla geamului din fața gurii ei începe să se aburească. Pe fața lui Mihai încep să se adune picături de sudoare. Fata scoate un geamăt scurt, apoi din nou ritmul se încetineşte lent, până când se opreşte. Fata îşi întoarce capul şi priveşte spre băiat. El îi evită privirea, o îmbrânceşte uşor şi încearcă din nou să prindă ritmul.
Se opreşte brusc, şi îşi ridică pantalonii. Se întoarce cu fața la perete şi cu spatele la ea. Meli se ridică şi se uită în direcția lui cu o oarecare curiozitate. Îşi ridică lent pantalonii. Tăcere.
Meli continuă să se uite în direcția lui. El ridică în sfârşit ochii. Se uită unul la altul.

INT – CASA SCĂRILOR – ZI

În fața țevii de aerisire folosită pentru încălzirea centrală, deasupra unei găleți de plastic, cu un patent în mână, stă tatăl în aşteptare. Țeava pare a avea o viața proprie. Răsuflă, tuşeşte, se opreşte, porneşte din nou, scoate câțiva stropi de apă, apoi o ia de la început.

TATĂL
(către copil)

Pregăteşte cealaltă găleată.

Continuă să privească țeava. Apare Mihai cărând o a doua găleată. Tatăl ajustează robinetul țevii folosind patentul, aşteaptă.

TATĂL (CONT)

Să vedem acuma. Vrea?

Țeava susură de la aerul sub presiune.

TATĂL (CONT)

Ăstea-s golurile de aer, vezi? De-aia nu ajunge căldura la noi. Astea s-or adunat toate pe conductă şi ţin apa-n loc. *(către soție din apartament)* Tot reci îs alea, Mariana?

VOCEA MAMEI

Tot.

TATĂL

Nimic.

Deodată țeava tuşeşte brusc. Apa năvăleşte cu o forță torențială în găleată.

TATĂL (CONT)

(peste sunetul apei)

Acuma. Aşa! Vine! Dă găleata!

Aproape în panică, smulge găleata din mâna lui Mihai şi aşteaptă până când prima se umple. O scoate repede pe cea plină de sub țeavă şi o propteşte pe a doua în locul ei.

TATĂL (CONT)

Du-te! Repede! Repede! Fugi!

Mihai se repezeşte cu găleata pe scări în sus jumătate de etaj, apoi intră în apartament.

TATĂL (CONT)

Hai mă odată! Ce stai atâta? Mă, vii?

Mihai reapare cu găleata goală. Tatăl le înlocuieşte din nou una cu cealaltă. Apa continuă să curgă.

INT – CAMERA LUI MIHAI – ZI

Mihai stă aşezat pe pat şi priveşte într-un punct fix înainte. Momentul durează.
Brusc, se ridică de pe pat, şi sărind la biblioteca din faţa lui, începe să lovească zgomotos cu pumnii în toate direcţiile, inclusiv în rafturile de lemn. Extrăgând cu mânie un pumn de cărţi de pe un raft, îşi face loc pentru a-şi introduce acolo mâna şi, dintr-o mişcare, curăţă întreg raftul. Cărţile cad zgomotos pe jos. Celelalte rafturi urmează, unul după celălalt. Mhai continuă să trântească toate obiectele pe care le întâlneşte în cale până când întreaga bibliotecă e aproape goală.

EXT – COAMA UNUI DEAL – SEARĂ

Mihai şi Sebi stau aşezaţi pe iarbă umăr la umăr. La picioarele lor se întinde tăcut, gigantic, cartierul de blocuri. Un stâlp de înaltă tensiune stă semeţ în apropiere. Câte una, luminile încep să se aprindă în apartamente.

MIHAI

Îs impotent.

SEBI

Nu eşti.

MIHAI

Îs impotent, în pula mea!

SEBI

Cum să fii impotent, mă? Eşti nebun?

MIHAI

Atuncea de ce n-am putut?

SEBI

Ţi-o fost frică.

MIHAI

Frică o pulă.

SEBI

Atunci?

O pauză. Sebi se uită la Mihai. Mihai se uită înainte în zare.

SEBI (CONT)

Ți se scoală dimineața înainte să te pișți?

MIHAI

Da.

SEBI

Vezi? Nu ești impotent.

Mihai continuă să se uite în zare. O pauză.

MIHAI

Și atunci ce pula mea să fac?

SEBI

Mai încerci.

Din nou tăcere. Amândoi se uită înainte, în direcția blocurilor. Tăcere lungă.

MIHAI

Îmi bag pula în țara asta.

INT – SUFRAGERIE BLOC – ZI

Într-o sufragerie de bloc majoritatea grupului de prieteni stau în picioare în diverse părți ale încăperii. Mama Melindei, o femeie la 45 de ani, intră pe ușă cu un tort în mână. Pe parcursul cântecului, Meli se uită de două ori la Mihai. Acesta își întoarce rușinat privirea.

TOȚI

Mulți ani trăiască, mulți ani trăiască, la muulți ani... Cine să trăiască, cine să trăiască, la mulți ani... Meli să trăiască, Meli să trăiască, la mulți—

EXT – ALEE – NOAPTE

Mihai înaintează pe o alee întunecată de cartier cărând sacul de şcoală pe umăr. La început totul e liniştit în jurul lui până când, după scurt timp, în fața lui, în depărtare, se aud sunete de voci.
În întuneric, Mihai reuşeşte să distingă un grup de 5-6 adolescenți îndreptându-se în sens opus pe alee, deci în direcția lui. El se uită instinctiv în dreapta şi în stânga lui. Aleea e flancată de blocuri pe ambele părți. Continuă să înainteze. Vocile se materializează curând. Deşi sunt numite „voci”, personajele apar în carne şi oase puțin mai târziu.

VOCEA 1

Da bă, da ce? I-am dat.

VOCEA 2

I-o spart gura-n pula mea...

VOCEA 3

Numa' se făleşte ăsta.

VOCEA 1
(agresiv)

Ce mă? Io mă?

VOCEA 2

I-o dat mă-n gură. Am fost acolo. I-o futut una de i-o dat sângele pă nas. Să mor io!

VOCEA 1
(mândru)

No bine...

VOCEA 2

Cum s-o căcat ăla pe el... Aşa-i? *(imită)* Nu da, bă. Nu da!

Distanța dintre grup şi Mihai este acum de vreo 10-15 metri şi de-abia acum membrii grupului par a-l observa pe acesta. În acel moment, conversația lor încetează temporar. Mihai continuă să înainteze cu mâinile în buzunare.

VOCEA 2

Ni. Ca şi ăsta-arăta.

Mihai se forțează să nu trădeze nicio expresie. Paşii lui îl propulsează mecanic înainte, deşi privirea ar vrea să caute un loc de scăpare.

VOCEA 1

(mai încet)

Ăsta nu-i ăla din C1?

VOCEA 3

Nu mă. Ăla-i mai înalt.

VOCEA 2

Ni! S-o căcat deja pă el. Ni, cum umblă.

Distanța dintre ei s-a redus la doar vreo 5 metri. Vocea 1 se uită direct în ochii lui. Mihai se uită cât mai neutru, trecător în direcția lui, apoi coboară privirea. Vocea 1 se opreşte din mers, vocile 2 şi 3 se opresc imediat şi ei. Ceilalți continuă să înainteze. Mihai ajunge în dreptul lor.

VOCEA 4

Dați-i mă pace.

Vocea 1 se postează direct în calea lui Mihai, barându-i calea. Mihai ridică privirea.

VOCEA 1

La ce te uiți, mă pulă?

MIHAI

La nimic.

Dar înainte de a primi replica, fără să își dă seama ce se întâmplă, o lovitură fulgerătoare, din umăr, îl loveşte direct în falcă şi îl proiectează câțiva paşi în spate. Mihai se dezechilibrează dar nu cade. Instinctiv, ridică un pumn în dreptul feței şi schițează un gest de apărare, dat fiind că Vocea 1 îl urmăreşte în direcția în care a fost proiectat. Ceilalți râd.

VOCEA 2

Ni, că-i mai trebe.

VOCEA 1

Futuți pizda mamii mă-tii de futut!

Într-un val surprinzător de agresivitate, Vocea 1 se năpusteşte asupra lui Mihai şi îl loveşte dintr-o învârtitură surprinzător de abilă cu piciorul ridicat ca într-un film de arte marțiale. Mihai se prăbuşeşte pe spate şi alunecă pe trotuar în această poziție. Vocea 2 se repede la el şi îl ridică de pe jos cu o mână până la nivelul brâului.

VOCEA 2

Bă pulă! Te omor bă pulă, auzi?

VOCEA 1

(care a rămas mai în spate)

Dă-i pace.

Vocea 2, contagiat cu sindromul Vocii 1 care acum s-a liniştit la fel de repede cum s-a ambalat, este de neoprit.

VOCEA 2

Îl omor, să-mi bag pula!

Şi Vocea 2 îl loveşte cuprins de o adevărată febră. Vocile 1 şi 3 se apropie să îl oprească pe Vocea 2. Se vorbeşte unul peste celălalt, rapid. Intervin toți cei prezenți. Este pentru prima dată când Mihai pare a realiza ceea ce i se întâmplă şi, din nou instinctiv, verificând că geanta îi atârnă în continuare pe umăr, se adună cât mai repede de pe jos, se ridică, şi începe să fugă.

VOCEA 2

(ținut, scuipând în urma lui)

Te omor, mă pulă. Te prind şi te omor, ai înțeles?

VOCEA 4

Lasă-l mă-n pula mea!

VOCEA 2

Te omor!

VOCEA 3

(în urma lui Mihai)

N-o vrut, bă!

Câțiva încep să râdă.

VOCEA 1

(râzând, chipurile tot către Mihai)

N-o vrut. Aşa face el când i să scoală, no. Iartă-l, no!

Râsete şi mai puternice, jur împrejur.

VOCEA 2

(începând şi el să râdă)

Hai bă că n-am vrut... *(râsete)* N-am vrut să te omor, bă. Numa să-ți sparg gura, băga-ți-aş pula-n gură!

Râsete în continuare. Încet, trăgându-l uşor după ei şi pe Vocea 2, încep toți să se îndepărteze de locul faptei continuându-şi drumul.

EXT – COLȚ BLOC – NOAPTE

Fugind, Mihai ajunge la colțul unui bloc. E întuneric. Se uită rapid în spate, apoi se pipăie pe față. Nu are urme de sânge, dar o parte a feței, din mișcările pe care le face mâna pe obraz pare a fi în special afectată. Răsuflarea începe să i se liniștească. Priveşte înainte, dincolo de colțul blocului, în noapte. Ferestrele pe care le vede la bloc sunt de o lumină albastru-violetă, reflectată de ecranele televizorului. Dat fiind că toată lumea urmăreşte acelaşi program, lumina la toate ferestrele se schimbă în funcție de cadrele TV concomitent. Începe să se deplaseze în spre casă.

INT – APARTAMENT – NOAPTE

Se deschide uşa la hol. Din sufragerie se aud zgomotele unui telejurnal difuzat la televizor. Lumina se schimbă în funcție de cadre.

VOCEA TATĂLUI

Mihai, tu eşti?

MIHAI

Da.

VOCEA TATĂLUI

Unde-ai fost?

MIHAI

La bunica.

VOCEA TATĂLUI

Aşa târziu?

MIHAI

Da.

Mihai îşi lasă papucii în hol sub cuier şi se îndreaptă spre camera lui.

VOCEA TATĂLUI

Bine. Culcă-te. *(o pauză)* Ai auzit, mă?

MIHAI

Da.

VOCEA MAMEI

Nu mănânci?

MIHAI

Nu.

VOCEA TATĂLUI

(către soție)

O fi mâncat acolo...

Mihai deschide uşa la cameră, intră, şi o închide în urma lui.

VOCEA MAMEI

Cine ştie dacă i-o fi dat aia ceva...

VOCEA TATĂLUI

Sigur. Tot timpu-i dă. Ştii bine. *(pauză)* Mai ai?

VOCEA MAMEI

Două.

VOCEA TATĂLUI

Păi termină şi tu. Io mă duc să mă culc că nu mai pot. De la cinci îs în picioare. *(pauză)* Sting televizoru?

VOCEA MAMEI

Mai lasă-l.

Se aude corpul tatălui ridicându-se de pe fotoliu şi făcând paşi spre uşă.

VOCEA TATĂLUI

Nu mai sta.

VOCEA MAMEI

Bine.

VOCEA TATĂLUI

Nu „bine”. Hai, culcarea. Hai că-i aproape zece.

Holul continuă să tremure în lumina alternantă a cadrelor.
Se aude o uşă închizându-se.

EXT – STRADĂ LA MARGINEA CARTIERULUI – ZI

Zgomot de motor de motocicletă. O roată înghite asfaltul în faţa ei şi deodată se ridică de la sol, trece peste un corp uman în aer, şi revine pe asfalt cu o bufnitură creând un nor de praf în urma ei. Se aud voci nedesluşite.
Un copil se ridică de la pământ scuturându-se de praf şi se îndreaptă spre un grup care priveşte de pe margine. E Luci mic.

LUCI MIC
(către Sebi)

No, să te văd.

Motociclistul întoarce motocicleta şi se pregăteşte iar de atac.

LUCI MIC (CONT)

Nu-ți fie frică, mă!

SEBI

Nu mi-i frică.

MOTOCICLISTUL
(peste sunetul motorului)

Gata?

LUCI MIC

Stai, că se cacă pe el.

SEBI
(către Luci mic)

Mă cac pe mă-ta. *(către motociclist)* Hai!

Mihai se uită cu o oarecare frică spre Sebi.

SEBI (CONT)

Hai mă!

MOTOCICLISTUL

Pune-te!

Sebi se aşterne pe asfalt cu faţa la pământ. Luci mic îi urmează.

LUCI MIC
(de la sol)

Uită-te dincolo, mă. Nu te uita la el.

Sebi îşi rearanjază poziţia capului pentru a privi în cealaltă direcţie.

LUCI MIC (CONT)

Nu-ți fie frică, mă, că nu mori aşa uşor.

Motociclistul ambreiază motorul. Maşinăria porneşte. Se apropie cu viteză din ce în ce mai mare. Toţi privesc tăcuţi. La aproximativ un metru depărtare de corpul lui Sebi, motociclistul desprinde ghidonul de la sol printr-o smucire, aparatul se înalţă în aer, şi revine la sol la câţiva centimetri distanţă de Luci mic. Sebi se ridică lejer.

LUCI MIC

No, vezi?

SEBI
(către Mihai)

Te duci?

LUCI MIC
(arătând spre Miahi)

Ăsta? Bine, mă...

MOTOCICLISTUL
(după ce întoarce motocicleta)

Hai, trei! Haideți!

Mihai ezită. Se privesc lung cu Sebi.

MIHAI
(o pauză)

Îmi bag pula.

Şi Mihai porneşte primul spre locul cu pricina. Luci mic strigă entuziasmat către motociclist.

LUCI MIC

Tri!

Şi ridică trei degete în aer. Motociclistul ambalează din nou motorul. Cei trei încep să se întindă pe asfalt. În grupul de la margine, cei rămaşi scuipă, îşi freacă picioarele de pământ, tensionați. Un altul priveşte cu gura întredeschisă. Bogdănel se adresează general.

BOGDĂNEL

Io nu mă uit. *(întoarce spatele)* Să-mi ziceți ce s-o-ntâmplat.

LUCI MIC

Cine stă ultimu'? *(ceilalți nu răspund)* Bine, mă. Mă pun io.

Şi se întinde în a treia poziție din direcția de înaintare a motocicletei.
Motocicleta porneşte. Din nou roata striveşte sub ea asfaltul. În depărtare se văd tot mai aproape cele trei corpuri. Motorul tuşeşte. Roata azvârle o piatră. Mihai, primul din şir deschide ochii şi priveşte roata apropiindu-se la o distanță din ce în ce mai mică. Închide ochii. Zgomotul motorului se schimbă brusc în zgomot de depărtare, un fade.
Mihai redeschide ochii. Vocile grupului încep să devină clare.

TITA

Ai, să mor io.

BOGDĂNEL
(întorcându-se cu fața)

Cât de aproape o fost?

CEAPĂ
(arată)

Atâta ni!

LUCI MIC
(apropiindu-se)

V-ați căcat pe voi?

Mihai se uită la Sebi.

SEBI

Cum o fost?

MIHAI
(o pauză)

Să-mi bag pula.

EXT – TUFE LÂNGĂ O PĂDURE – ZI

Patru mâini culeg mure şi le introduc mecanic în pungi de plastic transparente. Aparţin lui Mihai şi mamei. Acțiunea durează.

EXT – DRUM DE ȚARĂ – ZI

Mama şi Mihai (7-8 ani) înaintează alene pe drum, fiecare cu o pungă de mure în mână. Ajung la o intersecţie cu un drum asfaltat.
Mama ridică mâna pentru a opri o maşină care se aude apropiindu-se. O Dacie trece dar nu opreşte. Mihai extrage câteva mure din pungă şi le mănâncă. Mama priveşte drumul.
Apare silueta unui camion. Mama ridică din nou mâna. Camionul opreşte.

MAMA

Hai, c-o oprit.

Se pune pe fugă şi Mihai o urmează.

INT – CABINA CAMIONULUI – ZI

La radioul de bord un program cu cântece patriotice. Şoferul priveşte impasibil drumul. Mama stă la mijloc, între el şi Mihai, care se uită pe geam. Şoferul schimbă o viteză. Mâna lui ajunge aproape de piciorul mamei. Cântecul de la bord se opreşte şi se aude semnalul de oră exactă. Apoi o voce:

VOCE RADIO

A fost ora şaptesprezece. Aici Radio România programul unu.

Începe un alt cântec patriotic. Scena durează.
Camionul se apropie de indicatorul unei localităţi.

MAMA

Aicea la a patra casă pe dreapta.

Camionul se opreşte în mijlocul drumului în fața unei case. Mama pune punga de mure ca ofertă în fața şoferului.

MAMA (CONT)

Luați-le pe astea. N-am bani la mine.

ŞOFERUL
(mormăind)

Lăsați...

MAMA

Mulțumim. *(către Mihai)* Deschide uşa.

Mihai se apasă pe clanță.

EXT – ÎN FAȚA CASEI – ZI

Camionul se hurduie din loc şi porneşte.

MAMA

Vezi ce noroc am avut? N-o vrut să ia nimic.

Cei doi se apropie de poartă.

MIHAI

Pot să le mănânc cu zahăr?

MAMA

Când ajungem. Hai!

Intră amândoi pe poarta casei.

MIHAI

Da nu le putem mânca aici?

MAMA

Nu că pierdem trenu'.

VOCEA TATĂLUI

Unde naiba-ți stat atâta? Haideți, măi oamenilor că trebe să facem bagajele.

VOCEA LUI MIHAI

Da' tata, nu putem să mâncăm murele aicea?

VOCEA TATĂLUI

Ce mure, măi? Măi, voi nu sînteți normali. Voi ştiți cât îi ceasul?

Poarta se închide.

VOCEA MAMEI

Las c-ajungem.

VOCEA TATĂLUI

(sarcastic)

Da? Bine. Atunci vă las pe voi să vă ocupați. Să vedem dacă mai prindem trenu'...

VOCEA MAMEI

Îl prindem, mai taci şi tu naibii-odată!

VOCEA TATĂLUI

Îl prindem pe dracu'!

Scena durează.

EXT – LA MARGINEA CARTIERULUI – NOAPTE

Grupul obişnuit la poveşti. În spatele lor nişte arbuşti de spațiu verde de bloc.

CEAPĂ

Câte ai?

CRISTI

Trei.

CEAPĂ

Numa' trei?

CRISTI

Ce vrei, acuma?

RADU

Hai bă-n pula mea că io puteam aduce un pachet întreg, bă!

CRISTI

No. Nu fuma şi gata.

TITA

Lasă-l mă. Ce? Vrei să-l prindă mă-sa?

Cristi scoate din buzunarul unui fâş un pachet de ţigări Snagov. Îşi scoate o ţigară din el, apoi un pachet de chibrite din buzunar şi o aprinde. Trage cu poftă.

MIHAI

Cine le-o luat? Frate-tu?

CRISTI

I-am dat nişte bani la ăla de la C4, ăla mic, îl ştii?

RADU

Ăla pe care-l tot trimite maică-sa să cumpere ţigări?

CRISTI

Da.

TITA

Ăla aşa-i de înalt că nici nu poate ajunge la tejghea.

Râd.

TITA (CONT)

Dă şi mie.

Cristi îi pasează țigara lui Tita. Trage şi el un fum.

TITA

Mai vreți careva?

RADU

Da' ce crezi? Că numa' tu vrei?

Întinde şi el mâna după țigară şi o primeşte. Trage un fum.

CRISTI

Tu nu vrei, bă Mihai?

MIHAI

Nu.

SEBI

Dă-mi şi mie.

Reacție „sonoră" din partea fumătorilor.

TOȚI

Oooo, ni la el, bă!

MIHAI

Vezi bă că dacă-ncepi nu te mai poți lăsa.

RADU

Ce? Du-te mă! Io mă las când vreau, mă!

Sebi ia între timp țigara, trage un fum şi se îneacă. Toți râd.

CRISTI

Să-mi bag. Bunicu-mi-o de fiecare dată când trage un fum tuşeşte, bă.

CEAPĂ

Ăla îşi scuipă deja bucăți din plămâni.

CRISTI

Da, mă. Da' dacă nu fumezi mult n-ai nimic.

RADU

Bunicu-mi-o are 85 de ani şi fumează un pachet pe zî.

Mihai, care l-a urmărit cu privirea pe Sebi pentru a-i analiza reacțiile, întinde mâna după țigară.

MIHAI

Dă-mi şi mie.

TOȚI

Oooo...

CRISTI

Ce-i azi, bă? Îi sărbătoare?

Cristi îi trece țigara lui Mihai. Toți îl urmăresc cu interes. Mihai trage un fum, se îneacă. Se râde.

RADU

Acuma v-ați pierdut virginitatea şi voi.

CUT

Aceeaşi scenă minus țigări aprinse.

MIHAI

(mirosindu-se în palmă)

Da' dacă mă duc şi beau un pahar cu apă?

TITA

Îi şi mai rău.

CRISTI

Dă să văd.

Cristi îşi apropie nasul de gura lui Mihai. Mihai suflă.

CRISTI

Nu să simte, mă.

RADU

Tu nu simți, c-ai fumat.

CEAPĂ

Da' maică-ta nu fumează?

MIHAI

Ba da.

RADU

Da' tot să simte, mă.

SEBI

N-are nimeni gumă?

Radu rupe nişte frunze de la tufa din spatele lor. I le întinde.

RADU

Ni!

SEBI

Ce să fac cu ele?

RADU

Ronțăie-le.

SEBI

Da' ce? Io-s câine, bă?

Se râde cu poftă. Mihai în schimb, întinde mâna după frunze şi îşi bagă una în gură.

MIHAI

(după ce mestecă o secundă)

Amară-i, să-mi bag!

Sebi îi urmează exemplul, o ține în gură preț de o secundă apoi scuipă amândoi. Mihai își oferă gura lui Cristi.

MIHAI

Se mai simte? *(suflă)*

CRISTI

Amu miroşi ca o capră.

Se râde.

INT – HOLUL APARTAMENTULUI – NOAPTE

Se aude cheia în broască. Mihai intră furişându-se. Se dezbracă, își lasă fâșul în cuier, se miroase pe mâini. Îi caută pe părinți cu privirea în obişnuita sufragerie, la televizor. Este surprins să audă voci din camera tatălui.

VOCEA MAMEI

Tu eşti, Mihai?

MIHAI

Da.

VOCEA MAMEI

Unde-ai fost?

MIHAI

Am fost la Sebi să-i dau un disc.

VOCEA MAMEI

La ora asta?

VOCEA TATĂLUI

Șșșt!

Mihai aşteaptă în cumpănă să vadă dacă interogatoriul continuă. Nu se întâmplă nimic. Mihai porneşte spre camera lui, dar, subjugat de curiozitate, pe ascuns, se îndreaptă spre camera tatălui. Îşi pune urechea lângă uşă şi ascultă.
Ce parvine prin uşă nu poate fi decât vocea unui comentator de la radio „Europa Liberă”. Cu greu, Mihai reuşeşte să audă „grevă”, „Tractorul”, „Braşov”.
Curiozitatea îl ține locului. Se aud şi alte frânturi de fraze dintr-un buletin de ştiri, întrerupt din când în când de câte un „auzi” şi un „incredibil” din partea tatălui.

INT – SALĂ DE CLASĂ – ZI

Un profesor, stând la catedră, face prezența. Este la ultimele nume.

PROFESORUL

Țăranu.

ELEV

Prezent.

PROFESORUL

Uifălean.

ELEV

Prezent.

PROFESORUL

Vălean.

Mai multe voci.

VOCILE

Absent! Nu-i aici. Îi plecat la țară.

ALTUL
(în răspuns, contradictoriu)

Îi bolnav!

Profesorul notează, închide catalogul, se întoarce cu fața la tablă.

PROFESORUL

Scoateți o foaie de hârtie.

Elevii, mai speriați, plictisiți sau stăpâni pe ei, se conformează.

EXT – CENTRU ORAŞ – ZI

Mihai şi Sebi, cu ghiozdanele pe umăr, se strecoară printre trecătorii care împânzesc trotuarele unei străzi care trece prin piața centrală. E o zi mohorâtă de iarnă, fără zăpadă. Clădirile pe lângă care trec creează un contrast veritabil prin frumusețea lor cu blocurile care au dominat până acum peisajul în film. Cei doi merg cu un pas relativ alert.

MIHAI

Ai auzit?

SEBI

Taică-meu asculta aseară Europa Liberă.

MIHAI

Şi-ai mei.

Pauză. Merg în tăcere.

SEBI

Te-or simțit?

MIHAI

Nici n-or deschis uşa.

SEBI

No vezi?

Pauză. Din piața veche a oraşului intră amândoi pe o arteră circulată, tot în centrul vechi. Pe trotuar trec pe lângă un chioşc de ziare care etalează la vedere ziarele simbol al partidului.

SEBI

Cum îi cu Meli?

MIHAI

Nu-i.

SEBI

Adică?

MIHAI

Nu ne-am mai văzut.

SEBI

De-atunci?

MIHAI

Da.

SEBI

Adică de vreo două săptămâni.

MIHAI

Da.

Pauză. Se apropie încet de o mulțime care blochează trotuarul. Aproape toate capetele acestora sunt întoarse în direcția din care vin cei doi. Câțiva îşi lungesc gâtul să vadă mai bine strada. Câțiva înaintează de pe trotuar în stradă, se uită în aceeaşi direcție, apoi se întorc. Majoritatea cară într-o mână câte o pungă de plastic sau o plasă de rafie.

SEBI

Şi? Ce-ai de gând?

MIHAI

Nimic.

Pauză. Sebi se uită în direcția din care au venit. Dar, neavând o vizibilitate bună, face câțiva paşi până în stradă. Se întoarce. O doamnă cu plasă:

DOAMNA CU PLASĂ

Vine ceva?

SEBI

Nu.

DOAMNA CU PLASĂ

Vai că aicea ne-apucă noaptea.

Sebi şi Mihai se pierd din ce în ce mai mult în masa amorfă care începe să crească. Treptat, începând să cedeze presiunii celor din spate sau pur şi simplu din nerăbdare, cei poziționați pe partea în care trotuarul ajunge la stradă, încep să păşească în zona carosabilă. În sfârşit, apare un troleibuz. Uşile acestuia sunt deschise, călătorii atârnând mult în afară. Se aud comentarii, se creează animație, ca şi cum vedeta mult-aşteptată a unui concert rock tocmai a păşit pe scenă.

VOCEA 1

Hai bă!

VOCEA 2

Unde să te bagi, nu vezi că-i plin?

VOCEA 3

Ăsta nu opreşte.

VOCEA 4

Da di ce nu bagă mai multe maşini pe linie, domnule? Aşa ceva...

Şi aşa mai departe. Totuşi, nu se înjură, dar lumea împinge folosind umerii şi partea superioară a corpului. Într-un loc în mulțime apare o plasă deasupra capetelor celorlalți. Se aude o voce:

VOCEA 5

Nu împinge dom'le că-mi spargi ouăle.

VOCEA 6

Acuma te-ai găsit să-ți cumperi ouă, doamnă?

VOCEA 5

Da ce? Îmi faci tu program când să-mi fac cumpărăturile?

VOCEA 7

Da unde-ai găsit ouă doamnă, că şi io vreau să cumpăr?

Într-o tragi-comedie demnă de o numeroasă familie disfuncțională, în mulțime nu mai poți să te auto-manevrezi. Te laşi dus de val.
Între timp, şoferul troleibuzului claxonează şi totuşi opreşte. Prima dată fluxul duce mulțimea înspre trotuar, apoi, de îndată ce troleul a oprit, înapoi în larg. În haosul care se formează, de fapt doar o mână de călători se strecoară afară din troleibuz şi doar o altă mână urcă. Majoritatea pasagerilor rămân exact în aceeaşi poziție.
Nu trec câteva secunde după plecarea troleibuzului când din mulțime se aude:

VOCEA 8

Vine altu'!

Şi vulcanul se pregăteşte din nou să erupă.

INT - SUFRAGERIE – NOAPTE

Ecranul televizorului din scena precedentă – discursul preşedintelui Nicolae Ceauşescu din seara ulterioară evenimentelor din Timişoara.

Mihai stă pe fotoliu, mama întinsă pe canapea, iar tatăl de această dată păşeşte agitat în spatele camerei. Din când în când îi scapă câte un „Incredibil”.
La partea discursului în care Ceauşescu numeşte revolta „o provocare a elementelor fasciste şi imperialiste” tatăl izbucneşte:

TATĂL

Da' te bag în pizda mă-tii de idiot!

Mihai la auzul unor cuvinte cu care nu este obişnuit, întoarce intrigat capul.

TATĂL

Fascist şi imperialist eşti tu cu toată şleahta ta de analfabeți!

EXT – O POARTĂ DE METAL – ZI

Copiii au improvizat un joc de fotbal, folosind poarta de metal şi sârmă a unei instituții din cartier drept poartă pentru meci. Ritmul jocului e greoi, leneş, ca şi cum nimeni nu ar mai avea destulă energie să fugă după minge. Atmosfera e apăsătoare. Doar două-trei fețe îşi păstrează în continuare buna dispoziție de altă dată, dar acum, acestea sunt privite cu suspiciune, chiar de către copii. O pasă nu ajunge acolo unde trebuie.

CEAPĂ

Bine mă că n-o dai de ruibi.

RADU

(nemotivat de agresiv)

Ce mă? Ce nu-ți convine?

LUCI MIC

Hai bă, iar începeți?

RADU

Da' nu vezi, mă, că la ăsta nu-i convine nimica azi?

CEAPĂ

Bine mă. Cum vrei tu. Da' io nu mă duc după minge.

Până la urmă totul se ignoră. Mihai face un semn a lehamite şi se porneşte în căutarea mingii care a părăsit „terenul". Chiar în acest moment însă, din partea opusă a porții se aude motorul surd, dar supra-ambalat al unei maşini care se apropie. La început nimeni nu pare a-i da atenție. Mingea este „retrimisă" în teren printr-o lovitură cu piciorul din locul în care a fost găsită. Portarul se pregăteşte să degajeze, se întoarce, şi vede într-un final maşina, o Dacie veche, care se îndreaptă surprinzător de repede direct spre poartă. Din instinct, copiii din apropierea porții fac doi paşi îndărăt. Maşina continuă să înainteze periculos de aproape, pentru a frâna la câțiva centimetri de poartă. Un individ la 40 de ani, cu ochelari, care este exact antonimul unui vitezoman, coboară răvăşit de la volan. Pentru un moment parcă nu ştie unde se află. Mişcările îi sunt repezite, mecanice. Se uită în mai multe direcții, parcă aşteaptă ceva. Apoi brusc, întorcându-se cu fața către copii, strigă prin poartă. Discursul este împleticit, agresiv, haotic.

INDIVIDUL

Voi vă jucați aici...de parcă nu ştiți ce se întâmplă! Şi-acolo... în centru... copii de vârsta voastră... mor. Împuşcați... Mor! Voi nu ştiți ce se întâmplă? Cum puteți să... Cum puteți...?

Şi la fel de brusc cum a început, se întoarce, se mai uită o dată în direcția blocurilor ca şi cum ar căuta pe cineva, reintră în maşină, porneşte în marşarier, întoarce şi pleacă pe aceeaşi stradă pe care a venit.
Un scurt moment de uimire.

INT – APARTAMENT BLOC – ZI

O mână formează un număr de telefon. Mihai duce receptorul la gură şi aşteaptă.

MIHAI

Ce faci?... Şi tu?... Hai la mine.

Şi închide.

Stă câteva momente în aşteptare lângă telefon, apoi se ridică şi se îndreaptă spre camera tatălui. Porneşte aparatul de radio deja setat pe Europa Liberă. Un interviu destul de neutru şi distant despre ultimele evenimente. În picioare, Mihai ascultă preț de câteva secunde.
Iese din cameră şi se îndreaptă spre o altă cameră, unde se postează în fața geamului. Afară totul e cenuşiu şi tăcut. Momentul durează.
Se aud bătăi la uşă. MIHAI se îndepărtează de geam, se deplasează şi deschide uşa.

SEBI
(din prag)

N-or venit ai tăi?

MIHAI
(ironic)

Ba da. De când am vorbit şi până acuma or venit de trei ori. Nu vezi?

SEBI

Bă, mie mi-i frică.

MIHAI

Şi mie.

SEBI se pregăteşte să intre, când se deschide uşa de vizavi pe palier. În ea apare capul lui Bogdănel. SEBI şi MIHAI se întorc.

BOGDĂNEL

Nici ai voştri n-or venit?

SEBI

Nu.

BOGDĂNEL

Nici ai mei.

MIHAI

Frate-tu-i acasă?

BOGDĂNEL

Vorbeşte la telefon cu Cristi.

MIHAI

Haidaţi şi voi. Şi să-i zică şi la Cristi să vină. Măcar stăm împreună.

CUT

INT – APARTAMENT BLOC – CEVA MAI TÂRZIU

Toţi copiii stau adunaţi în sufrageria lui Mihai. Sunt acolo grupul obişnuit, şi încă câţiva noi. Radioul continuă să meargă în surdină. Tăcere.

CRISTI

No, mai stingi luminile în semn de solidaritate în noaptea Crăciunului?

TITA

Ce?

CRISTI

(arătând spre MIHAI, ironic)

Ăsta o zâs că or anuţat la Europa Liberă că toţi care vor să-şi arate solidaritatea împotriva comunismului să stângă toţi luminile pe 24 la ora 9.

LUCI MIC

Şi dacă s-ar fi luat curentu'?

Râsete.

BOGDĂNEL

Nu mă, că curentu' să ia numa' până la 8.

CRISTI

Bine mă...

O pauză.

LUCI MIC

Nici la televizor nu-i nimic?

SEBI

Ba da. Purici.

BOGDĂNEL

Poate prindem ungurii.

MIHAI

Hai bă, terminați odată.

CRISTI

Da ce vrei să facem? Să stăm aşa ca blegii?

ALTUL

Bă, da dacă nu mai vin?

CRISTI

Bine mă...

O pauză.

ALTUL

Hai bă c-avea şi ăla impresii şi vă căcați toți pe voi...

SEBI

Şşt.

Sebi se ridică atent şi lin, ca şi cum ar fi auzit ceva, păşeşte spre geam. Toți se uită la el mirați, apoi atenți. În cele din urmă speriați.

SEBI

(deodată agresiv)

Deschide geamu'!

MIHAI sare de la locul său, deschide geamul. Toți ascultă în şoc.

De afară începe să se audă, din ce în ce mai clar, ecoul unei mulțimi scandând şi strigând în cor. Momentul e cutremurător. Deşi indescifrabil, vocile scandează ceva, puternic, hotărât, fioros. Toți se îngrămădesc la geam, nici o urmă de comic în atitudinea lor.

CRISTI

Să-mi bag...

BOGDĂNEL

Ce strigă?

SEBI

Tăceți!

Scandarea se transformă într-un „huoo...” prelungit, repetat. Şi brusc se aud mitralierele. Bogdănel se îndepărtează în şoc, se întoarce cu spatele, se îndreaptă spre fratele său dar nu îl atinge. Toți sunt într-o stare clară de şoc.

FRATELE
(mai mult în şoaptă)

Ce ai, mă?

BOGDĂNEL
(cu spatele)

Dă-mi pace.

FRATELE
(către ceilalți)

Ăsta plânge.

SEBI

Şi ce pula mea ai vrea să facă?

Un nou „huă...” şi mai apropiat. Un nou voleu de mitraliere. Pe geamurile de la blocurile vecine apar alte capete în stare de şoc. Unele ascultă câteva secunde, după care se retrag înăuntru.

SEBI
(observând ceva pe fereastră)

Uite-i pe-ai mei.

Şi fără un alt cuvânt, ca din puşcă, o zbugheşte pe uşă.
În momentul în care se deschide uşa, de pe coridor se aud alte zgomote. BOGDĂNEL pleacă în fugă spre uşă, unde MIHAI îi vede pe părinții celor doi frați. BOGDĂNEL se agață de mama sa.
În acelaşi timp, aproape fără cuvinte, şi ceilalți băieți încep să se strecoare afară.

MAMA FRAȚILOR
(prin uşa deschisă)

Ai tăi n-or venit?

MIHAI

Nu.

MAMA FRAȚI

Las că vin ei.

MIHAI

Ce se întâmplă-n centru?

MAMA FRAȚILOR

Îi prăpăd. *(către frați)* Haideți înăuntru. *(către MIHAI)* Să stai aici să-i aştepți că vin ei.

TATĂL FRAȚILOR

Să bați la uşă dacă ai nevoie de ceva. Vin ei, stai liniştit.

MIHAI încuie uşa şi se întoarce încet spre geam, de unde, pe deasupra celorlalte blocuri, se aud în continuare aceleaşi zgomote.
Scena durează.
Se aude o cheie în uşă.

MAMA

Mihai, eşti aici?

La auzul vocii mamei, Mihai porneşte repede, apoi se opreşte. Nu se realizează contact fizic.

MIHAI

Unde aţi fost?

TATA

Vai de capu' nostru.

MAMA

Am venit pe jos.

TATA

Nimic nu mai circulă.

MAMA

Se trage.

TATA

Ultimu' tramvai a fost pe la şase. Şi ăla era plin de manifestanți.

MAMA

Ai mâncat?

EXT – PARC – ZI

Mihai, la 4-5 ani, se urcă pe scara unui tobogan. În jur e relativă animație, în general mame cu alți copii. Mihai îşi dă drumul din vârf, alunecă, dar nu calculează bine unghiul, se împiedică şi aterizează pe burtă. O femeie la 45 de ani se repede spre el.

MĂTUŞA

Vezi dacă nu eşti atent?

MIHAI nu ştie dacă să râdă sau să plângă, apoi începe să plângă. Un tovarăş de joacă aterizează în spatele lui şi se opreşte lângă el, uitându-se lung. Îngrijitoarea acestuia se înfățişează lângă el, îl ia de mână.

ÎNSOȚITOAREA

S-a împiedicat. *(către copil)* Lasă că are grijă mămica de tine, puiule.

MĂTUŞA

Dacă nu-i atent. *(către Însoțitoare)* Eu nu sunt mama, sunt mătuşa. *(către Mihai)* Aşa-i?

MIHAI

(printre lacrimi)

Mama nu-i aicea. Mama nu poate să vină cu mine în parc pentru că e ocupată şi... şi face naveta... Da' o să vină şi-o să mergem în vacanță la bunica din partea lui tata... Şi-atuncea o să mă ducă ea pe mine în parc. Nu mătuşa.

M*ătuşa zâmbeşte pe jumătate stânjenită, pe jumătate mândră.*

ÎNSOȚITOAREA

Foarte bine. Vezi? Şi până atuncea o să aibă mătuşica grijă de tine.

MIHAI

Da...

ÎNSOȚITOAREA

(către mătuşă)

Ce drăguț e.

MĂTUŞA

Mulțumim. Şi al dumneavoastră? Cât timp are?

CUT TO:

INT – CORIDOR ŞCOALĂ – ZI

Mihai fuge cu sacul pe umăr pe coridorul şcolii. Urcă nişte trepte, se îndreaptă spre o sală de clasă, bate la uşă, deschide.

INT – SALĂ DE CLASĂ – ZI

Mihai deschide uşa şi intră.

MIHAI
(din uşă, aşteptând)
Vă rog să mă scuzați pentru întârziere.

Şi, înainte de a auzi răspunsul, se uită deasupra tablei spre locul în care obişnuia să stea portretul. Portretul nu mai există, doar urma înnegrită a conturului, însoțită de alte două urme similare în stânga şi în dreapta acestuia.
Elevii râd uşor. Profesorul schițează un zâmbet. Zâmbeşte şi MIHAI.

PROFESORUL
Hai, du-te la loc.

Mihai închide uşa în urma lui şi intră în clasă.

INT – UN VESTIAR – ZI

MIHAI la 4-5 ani, şi mama stau pe banca de lemn a unui vestiar de grădiniță. MIHAI este pe jumătate dezbrăcat. Mama este în procesul de a lega şireturile papucilor lui MIHAI. MIHAI plânge.

MAMA
Hai, odată, hai că mama trebe să plece.

MIHAI
Da' nu vreau!

MAMA
Hai să vezi ce frumos o să fie la grădiniță. O să te întâlneşti cu tot felul de copii şi o să-ți faci prieteni noi.

MIHAI

Îi vreau pe prietenii de la bloc.

MAMA

Ți-am spus că nu poți să rămâi acolo. Acolo nu este grădiniță.

MIHAI

Ba este.

MAMA

Da' acolo nu are cine să aibă grijă de tine.

Mama încearcă acum să îi pună şorțul albastru peste cap.

MIHAI

Nu vreau aicea...

MAMA

Lasă c-o să vezi. Nu stai numa puțin şi după aia vine bunica să te ia.

MIHAI

Da' nu vreau la bunica. Vreau la bloc.

MAMA

O să vezi ce frumos o să fie la bunica. Şi aici sunt copii.

MIHAI

Nu vreau la bunica.

MAMA

Mama şi tata nu te pot ține la bloc că lucrează. Mama face naveta şi nu vine decât foarte târziu acasă.

MIHAI

Şi eu vreau să fac naveta...

MAMA

O să faci, când eşti mare. O să faci naveta până unde vrei.

MIHAI

(se calmează puțin)

Vreau să fac şi io naveta.

MAMA

Bine. O să faci. Hai acuma să ne îmbrăcăm cu şorţuleţul.

EXT – MALUL UNUI RÂU ÎNTRE BLOCURI – NOAPTE

Unul lângă altul, MIHAI şi Meli stau pe iarbă cu faţa la râu. O pauză lungă. Se simte o tensiune în aer. Mihai încearcă să vorbească dar nu îndrăzneşte.

MIHAI

(uitându-se în altă direcţie)

Ştii care-i cel mai mare vis al meu?

MELI

(zâmbind)

Care?

MIHAI

(o pauză)

O să mă duc în America.

MELI

Chiar? Ce fain.

Mihai zâmbeşte, mândru se sine.

MELI

(continuă)

Pot să vin şi io?

MIHAI

Vrei?

MELI

Da.

MIHAI

Păi atunci...

MELI

Păi atunci ce?

MIHAI

(nehotărât)

Depinde ce-mi dai în schimb.

MELI

(surprinsă)

Da ce vrei?

MIHAI

(uitându-se altundeva)

Gândeşte-te şi tu.

Meli rămâne puțin în cumpănă. Apoi revine.

MELI

Habar n-am.

MIHAI întoarce capul şi o priveşte pentru prima dată în ochi. Meli zâmbeşte. MIHAI aşteaptă, dar nu se întâmplă nimic. Răsuflă greu, se uită în jos.

MELI

No, ce vrei?

MIHAI îşi ridică din nou privirea. Aşteaptă. Îşi apropie capul de al ei aproape imperceptibil. Privirea îi alunecă spre sânii ei. Meli se uită şi ea în jos. MIHAI ridică o mână de la sol, timid, o apropie direct de unul dintre sâni, aşteaptă. Meli se uită pe jumătate surprinsă, pe jumătate prefăcută la el. MIHAI îşi ia inima în dinți, apucă brusc sânul şi îl strânge în palmă.

MELI

Ce faci?

MIHAI ridică privirea şi fără a-i da timp de gândire se apleacă peste ea, silind-o de fapt să se lase pe spate. O sărută. Meli ține ochii deschişi, apoi îi închide şi îi deschide din nou. MIHAI se retrage, stângaci.

MIHAI

Scuze.

Şi se uită în altă direcție, culegând un fir de iarbă.
Meli se ridică aranjându-şi părul şi curățându-se. Îl priveşte lung, din spate, dat fiind că el îi ocoleşte privirea.
Întinde un braț spre obrazul lui, îl întoarce spre ea, îl trage aproape şi îl sărută pe gură închizând ochii. Preț de câteva secunde. Apoi îşi dezlipeşte buzele de ale lui. Îl priveşte în ochi.

MELI

Nu trebe să mă duci în America pentru asta.

MIHAI întoarce brusc capul, zâmbeşte. Apoi se uită din nou în altă direcție.

MIHAI

Tu…? Ai mai…? Ai mai fost cu cineva?

MELI

Da.

O pauză.

MIHAI

Şi cum o fost?

MELI

Cum să fie? Bine.

MIHAI

O durut?

MELI

Un pic.

O pauză.

MIHAI

Vrei să vii cu mine-n America?

INT – SALĂ DE CLASĂ – ZI

O dictare. Profesoara se plimbă printre bănci.

PROFESOARA

Iar în partea de sud şi vest se învecinează cu Iugoslavia şi Bulgaria. Economia regiunii este alcătuită din industria textilă... industria laptelui... industria agroalimentară...

O VOCE

(surdină)

Şi industria de căcat.

Profesoara se întoarce brusc.

PROFESOARA

Ce?

ALTĂ VOCE

Hai doamna profesoară...

PROFESOARA

Ce? Care-i problema?

VOCE

Hai să fim serioşi.

VOCE

Altceva mai interesant n-aveți de dictat?

CUT

INT – APARTAMENT DE BLOC – NOAPTE

O petrecere în toi. Muzică de moment, adolescenți, bere. Se aude o sonerie.

VOCE

Sună!

O fată de ridică să deschidă. În fața uşii Sebi şi MIHAI cu plasa. Zâmbesc.

FATA

Salut!

SEBI
(galeş)

Servus.

MIHAI

Salut.

SEBI

El îi Mihai.

FATA

Aa, tu eşti Mihai. Sebi mi-o povestit multe de tine. Haideți.

Se intră. Vocile se pierd peste muzică. Nu se fac prezentări.

UN INVITAT
(bătând-o pe fată pe umăr)
Nu chemi un taxiu să ne-aducă nişte ţigări?

FATA
S-or terminat?

INVITATUL
Da.

FATA
Toate?

INVITATUL
Da.

Fata îşi abandonează noii invitaţi. Se îndreaptă spre telefon.

CUT TO:

ACEEAŞI SCENĂ – MAI TÂRZIU

Sebi şi MIHAI stau pe o canapea. În jurul lor e plin de lume. Ambii au o sticlă de bere în mână.

MIHAI
Vii cu mine mâine la Soroş?

SEBI
Ce să fac?

MIHAI
Am de dat un test.

SEBI
Pentru America?

MIHAI
Da.

SEBI

Vin.

MIHAI

După aia Bia o zis că ei merg la Casa Tineretului.

SEBI

La disco?

MIHAI

Da.

SEBI

Nu mă duc.

MIHAI

Hai mă...

SEBI

Nu mă duc.

MIHAI

Ți-i frică?

SEBI

Nu! N-am chef.

MIHAI

Hai mă că-i ok. Nu să ia nimeni de tine.

SEBI

Știu, dar n-am chef. *(pauză, apoi continuă)* Cum îi cu Meli?

MIHAI

S-o terminat.

SEBI

Chiar?

MIHAI aprobă.

SEBI

De ce?

MIHAI ridică din umeri. Un moment.

MIHAI

Și tu?

SEBI

Și io.

MIHAI

Ați terminat?

Sebi aprobă. Un moment.

MIHAI

Nu vii cu mine la discotecă?

SEBI

Nu.

INT – BIBLIOTECĂ – ZI

O sală mică, improvizată ca bibliotecă cu câteva rafturi. În fundal o secretară la un birou. În sală sunt câteva mese. MIHAI stă aplecat asupra unui caiet de studii. Sebi la dreapta lui. Pe bandă de casetofon – un test grilă tip TOEFL.

VOCE

The author of the passage argues that... A – Shakespeare was a formula writer. B – Shakespeare reinvented British theatre. C – Shakespeare recorded more successfully ideas that other writers introduced in his time... D- None of the above.

MIHAI bifează litera D în caietul de studii.

INT – APARTAMENTUL LUI MIHAI – NOAPTE

Sebi şi MIHAI în camera tatălui – Sebi întins pe pat, MIHAI la birou studiind o carte. Sebi citeşte o revistă cu şpalturi neuniforme, tipică începutului de ani '90.

SEBI

Doamna Nicoleta se lasă pe spate şi continuă să mângâie dogul care, îmbiat de tandreţea femeii, se apropie dând din coadă. „Hai aici, Dingo”, spuse doamna indicând aşternutul curat de la picioarele ei. Câinele la început ezitant, se lasă atras de parfumul îmbietor cu care doamna avu grijă să se facă frumoasă înainte de a se îmbrăca în cămaşa de noapte. „Ce băiat frumos eşti tu, Dingo”, spuse Nicoleta când câinele se aşează pe pat la picioarele ei. „Ia să vedem… Ce are mama aici pentru tine?” continuă ea şi, trăgându-l suav de zgardă, îi îndreptă botul gingaş spre floarea de la picioarele ei.

MIHAI

Floarea?

SEBI

(continuă)

„Hai, fă-o puţin fericită pe mămica”, îi spuse ea atunci acestuia şi îşi ridică cămaşa peste picioarele aurii de la bronzul pe care-l prinsese în cele trei ore de plajă. Câinele, îmbătat de mirosul ce i se oferea şi de strălucirea pielii, adulmecă mai sus, tot mai sus, până când limba lui, însetată de aroma plăcerii, începu să-i mângâie labiile şi să... Mihai, ce-s alea labii?

MIHAI

Buze. Din latină... Că bănuiesc că nu zice că-i mângâia o labă.

SEBI

Aha. Tu i-ai mângâiat vreodată labiile la Meli?

MIHAI

Nu. Da' tu la Dana?

SEBI

Nu.

MIHAI

De ce?

SEBI

Că n-am avut chef.

MIHAI

Nu-ți place?

SEBI

Nu.

MIHAI

Ce? Mirosu'?

SEBI

Nici mirosu', nici cum arată. *(o pauză)* Ție-ți place?

MIHAI

Depinde. (o pauză) Da' tu n-ai mângâiat-o nici cu degetele?

SEBI

Cu degetele da.

MIHAI

Şi cum o fost?

SEBI

Ei i-o plăcut.

MIHAI

Vezi?

SEBI

(între timp, întoarce pagina)

Fii atent: „Doamnă sinceră, angajată, nefumătoare, 45 de ani, neconsumatoare de alcool, caut domn, aceeaşi vârstă, pentru întâlnire discretă”.

MIHAI

Care să-mi mângâie labiile...

SEBI

Ha, ha. O sunăm?

MIHAI

Sun-o tu.

SEBI

Nu, pe asta: „Domnişoară cochetă, veselă, iubitoare de frumos, caut domni, 20-35 de ani, pentru a petrece momente unice împreună”. Eu vreau să petrec momente unice împreună cu această domnişoară.

MIHAI

Şi io.

SEBI

Păi o zis „domni”, plural. Deci mergem amândoi.

MIHAI

Mergem.

SEBI

Sunăm?

MIHAI

Sunăm.

Nu se mişcă din loc. Sebi întoarce pagina.

INT – CAMERA UNEI CASE DE ORAŞ – ZI

MIHAI la 4-5 ani stă la masă şi desenează. În fundal, bunica stă aplecată peste o sobă cu lemne şi găteşte. Desenul lui MIHAI include o casă, un gard şi un copac. În momentul de față, e concentrat pe scrierea titlului care tronează în roşu deasupra casei: „Casa pentru mama” şi dedesubt: „De la Mih...”. Se aud zgomote în fața uşii. MIHAI priveşte scurt spre uşă, apoi:

MIHAI

(entuziast)

Vine mama!

Şi fuge în direcţia uşii.
Intră mătuşa din scena anterioară, cărând două plase. La vederea ei, MIHAI se opreşte în mijlocul camerei.

BUNICA

Îi tuşa. Nu mama.

MĂTUŞA

(intrând, se preface supărată)

Pe mine nu te bucuri să mă vezi? Numa' pe maică-ta?

MIHAI

De ce îi zici „maică-ta”? Nu pe „maică-ta” ci pe „mama”.

MĂTUŞA

Păi pe maică-ta, cum să-i zic altfel?

BUNICA

Maică-ta nu vine până vineri.

MIHAI rămâne în mijlocul camerei, buimac.

MĂTUŞA

(către bunica)

Sărut-mâna. Ce faceți?

BUNICA

Vai, da multe mai cari iară...

MĂTUŞA

Păi car, ce să fac? Dacă nu aduceam nimic era mai bine? Ce tot bagi de vină.

Lasă sacoşele.

MĂTUŞA
(continuă, către MIHAI)

Hai să vezi ce ți-am adus.

MIHAI se întoarce cu spatele. Revine la masă.

MIHAI

Nu-mi trebe.

BUNICA
(surdină)

Dă-i pace.

BUNICA
(continuă, să audă MIHAI)

Lasă-l că are de lucru. Aşa-i?

MIHAI

Da. Desenez o casă pentru mama.

MĂTUŞA
(bătălie pierdută)

Atunci desenează, dacă nu vrei să vezi ce ți-am adus.

MIHAI continuă să scrie titlul desenului. În fundal:

BUNICA

Ai găsit Distonocalm?

MĂTUŞA

Am găsit şi Distonocalm. Eu pe toate le găsesc. Da pentru mine găseşte cineva ceva?

BUNICA

Lasă, că la toți ne-o da Dumnezeu.

MĂTUŞA

Ne-o da...

Scotoceşte în sacoşă.

MĂTUŞA
(continuă)
Că numai Dumnezeu ştie cât am umblat şi pentru ăsta.

BUNICA
Hai că-ți pun ceva de mâncare.

MĂTUŞA
Tata cum îi?

BUNICA
Dincolo. Cu-ale lui.

MĂTUŞA
Uite-aicea-i şi nişte rahat pentru Mihai.

MIHAI
Nu-mi place rahatu'.

MĂTUŞA
Atunci mănâncă răbdări prăjite.

MIHAI
Ce-s alea?

BUNICA
Mai dă-i şi tu pace. Nu vezi că-i bine până-i liniştit?

MĂTUŞA
Îi dau pace. La toți o să le dau pace. O, Doamne. *(se aşează)* Aşa m-am săturat de toate...

BUNICA
Lasă că toate se-aranjează.

MĂTUŞA
Se-aranjează. Sigur. Pe lumea cealaltă se-aranjează.

MIHAI
Unde-i lumea cealaltă?

MĂTUŞA

Acolo unde-i frumos şi bine.

MIHAI

Şi eu vreau să mă duc pe lumea cealaltă.

BUNICA

Nu vorbi de-astea! *(continuă, către mătuşă)* Ce-i tot bagi în cap toate celea?

MĂTUŞA

Acuma nici să mai vorbesc nu se poate? Doamne... parcă toți sunteți azi cu fundu-n sus.

MIHAI

Şi eu sînt cu fundu-n sus.

BUNICA

Tu tot timpu' eşti cu fundu-n sus. Atâta-i de neastâmpărat copilu' ăsta...

MĂTUŞA

Păi acuma să fie şi el neastâmpărat. Nu la 80 de ani.

MIHAI

La 80 de ani o să fiu ca bunicu'. Mă închid în camera cealaltă şi nu mai vorbesc cu voi toată ziua.

BUNICA

Ptiu...

MĂTUŞA

Tu numa' lucrurile bune le-nveți de la bunicu', aşa-i?.

MIHAI

Da.

Mătuşa râde.

MĂTUŞA

Nu-mi arăți şi mie ce desenezi pentru maică-ta?

MIHAI

O casă.

MĂTUŞA

Bravo. *(continuă, către Bunica)* Ai ceva de mâncare că nu mai pot de foame?

BUNICA

Acuma-ți pun, ai şi tu un pic de răbdare.

MĂTUŞA

(se ridică, se îndreaptă spre MIHAI)

Hai să vedem ce casă ai desenat tu?

Simțind-o că se apropie, MIHAI acoperă desenul. Mătuşa începe să-l gâdile, pentru a-l face să-şi desfacă prinsoarea asupra lui într-un schimb de „Hai", „Nu", până când MIHAI începe să râdă şi cedează în comentariile de „mai dă-i şi tu pace" ale bunicii.

CUT:

INT – DISCOTECĂ – NOAPTE

O masă ticsită de băutură într-o discotecă în perioada anilor '90. Aglomerație. MIHAI se află printre prieteni. Se discută pătimaş, dar din cauza muzicii nu se înțelege ce. Scena durează.
Toată lumea fumează, bea. Ajutându-se de câteva semne, MIHAI aplecându-se puțin în față reuşeşte să stabilească contact cu o fată blondă care stă printre ceilalți. În cele din urmă, cei doi se ridică şi se îndepărtează puțin de masă, până la ringul de dans. Corpuri în derivă se ating unele de celelalte, fără a se ține cont de spațiul personal. Cei doi stau față în față, fără să se atingă. MIHAI schițează o mişcare de dans şi un zâmbet. Fata zâmbeşte şi ea, apoi îi răspunde cu o minimalistă mişcare a capului din gât. Scena durează.

CUT

Aceeaşi scenă. Un „blues". Cei doi se țin unul pe celălalt în poziția clasică de dans lent, mâinile băiatului pe spatele fetei, mai degrabă prea sus decât altceva. Îşi vorbesc peste muzică, de câteva ori, de fiecare dată inițiat de băiat. Într-un final, par să cadă de acord asupra unei decizii, se despart şi se întorc în direcția mesei.

În scurtul drum spre masă, MIHAI este aproape îmbrâncit de corpul bine legat dar mediu de statură al unui individ care merge în direcția opusă. Se exclude posibilitatea unei ciocniri accidentale. Individul se opreşte din mers post factum şi priveşte insistent în direcția în care se îndreaptă cei doi. MIHAI aruncă o privire scurtă peste umăr, ca de curiozitate.
Cei doi îşi reiau locurile la masă. Scena durează. În acest timp, MIHAI îşi ridică privirea încercând să nu se facă observat, în direcția incidentului. Între timp, bea dintr-o sticlă de bere, schimbă replici cu ceilalți, fumează. La un moment dat se ridică. Caută ceva din ochi apoi priveşte într-o anumită direcție. Se uită o dată peste umăr.

INT – TOALETĂ DISCOTECĂ – NOAPTE

MIHAI intră în toaletă. Muzica duduie şi aici prin pereți. Caută un pisoar şi începe să urineze. Uşa de la toaletă se deschide. Acelaşi individ din scena precedentă intră, urmat de două siluete. Se realizează un contact de priviri, după care individul înaintează în direcția lui MIHAI. Se opreşte în fața lui MIHAI care continuă să urineze şi aşteaptă, privind în direcția acestuia. Se simte tensiunea. MIHAI îşi ridică fermoarul la şliț. Face un pas în direcția uşii, dar calea e vizibil barată. Individul îi adresează un semi-agresiv „ce faci?" ca şi cum i-ar fi greşit cu ceva. MIHAI îi răspunde că vrea să treacă, schițând un gest către ieşire. Dialogul nu se aude. Individul porneşte o lovitură de jos în direcția stomacului lui MIHAI, dar în ultimul moment alunecă şi se dezechilibrează. MIHAI profită de moment pentru a se retrage într-una din cele două despărțituri de WC pe care o încuie pe dinăuntru.

INT – CORIDOR SPITAL – ZI

Subsolul unui spital din vremea comunismului. Aglomerație. Atât persoane în halate albe, cât şi pacienți aşteptând şi înaintând în ambele direcții. În halat alb, MĂTUŞA îl conduce pe MIHAI printre oameni înainte pe coridor. MIHAI, 4-5 ani, îşi ține mâna stângă lipită de nas, mânjită puțin de sânge, cea dreaptă ridicată în aer. MĂTUŞA îl grăbeşte.

MĂTUŞA

Mai sus mâna. Ține-o sus, aşa!

Îi arată.

MĂTUŞA
(continuă)

Hai!

MIHAI se conformează şi încearcă să țină pasul. Se acoperă o distanță considerabilă. Scena durează.

MĂTUŞA

Hai. Poate avem noroc şi-i aicea domnu' doctor. Hai.

Ajung într-un fel de hol în care o multitudine de persoane aşteaptă pe scaune şi în picioare. MĂTUŞA se strecoară prin mulțimea din fața uşii, bate la şi deschide o uşă, neaşteptând răspuns. Îl vâră pe MIHAI înăuntru.

MĂTUŞA

Bună ziua, domnu' doctor.

MĂTUŞA
(continuă, către copil)

Stai.

MĂTUŞA şi MIHAI s-au oprit în cadrul uşii. Alți pacienți sunt vizibili înăuntru.

VOCEA DOCTORULUI

Bună ziua.

MĂTUŞA
(făcându-şi tot mai mult loc spre înăuntru)

Mă scuzați domnu' doctor.

MĂTUŞA

(continuă, arată spre MIHAI)

A început să-i curgă sânge din nas, aşa, dintr-o dată.

VOCEA DOCTORULUI

(după un moment)

Haideți.

MĂTUŞA

(către MIHAI, trăgându-l)

Hai.

MĂTUŞA

(continuă, către doctor)

Mulțumim frumos. Cred că-i insolație.

Mulțimea din față se strânge şi ea tot mai mult spre cadru. Din punctul de vedere al copilului, îl vedem în sfârşit pe doctor cu o faşă de protecție aplicată pe gură şi o oglindă rotundă ridicată deasupra unui ochi.

VOCEA DOCTORULUI

Vedem imediat.

Încet încet, MĂTUŞA închide uşa.

EXT – PLAJĂ – ZI

Aglomerație pe o plajă pe litoralul comunist. Mama şi MIHAI, 4-5 ani construiesc un castel în nisip. Mama stă pe jos, MIHAI lucrează la castel chiar în zona în care se sparg valurile. Scena durează.

MAMA

Mihai, să stai aici, bine? Io mă duc până la chioşc.

MIHAI
(preocupat)
Bine.

Mama se îndepărtează. MIHAI se uită după ea de câteva ori până se pierde în mulțime. Continuă să lucreze la castel.
Se opreşte şi se uită spre mare. Valurile ajung din ce în ce mai aproape, mâncând din zidurile inferioare.
Brusc MIHAI, cu aceeaşi lopățică cu care a construit castelul, începe să îl dărâme. Apoi, cu furie parcă, încarcă lopățica cu nisip din castel şi fuge să arunce nisipul în valurile mării. Repetă procesul.
În sfârşit, se împiedică şi cade. Un val mic îl acoperă momentan. Înspăimântat, trăgând mult aer în plămâni, MIHAI se ridică şi se uită în jur.
E absolut singur. Face câțiva paşi încolo şi încoace. Se opreşte.

MIHAI
Mama?

Se uită spre mare. Apoi, din nou, la plajă.

MIHAI
Maaama!

Şi deodată parcă simte prezența cuiva în direcția camerei. Se întoarce încet, şi priveşte direct în obiectiv.

CUT TO:

INT – POŞTĂ – ZI

O coadă la un ghişeu poştal. MIHAI îşi aşteaptă rândul. Ține în mână câteva plicuri.

CUT TO:

Aceeaşi scenă, în faţa ghişeului. Îi vine rândul lui MIHAI. Fără salutare de nicio parte, MIHAI strecoară plicurile prin crăpătura geamului.

CASIERA
(fără a ridica privirea)

Par avion?

MIHAI

Da.

Casiera cântăreşte plicurile mecanic şi le ştampilează.

CASIERA

Cinci mii opt sute.

MIHAI vâră o bancnotă prin geam.

MIHAI
(fără curaj)

Cam cât timp o să facă?

CASIERA

Până ajung acolo.

Casiera ia bancnota şi îi înmânează restul.

CUT TO:

INT – SCARĂ BLOC – ZI

MIHAI deschide lacătul unei cutii poştale. Scoate un plic din cutie şi o închide la loc. Se îndreaptă spre scări uitându-se îndelung la plic. Începe să grăbească pasul, apoi să urce scările câte două odată.

INT – CAMERA LUI MIHAI – ZI

O lumină puternică, de vară, inundă încăperea chiar şi prin perdelele trase. MIHAI deschide şi închide uşa în urma lui, uitându-se în continuare la plic. Se aşează pe pat cu plicul în mână. Un moment. Inspirație. Se întinde după un pix, introduce capătul acestuia sub hârtie şi rupe plicul. Desface scrisoarea.

INT – HOLUL APARTAMENTULUI – ZI

Mihai se repede din camera sa în hol, în fugă şi formează un număr. Aşteaptă, dar nu răspunde nimeni. Reaşează receptorul în furcă. Se repede din nou în cameră. Ridică de pe pat scrisoarea şi o mai citeşte o dată. Ochii îi fug peste rânduri de vioiciune.
Aruncă scrisoarea pe pat şi se uită în jur. Pereții, masa, biblioteca. Face câțiva paşi înainte şi înapoi. În cele din urmă se apropie de perete şi, cu pumnii strânşi, atinge de câteva ori pereții cu podul pumnilor şi cu fruntea.

CUT TO:

INT – SALĂ DE BANCHET – ZI

O sală albă cu mese acoperite cu fețe de masă albe şi farfurii albe. În mijlocul meselor câteva platouri. La mese diverşi adolescenți şi câțiva adulți. Câțiva fumează, beau. Atmosferă de petrecere, muzică. Câteva perechi dansează. La un scaun – MIHAI cu fata blondă din discotecă. Amândoi zâmbesc, vorbesc, indescifrabil. Se aude la microfon:

ELEVA
O secundă dacă puteți să dați muzica mai încet. *(o vedem şi noi)* Din partea clasei a XII-a A, în numele tuturor, dorim să îi mulțumim că a avut atâta răbdare cu noi şi să-i oferim acest buchet de flori, doamnei diriginte Andreescu. *(către un aghiotant)* Unde-i buchetul? *(către sală)* Haideți doamna dirigintă!

Se ridică de la o masă o doamnă la cincizeci de ani şi se îndreaptă spre microfon. Eleva primeşte buchetul de la aghiotant şi face un pas în întâmpinare. Cele două se sărută pe obraji. Aplauze.

ELEVA

Haideți şi spuneți două cuvinte.

Diriginta se fâstâceşte puțin, apoi se îndreaptă spre microfon. Vorbeşte în el doar pe jumătate.

DIRIGINTA

Vă mulțumesc. Sunteți foarte drăguți. *(o pauză)* Sper să nu uitați de mine la întâlnirea de 10 ani. Nici cei care ne părăsesc. Vă mulțumesc.

Aplauze. Diriginta se îndreaptă spre masă. Un elev îl înghiontește prieteneşte pe Mihai. O elevă ajunge în dreptul lui cu un caiet.

ELEVA 2

Hai, scrie şi tu câteva rânduri că în America nu ştiu când o s-ajung.

MIHAI

(luând caietul)

O, ce plăcere. Da, sigur.

Între timp, pe partea cealaltă a mesei, între alții angajați într-o conversație indescifrabilă, Sebi aşteaptă parcă momentul pentru ceva. Fata blondă îl observă.

FATA BLONDĂ

Şi tu ai pregătit caietul de amintiri?

SEBI

(nonşalant)

Las' că vezi tu.

MIHAI îi înapoiază elevei caietul.

ELEVA 2

Hai să te pup.

Cei doi se sărută pe obraz. Sebi împinge peste masă o carte pe care o scoate de sub masă.

SEBI

Pentru tine, bă!

MIHAI

O, mersi!

MIHAI se întinde după cadou. E un exemplar din „Maestrul şi Margareta”.

MIHAI

N-am citit-o.

SEBI

No, vezi? Uită-te pe coperta din spate.

MIHAI

Acolo scrii tu dedicațiile?

MIHAI întoarce cartea la coperta din spate care înfățişează o poză a lui Bulgakov fumând. Lângă ea, cu o săgeată ce duce în afara pozei, textul: „Cool guys smoke. Good luck in USA!”. MIHAI zâmbeşte, se uită la Sebi.

MIHAI

Hai...

Şi se ridică de la masă, o înconjoară, se apropie de Sebi care se ridică şi el. Cei doi se îmbrățişează.

MIHAI

Mersi mă...

SEBI

N-ai de ce.

MIHAI scoate un pachet de țigări şi îl serveşte. În timp ce îşi aprind țigările, ca să nu audă altcineva.

MIHAI
(în şoaptă)

Îți place de asta?

SEBI

Mai mult ca de Meli.

MIHAI

Şi mie.

CUT TO:

Aceeaşi scenă mai târziu. Platourile s-au împuținat. Majoritatea celor prezenți sunt pe ringul de dans. Diriginta dansează cu un elev. MIHAI dansează cu fata blondă. O melodie cu refrenul „Some other time, some other place", dacă se poate „Do You Know Who I Am" interpretată de Elvis Presley. Cei doi sunt doar cu o idee mai intimi decât în scena de la discotecă.

EXT – STRADĂ ÎNTR-UN CARTIER – NOAPTE

Cei doi înaintează pe o stradă luminată sporadic. Nu se ating. Nu vorbesc. Scena durează.
Se aud voci bărbăteşti venind în direcția lor, la început indescifrabile, apoi:

VOCEA 1

Bă, l-ai văzut pe Marius cât o băut, mă?

VOCEA 2

Las, că numa' io ştiu cum l-am dus acasă.

VOCEA 3

Deci cu ăla eu nu mai beau în viața mea.

VOCEA 1

Dacă nu rezistă...

VOCEA 2

Păi ce, că din două beri o fost gata.

VOCEA 3

Bine-acuma, din două.

VOCEA 1

Ba o băut, dă-l în pulă. O băut vreo şapte.

VOCEA 2

Ce?

VOCEA 1

Da mă, doară numa' io am băgat patru.

Scena aduce puțin cu cea în care MIHAI a fost atacat pe stradă. Pe măsură ce vocile se apropie, MIHAI priveşte de câteva ori înainte. Încearcă din greu să ascundă orice urmă de îngrijorare.

VOCEA 3

Tu poți să bagi şi zece că n-ai nici pe dracu'.

VOCEA 1

Păi ştiu să beau, în pula mea! Nu aşa...că din două beri îs mangă...?

VOCEA 2

Ai, să-mi bag pula...

Dar în momentul în care cele două grupuri se intersectează nu se întâmplă nimic. Cei doi continuă să înainteze.

MIHAI

La ce bloc stai?

FATA BLONDĂ

F6. Ăsta de după colț.

CUT TO:

EXT – ÎN FAȚA BLOCULUI – NOAPTE

Aceeaşi scenă la destinație. Cei doi stau față în față. Moment de tăcere.

FATA BLONDĂ

Îs faini colegii tăi.

MIHAI

Da... Îs ok. N-o fost cine ştie ce...

FATA BLONDĂ

O fost foarte fain. Ce vorbeşti?

MIHAI

Da... mă rog.

FATA BLONDĂ

O fost foarte fain...

Un nou moment de tăcere. Tensiunea începe să crească. MIHAI se uită intens în ochii fetei, aşteptând parcă ceva. În cele din urmă, foarte lent, îşi apropie fața de a ei. Buzele li se întâlnesc. Amândoi închid ochii. Un sărut clasic. Buzele li se despart. Tăcere.

MIHAI

O să-ți scriu.

FATA BLONDĂ

O să-ți răspund.

Un nou sărut. Tăcere.

FATA BLONDĂ

Ai grijă de tine.

MIHAI

OK.

Şi ea se întoarce şi dispare pe scările imobilului. El rămâne pe loc.

EXT – PLAJĂ – ZI

Aceeaşi scenă ca la începutul celei anterioare. Acelaşi loc. Castelul e pe jumătate distrus. Aglomerație. Mama şi tatăl lângă castel în picioare. Mama ține în mână o sticlă de bere.

MAMA

Aici l-am lăsat. Aici era.

TATĂL

Da îl laşi şi tu aşa... Da' cap ai? *(către o parte de plajă)* Mihaaai!

MAMA

Mihai?

Fac câțiva paşi. Mama vede ceva în apă.

MAMA (CONT)

Sandu!

Se îndreaptă amândoi în direcția respectivă. Lopățica copilului, purtată de valuri, încearcă fără succes să se ancoreze pe țărmul nisipos.

EXT – GARĂ CFR – NOAPTE

Majoritatea copiilor din scenele anterioare plus părinții pe un peron.

CRISTI

(uitându-se de-a lungul liniei)

Vine!

Tatăl înaintează fără cuvine, emoționat, către MIHAI şi îl îmbrățişează.

TATĂL

Ai grijă!

MIHAI încuviințează.

TATĂL

Mă, ai înțeles, mă?

MIHAI

Da!

TATĂL

Aşa, că altfel vin după tine şi nu ştiu ce-ți fac.

MAMA

(intrând între cei doi, îl sărută pe gură)

Să suni când ai ajuns la aeroport, bine?

MIHAI

Ok.

Ultimele replici sunt greu de auzit din cauza trenului care staționează. Se porneşte un semnal sonor şi anunțul.

SEBI

Hai mă, să te pup.

CRISTI

Nu-l lăsați nepupat, mă.

TATĂL
(către Cristi)

Să nu ajungă nepupat în capitalism....

CRISTI

Da, clar!

În viteză, MIHAI se îmbrățișează cu toți pe rând.

LUCI MIC

Hai că pleacă.

CRISTI

Duceți-i bagajele sus.

TITA

Te aşteptăm la un fotbal, bă!

BOGDĂNEL

Adă o minge din America.

MIHAI se urcă în tren, urmat de tată. Cu greu, ajung în compartiment cu bagajele. O ultimă îmbrățișare din punctul de vedere al celor de pe peron.

CRISTI

Haideți jos, domnu Moldovan. Haideți că pleacă.

MIHAI rămâne singur în compartiment. Deschide geamul. Trenul se pune în mişcare. MIHAI vrea să spună ceva, dar nu reuşeşte. Ridică o palmă deschisă în semn de salut.
Grupul de pe peron devine tot mai mărunt, mai îndepărtat. MIHAI rămâne în aceeaşi poziție. După care, buimac, se aşează în locul de la fereastră. O doamnă la cincizeci de ani îl priveşte cu interes de pe bancheta din față.

DOAMNA
(nu se stăpâneşte)

Da' unde mergeți cu atâta bagaj?

MIHAI
(un zâmbet mândru)

În America!

DOAMNA
(surprinsă)

America?

Mihai încuviințează.
Se uită la blocurile care încep să curgă tot mai repede pe fereastră. Zâmbetul mândru începe să se transforme treptat, tot mai mult într-o expresie de frică. Ca şi cum ar simți prezența neliniştitoare a ceva direct în fața lui, foarte încet, începe să-şi întoarcă capul spre cameră. Nu îndrăzneşte să se uite, dar atracția e mai puternică. În cele din urmă face pasul final şi cu acea expresie speriată de copil abandonat se uită direct în obiectiv.

- SFÂRŞIT –

Citiți și alte cărți din colecția de scenarii a Editurii LiterNet:

1. Ana Agopian, Carmen Mezincescu, Oana Răsuceanu, Iulia Rugină - Bună Cristina! Pa Cristina!
2. Ioan Antoci - Câinele japonez
3. Cătălin Florin Apostol - Umilință
4. Matias Bize & Julio Rojas - Viața peștilor
5. Lia Bugnar, Vali Florescu - Cobai / Guinea pigs
6. Nae Caranfil - Filantropica
7. Igor Cobileanski - Cînd se stinge lumina
8. Marian Crișan - Morgen
9. Augustin Cupșa - Trenul către București pleacă de la linia 3
10. First Draft: Adrian Munteanu, Florin Ionescu, Irina Dobriță, Ava V., Mina Sava, Ruxandra Grecu - Gri închis / Miracol / ADHD / Da mă, sunt un bou / O zi bună / Caietul de limba română
11. Pavel Gabriel Honciuc - O zi obișnuită
12. Dan Mircea Jacan - Misiunea
13. Augustina Stanciu, Radu Jude - Cea mai fericită fată din lume
14. Doru Lupeanu - Fatza galbenă care râde
15. Tudor Mavrodin - Vremea Calului Alb
16. Dan Mihu - Să iubești și să tragi apa
17. Cristian Mungiu - 7 scenarii
18. Bogdan Mureșanu - Torța vie / Tuns, ras și frezat / The Human Torch / Half Shaved
19. Bobby Păunescu - Francesca
20. Lucian Pintilie - Capul de zimbru (scenariu după Vasile Voiculescu) / La tête d'aurochs
21. Corneliu Porumboiu - A fost sau n-a fost? / Polițist, adjectiv
22. Silviu Purcărete - Undeva la Palilula
23. Iulia Rugină, Oana Răsuceanu, Ana Agopian, Alex Tocilescu - Captivi de Crăciun / Diapozitiv
24. Florin Șerban - America
25. Andreea Vălean, Cătălin Mitulescu - Cum mi-am petrecut sfârșitul lumii
26. Nicolae Alexandru Virastău, Radu Ioan Toderici, Gabriel Andronache - Comitetul Helsinki / Amatorul

Lista completă a volumelor din colecția de scenarii se află la http://editura.liternet.ro/catalog/toate/0/12/Scenarii.html. Lista completă a volumelor publicate de Editura LiterNet se află la http://editura.liternet.ro/catalog.

Toate volumele pot fi descărcate gratuit de pe siteul LiterNet pentru uz personal. Reproducerea lor pe alte siteuri sau pe alte suporturi este interzisă.